

คำพยานของ
วอท์ชแมน นี

WATCHMAN NEE

คำพยาน

ของ

วอท์ซแมน นี

เรียบเรียงโดย

ห้องสมุดกิตติคุณกรุงเทพฯ
เลขที่ 32 แยก 1 ซอย 36 ถนนสุขุมวิท
กรุงเทพมหานคร
โทร. 3913079

คำนำ

หนังสือนี้เป็นคำพยานของพี่น้อง วอทัชแมน นี ผู้ทาของพระเจ้า ซึ่งได้กล่าวเปิดเผยท่ามกลางพี่น้องผู้ร่วมงาน เมื่อปี ค.ศ. 1932 ครั้งหนึ่ง และในปี ค.ศ. 1936 อีกสามครั้ง เป็นคำพยานที่พี่น้อง นี ได้เปิดเผยด้วยตนเอง แต่ไม่เคยตีพิมพ์เผยแพร่ทั่วไปเป็นเวลากว่า 40 ปี เหตุเพราะพี่น้อง นี ไม่ประสงค์ที่จะกระทำเช่นนั้น คุณคงทันทราบไปโลได้กล่าวไว้ในหนังสือ 2 โครินธ์ บทที่ 12 ข้อ 6 ว่า “เพราะเกรงว่าบางคนจะยกข้าพเจ้าเกินกว่าที่เขาได้รู้จากการเห็นและฟังข้าพเจ้า” นี่เป็นเจตนาเดิมของพี่น้อง นี แต่เนื่องจากพี่น้อง นี ได้จากโลกนี้เข้าสู่สรวงราศีของพระเจ้าแล้ว เมื่อวันที่ 1 มิถุนายน ปี ค.ศ. 1972 ดังนั้นเราจึงเห็นว่าสมควรแก่เวลาที่จะนำคำพยานของท่านตีพิมพ์เผยแพร่ออกไป ในที่นี้เรามีเจตนาเช่นเดียวกับพี่น้อง นี คือเราไม่มีความประสงค์จะยกย่องพี่น้อง นี เป็นส่วนตัว แต่เรามีความปรารถนาที่จะเปิดเผยสรวงราศีของพระเจ้าที่ทรงกระทำและสำเร็จในตัวท่าน เพื่อเราจะได้รับรู้ได้เห็นการกระทำขององค์พระผู้เป็นเจ้าในตัวผู้รับใช้ของพระองค์ประการหนึ่ง และเพื่อเราจะได้รับรู้และเห็นพี่น้อง นี ผู้ได้ยินดีมอบถวายชีวิตจิตใจแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าและร่วมงานกับพระองค์ เพื่อสรวงราศีของพระองค์ได้สำแดงจากตัวท่านอีกประการหนึ่ง ท่านเปาโลได้กล่าวว่า “เพื่อพระนามของพระเยซูเจ้าของเราได้เกียรติเพราะท่านทั้งหลาย และท่านจะได้รับเกียรติเพราะพระองค์ตามพระคุณแห่งพระเจ้าของเรา และแห่งพระเยซูคริสต์เจ้า”

คำพยานของพี่น้อง วอทัชแมน นี 4 บทนี้ ไม่ได้รวมถึงกิจการทั้งหมดที่พระเจ้าทรงมอบหมายแก่ท่าน แต่เป็นเพียง “คำพยาน” 4 ครั้งของท่านเท่านั้น เพราะกิจการที่พระเจ้าทรงมอบหมายแก่พี่น้อง วอทัชแมน นี ในยุคนี้กว้างมาก ดังนั้นเราจึงได้จัดพิมพ์หนังสืออีก 2 เล่มคือ “บรรณกิจระยะแรกของวอทัชแมน นี” เล่มหนึ่ง และ “ชีวประวัติของวอทัชแมน นี” อีกเล่มหนึ่ง แต่เราก็ไม่สามารถนำกิจการงานของท่านมากล่าวได้ทั้งหมด เพราะพี่น้อง นี มีคำเทศนาที่ได้ตีพิมพ์เป็นหนังสืออีกมากมาย และได้แปลเป็นภาษาต่าง ๆ แพร่หลายไปทั่วโลก ดังนั้นเราจึงมีภาระที่จะแปลและตีพิมพ์หนังสือเหล่านี้เป็นภาษาไทยโดยเร็วที่สุด เพื่อสนองความต้องการของพี่น้องผู้อ่านภาษาไทย เพื่อเราทั้งหลายจะได้เข้าส่วนในการฟื้นฟูของพระเจ้าในยุคสุดปลายนี้

พี่น้องวอทัชแมน นี ได้จากโลกเข้าสู่สรวงราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความจงรักภักดีต่อพระองค์ถึงที่สุด ท่านได้ถูกจำจองอยู่ในแผ่นดินใหญ่ถึง 20 ปี ท่านได้สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าด้วยการถวายชีวิตอย่างแท้จริง และได้สำเร็จตามนิมิตที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงแก่ท่านเมื่อตอนเยาว์วัย “อนาคตเบื้องหน้าของเราหากมีโชฎกรับส่งเบื้องบนก็ต้องสละชีวิต” นี่เป็นนิมิตของท่าน และท่านก็ได้ดำเนินทางนี้อย่างแท้จริง ดังนั้นเราจึงขออธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยคำพยานนี้ของพระองค์ทรงโปรดได้

ฟื้นฟูพี่น้องทั้งหลายในพระคริสต์ เพื่อพระดำริของพระองค์ในยุคสุดท้ายนี้ ร่วมสู้รบกับพระองค์ เพื่อ
การฟื้นฟูอันสง่าราศีของพระเจ้า ให้เราอบถวายแด่พระองค์อีกครั้งหนึ่งและขอวิงวอนต่อพระองค์ได้
ทรงโปรดใช้เราทั้งหลายในการฟื้นฟูพระราชกิจของพระองค์ในยุคสุดท้ายนี้ อาเมน.

บรรณาธิการ

ห้องสมุดกิตติคุณกรุงเทพฯ

คำพยานของ วอทัชแมน นี

สารบัญ

ตอนที่ 1 การฟื้นฟูคริสตจักรในระยะบุกเบิก.....	7
ตอนที่ 2 ความรอดและการทรงเรียก	30
ตอนที่ 3 บทเรียนแห่งไม้กางเขน.....	38
ตอนที่ 4 ชีวิตแห่งความเชื่อ	53

คำพยานของ วอท์ซแมน นิ

ตอนที่ 1 การฟื้นฟูคริสตจักรในระยะบุกเบิก

การฟื้นฟูคริสตจักรในระยะบุกเบิกนี้เป็นคำพยานของพี่น้องวอท์ซแมน นิ ซึ่งได้กล่าวที่เมือง เชียงไฮ้ ในการประชุมวันอาทิตย์ที่ 4 ธันวาคม ค.ศ. 1932

ข้อพระคัมภีร์ หนังสือกิจการ บทที่ 14 ข้อ 26-27

ณ ที่นี้ เราจะฝึกฝนในการที่จะจำเริญรอยตามเหล่าอัครทูต เกี่ยวกับกิจการต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงนำพาเขาเหล่านั้นท่ามกลางเราผู้ได้ประสบพระพรจากพระเจ้า ดังนั้นคำกล่าวในเช้าวันนี้จึงมิใช่เป็นการเทศนา แต่เป็นการกล่าวคำพยานอันเป็นประวัติเรื่องมีอยู่ว่า เมื่อเร็ว ๆ นี้ ข้าพเจ้าได้พบหนังสือนิศสารของคริสเตียนฉบับหนึ่งคือฉบับ 1517 หน้าที่ 7 ในคอลัมน์ “ข่าวคริสตจักร” ซึ่งมีหัวข้อว่า การประชุมพิเศษของ “พวกฝูงเล็ก” ณ ที่นั้นได้วิจารณ์ถึงตัวข้าพเจ้าประการหนึ่ง และได้วิจารณ์ถึงการประชุมพิเศษในครั้งนี้อีกประการหนึ่ง ตามข้อความที่เขียนนั้นรู้สึกว่าคุณเขียนมีจิตใจที่เต็มไปด้วยความเคารพนับถือและมีเจตนาดีต่อเราไม่น้อย แต่สิ่งที่เขาได้เขียนนั้นรู้สึกว่าเราได้จากการสัมภาษณ์จากบุคคลภายนอก เพราะฉะนั้นจึงมีหลายสิ่งหลายอย่างซึ่งไม่ตรงกับความจริงเท่าใดนัก จากถ้อยคำที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้ เราอาจสันนิษฐานได้ว่าเขาก็เป็นคริสเตียนคนหนึ่ง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมีความประสงค์ที่จะเขียนจดหมายไปยังโรงพิมพ์แห่งนั้น เพื่อให้เขาได้เข้าใจบางสิ่งบางอย่างให้ถูกต้อง

วันนี้ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงประวัติให้ท่านทั้งหลายฟังสักเล็กน้อย ขอให้พี่น้องผู้ร่วมประชุมในท่ามกลางเรานี้อ่านได้คิดคล้อยตามชื่อที่บุคคลอื่นได้ขนานนามเราว่า “พวกฝูงเล็ก” หรือคิดว่าเราเป็น “พวกฝูงเล็ก” พี่น้องบางท่านที่ร่วมประชุมในวันนี้ อาจเคยรู้เรื่องราวในท่ามกลางเราบ้างแล้ว จึงไม่กระทบกระเทือนแต่อย่างใด แต่พี่น้องบางท่านก็เพิ่งเข้ามาร่วมประชุมกับเราเมื่อเร็ว ๆ นี้ อาจไม่ทราบถึงพยานในอดีตของเรา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงถือโอกาสในวันนี้กล่าวคำพยานและชี้แจงเกี่ยวกับเรื่องราวในอดีต หรือกิจการและการกระทำต่าง ๆ ของเรา ซึ่งอาจมีพี่น้องเป็นจำนวนมากที่ยังไม่ค่อยเข้าใจแจ่มแจ้งนัก คือไม่รู้ว่ประวัติในอดีตของเราเป็นมาอย่างไร และใครจะทราบในบางสิ่งบางอย่าง

เมื่อ 3 ปีก่อน ข้าพเจ้าได้ล้มป่วยลงและกลับไปยังเมืองฟูโจว มีพี่น้องเป็นจำนวนมากปรารณาให้ข้าพเจ้าบอกเล่ากิจการต่าง ๆ ของเรา ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1922-1923 พี่น้องได้ถามข้าพเจ้าว่า การเริ่มต้นของเรานั้นมีความเป็นมาอย่างไร ในอดีตเราได้ผ่านการสู้รบมาอย่างไร หลักธรรมแห่งความจริง และการเป็นพยานของเรามีอะไรบ้าง? ข้าพเจ้าขอถือโอกาสนำเสนอแสงสว่างและหลักความจริงที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานแก่เรา และทรงนำพาเราให้เดินในทางนี้มากว่าในที่นี่เพื่อให้พี่น้องทางเมืองฟูโจวและที่

น้องที่นี้ (เมืองเชียงไฮ้) ได้เข้าใจบ้าง เราไม่ประสงค์จะให้ผู้อื่นเข้าใจว่าเราเป็น “พวกฝูงเล็ก” หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า “ลิตเติลฟลอก” ทั้งในด้านวาจาหรืออากัปกิริยา หากเรายอมรับว่าเป็น “พวกฝูงเล็ก” แล้ว เราก็จะไปโทษบุคคลอื่นที่เรียกเราว่า “ฝูงเล็ก” ไม่ได้ ในวันนี้ข้าพเจ้าจะเล่าประวัติในอดีตให้ฟัง เพื่อว่าพี่น้องทั้งหลายจะได้ไม่เกิดความเข้าใจผิดอีกต่อไป แต่การที่จะเล่าประวัติในอดีตนั้น ข้าพเจ้ามีความรู้สึกลำบากใจอย่างยิ่ง โดยในประการแรก แม้ว่าหลายสิ่งหลายอย่างได้ผ่านการสู้รบอย่างดุเดือดมาแล้วก็ตาม แต่หากเราได้เอ่ยถึงบุคคลหนึ่งบุคคลใด ก็จะเป็นการวิจารณ์กล่าวโทษติเตียนผู้อื่น ประการที่สอง เพราะว่ามีสิ่งต่าง ๆ ในอดีตที่จะกล่าวถึงนั้น ข้าพเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้องด้วยอย่างมาก ประการที่สาม สำหรับบุคคลหนึ่งบุคคลใดหากได้เล่าถึงประวัติในอดีตของตนแล้ว เขาก็ย่อมมีทัศนคติส่วนตัวอยู่เบื้องหลังด้วย สมมุติว่า มีพี่น้องผู้หนึ่งมาจากเมืองนานกิง ขณะที่เขาเล่าถึงการได้รับการนำพาจากพระเจ้า และการมาเดินในวิถีทางของพระเจ้านั้น เขาย่อมกล่าวถึงประสบการณ์ที่เขาได้รับในเมืองนานกิงเป็นพิเศษ และพี่น้องอีกคนหนึ่งซึ่งอยู่ที่เมืองแอมอย เมื่อเขาพูดถึงประสบการณ์และแสงสว่างที่เขาได้รับต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าและการที่เขาได้นอบน้อมเชื่อฟังพระเจ้าซึ่งได้ทรงนำพาให้เขามาเดินทางนั้นนั้น เขาก็ย่อมจะพูดเน้นหนักในประสบการณ์ที่เขาได้รับที่เมืองแอมอยเช่นกัน บุคคลใดก็ตามถ้าจะพูดถึงปัญหาในอดีตแล้ว ย่อมที่จะมีทัศนคติส่วนตัวปนอยู่ และมักกล่าวถึงเบื้องหลังทัศนคติส่วนตัวนั้นด้วย แต่ข้าพเจ้าไม่ประสงค์และไม่ปรารถนาเช่นนั้น จึงพยายามลดความเห็นและทัศนคติส่วนตัวลงให้เหลือน้อยที่สุดเท่าที่จะน้อยได้ เพื่อว่าข้าพเจ้าจะสามารถนำประวัติอย่างแท้จริงในอดีตมาบอกกล่าวแก่พี่น้อง

ข่าวในนิตยสารคริสเตียนที่ข้าพเจ้าเอ่ยถึง ซึ่งข้าพเจ้าจะอ่านให้ฟัง ณ ที่นี้คือ “ความเป็นมาของกลุ่มคริสเตียนกลุ่มหนึ่งซึ่งมีผู้นำชื่อว่า วอท์ชแมน นิ เป็นชาวฮกเกี้ยน เมื่อปี ค.ศ. 1922-1923 ท่านวอท์ชแมน นิ เคยเดินทางมาที่เมืองเชียงไฮ้ ได้ตั้งพรรคตั้งลัทธิโดยยึดเอาความหมายในพระคัมภีร์ฉบับเดิมเป็นหลักอย่างเข้มงวด ชาวเมืองเชียงไฮ้จึงไม่เห็นด้วยและประกอบกับสถานการณ์ไม่อำนวยจึงไม่ได้รับความสำเร็จ หลังจากนั้นได้กลับไปยังมณฑลฮกเกี้ยน และได้จัดพิมพ์ “วารสารคริสเตียน” ขึ้น ซึ่งเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายในขณะนั้น หลังจากนั้นไม่นานได้เปลี่ยนชื่อเป็น “วารสารฟื้นฟู” ซึ่งเป็นที่ชื่นชมแก่คนทั้งหลาย ได้ตีพิมพ์เผยแพร่ไปทั้งภายในและนอกประเทศ และอีกประการหนึ่งท่านวอท์ชแมน นิ ก็ได้เดินทางมาเมืองเชียงไฮ้อีกครั้งหนึ่ง ได้รวบรวมผู้ร่วมงานโดยยึดถือการอธิษฐานเป็นใหญ่และยึดถือการอ่านพระคัมภีร์เป็นชีวิตซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญ สามปีก่อนนี้ท่านได้ตั้งสถานที่ประชุมขึ้นที่ถนนหะถงในหมู่บ้านเหวินเตอะหลี่ และเริ่มมีการประชุม ในตอนแรกมีจำนวนคนไม่มากนักจึงได้ตั้งชื่อว่า “ฝูงเล็ก” ใน 1 สัปดาห์มีการประชุมเกือบ 10 ครั้ง ในระยะ 3 ปีที่ผ่านมา มีกลุ่มคริสเตียนในมณฑลกังซู่ที่เมืองฟูหนิง 10 กว่าแห่งซึ่งเป็นสมาชิกของคณะผู้ปกครองและกลุ่มคริสเตียน ในตำบลเจ้อเจียง เมือง

ไทซุ่น ซึ่งเป็นสมาชิกของคณะ โอ. เอ็ม. เอฟ. อีก 10 กว่าแห่ง ยังมีกลุ่มคริสเตียนอิสระที่เมืองหย่งเจียง เมืองผิงหยางอีกหลายกลุ่ม ประกอบกับกลุ่มคริสเตียนในเมืองฟูโจวอีกหลายแห่ง ต่างได้เข้าร่วมเป็นพวกเดียวกัน ได้ยกเอาชื่อหรือนามขององค์การหรือคณะออกเสีย และได้มีการเปลี่ยนแปลงระบบศาสนาจารย์มาเข้าร่วมใน “พวกฝูงเล็ก” และในครั้งนี้มีคริสเตียนที่เป็นหมอมิชชันนารีและพ่อค้ารวม 6 คน กับพี่น้องคริสเตียนอีก 2 คน ได้เดินทางจากยุโรปมายังเมืองเซียงไฮ้ด้วย และได้จัดการประชุมพิเศษขึ้นที่หมู่บ้านเหวินเต้อะหลี่โดยรวบรวมสมาชิกในมณฑลกังซู่ เมืองเจ้อเจียง มณฑลฮกเกี้ยน และสมาชิกในเมืองเซียงไฮ้ทั้งหมดประมาณ 200 คน ท่านวอท์ซแมน นี้ ในฐานะเจ้าภาพได้ให้การต้อนรับอย่างมโหฬาร และเริ่มมีการประชุมเมื่อวันที่ 7-13 ในเดือนพฤศจิกายน ทั้งกลางวันและกลางคืน ในวันหนึ่งมีการประชุม 3 ครั้ง ข้าพเจ้าเองได้มีโอกาสเข้าร่วมเป็นผู้สังเกตการณ์ในการประชุมทุกครั้ง ท่านวอท์ซแมน นี้ เป็นผู้ปราศรัยและมีคริสเตียนชาวยุโรป และชาวจีนร่วมปรึกษาและสนทนากัน การประชุมเต็มไปด้วยชีวิตชีวาและเป็นประโยชน์อย่างมาก”

เจตนาในข้อบันทึกข่าวที่ได้อ่านมานี้ รู้สึกว่ามีความหวังดีต่อเรามากแต่ในความจริงแล้ว มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่ค่อยจะเที่ยงตรงนัก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงถือโอกาสนำความจริงมาบอกกล่าวแก่พี่น้อง เพื่อเราจะได้รู้ว่าพระเจ้าได้ทรงนำพาในท่ามกลางเราทั้งหลายอย่างไร

ข้อสงสัยประการแรก

ข้าพเจ้าได้รับความรอดและรับเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าในต้นฤดูใบไม้ผลิ ปี ค.ศ. 1920 ในปีที่ข้าพเจ้าได้รับความรอด ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจในหลักความจริงของคริสตจักรเท่าไรนัก แต่ที่พี่น้องหญิงที่นำพาข้าพเจ้าให้ได้รับความรอดนั้น บอกกับข้าพเจ้าว่าในปัจจุบันนี้สภาพการณ์ของคริสตจักรเป็นสิ่งที่น่าสลดใจมากคือ สมาชิกที่มีแต่ชื่อนั้นมีจำนวนมาก และอีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะรรยาของศาสนาจารย์ลดระดับไปมาก ในยามปกติแล้วเราไม่ค่อยได้เห็นหน้าพวกศาสนาจารย์เลย นอกจากจะมีการเรียไรเงินเท่านั้น ในครอบครัวของข้าพเจ้า ก่อนที่จะได้รับการฟื้นฟูจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ปกติมีวงไฟนกกกระจอกหลายวงอยู่ในบ้าน บางโอกาสพวกศาสนาจารย์มาเรียไรเงิน เราก็จะนำเงินจากวงไฟนี้ มอบให้กับศาสนาจารย์ ถึงแม้ว่าพวกเขาเหล่านั้นจะรู้ว่าเราให้เงินจากวงไฟนกกกระจอกก็จริง เขาก็ยังรับไป ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมีความรู้สึกว่าจะรรยาของศาสนาจารย์นั้นลดระดับไปมาก คือ พวกเขาเห็นแก่เงินเท่านั้น และนอกจากนั้นข้าพเจ้าก็มีความรู้สึก ว่า ในคริสตจักรมีสมาชิกที่มีแต่ชื่อแต่ไม่มีชีวิตหรือได้รับความรอดอย่างแท้จริงอยู่เป็นจำนวนมาก

ปัญหาธิบดีลบัพติศมาในน้ำ

ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1921 องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าเห็นถึงความจริงในเรื่องการรับศีลบัพติศมา และให้ข้าพเจ้ามองเห็นว่า การให้ศีลพรมในคริสตจักรนั้นไม่ถูกต้อง ในพระคัมภีร์กล่าวว่าพระองค์ได้เสด็จมายังแม่น้ำจอร์แดนและบันทึกไว้ว่าพระองค์ได้ **เสด็จขึ้นมาจากน้ำ** ข้าพเจ้าคิดว่าในองค์การและคณะต่าง ๆ การให้ศีลบัพติศมาบางครั้งก็ใช้ชามเล็ก ๆ บางครั้งก็ใช้กะละมังเล็ก ๆ ใส่น้ำไว้ แล้วผู้รับศีลบัพติศมาจะ**ขึ้นจากน้ำ** ได้อย่างไรเล่า? และข้าพเจ้าก็คิดว่าขณะที่ข้าพเจ้ายังเล็กอยู่ ข้าพเจ้าได้รับศีลพรมในคริสตจักร คณะ “เมธอดิสท์” ผู้ปกครองในคริสตจักรนั้นเป็นผู้ให้ศีลพรมแก่ข้าพเจ้าโดยใช้น้ำซึ่งเป็นน้ำที่เย็นมากพรมลงบนศีรษะของข้าพเจ้า แล้วใช้มือทั้งสองของท่าน วางลงบนศีรษะของข้าพเจ้า ขณะนั้นข้าพเจ้าอยากจะให้พิธีเสร็จสิ้นโดยเร็ว เพราะข้าพเจ้าไม่อาจทนได้ข้าพเจ้าก็ได้แต่ร้องไห้ และหลังจากได้รับศีลบัพติศมาแล้ว ผู้ปกครองก็ให้ประกาศนียบัตร แก่ข้าพเจ้าฉบับหนึ่ง โดยจารึกนามของข้าพเจ้าไว้ และผู้ปกครองนั้นได้เซ็นชื่อไว้ด้วยประกาศนียบัตรที่ข้าพเจ้าได้รับนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีความหมายประการใดเลย ถ้าหากว่าในภายหลังข้าพเจ้าไม่ได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง เพราะถึงแม้จะมีประกาศนียบัตรในขณะนั้นข้าพเจ้าก็ยังกล้าที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงให้ข้าพเจ้าได้รับความรอดอย่างแท้จริงในภายหลัง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใดเลย ในการรับบัพติศมาในครั้งนั้นมารดาของข้าพเจ้าเป็นผู้นำข้าพเจ้าไป สำหรับข้าพเจ้าเองแล้ว ยังไม่เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย ข้าพเจ้าจึงรู้ว่าที่ข้าพเจ้ารับศีลบัพติศมาเมื่อตอนเป็นเด็กนั้นไม่ถูกต้องและเป็นสิ่งที่ผิด ถ้าหากมีการรับศีลบัพติศมา ตามพระคัมภีร์ควรจะ**รับศีลบัพติศมาในน้ำ**

นี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในตอนเช้าของวันหนึ่ง เมื่อเดือนมีนาคม ปี ค.ศ. 1921 มารดาของข้าพเจ้าได้บอกข้าพเจ้าว่า “ถ้าหากเราจะรับศีลบัพติศมาลูกเห็นว่าควรจะทำอย่างไร “ข้าพเจ้าตอบว่า” “ลูกกำลังรอคอยที่จะรับศีลบัพติศมาอยู่” มารดาของข้าพเจ้าถามว่า “ควรจะรับศีลบัพติศมาที่ไหน” ข้าพเจ้าตอบว่า “เคยได้ข่าวมานานแล้วว่า ที่ตำบลมาเว ซึ่งห่างจากเมืองฟูโจว ประมาณ 2 ชั่วโมง ของการเดินทางเรือ มีพี่น้องผู้รับใช้ของพระเจ้าชื่อนักเร็ด อี. บาร์เบอร์ พักอยู่ที่นั่น เราควรไปหาท่าน เพราะเมื่อก่อนนี้พี่น้องคูรา ยู เดินทางมายังมณฑลฮกเกี้ยน ก็ได้รับศีลบัพติศมาที่นั่น” “แล้วเราจะรับศีลบัพติศมาวันใดเล่า?” มารดาของข้าพเจ้าถาม ข้าพเจ้าคิดว่า การลงมือทันทีย่อมดีกว่าการดูถูก ข้าพเจ้ากับมารดาก็ได้ตัดสินใจและเดินทางไปหาพี่น้องบาร์เบอร์ทันที โดยแสดงความปรารถนาและจุดประสงค์ให้ท่านทราบและท่านก็มีความยินดีมาก ดังนั้นเราจึงร่วมเดินทางไปยังตำบลหยางจื่อและรับศีลบัพติศมาในวันนั้นทันที”

ในการรับศีลบัพติศมาครั้งนี้ กระทำให้ข้าพเจ้าได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง สิ่งแรกที่ข้าพเจ้ากระทำคือ ข้าพเจ้าได้ไปบอกกับพี่น้องลิเลน วัง ซึ่งเป็นเพื่อนคนหนึ่งของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้

รู้จักกับพี่น้องผู้นี้ เนื่องจากขณะที่ข้าพเจ้าได้รับความรอดในปีแรกนั้น ในครอบครัวของข้าพเจ้ามีการศึกษาพระคัมภีร์ทุกวันพฤหัสบดี พี่น้องที่มาศึกษาพระคัมภีร์นั้นส่วนใหญ่เป็นพี่น้องผู้สูงอายุ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณพ่อกำลังยังเป็นเด็ก ไม่มีเพื่อนที่อยู่ในวัยเดียวกันที่จะพูดคุยกันได้ ระยะเวลาประมาณ 2 - 3 อาทิตย์ที่ผ่านไป พี่น้องวังก็ได้มาร่วมด้วยเมื่อได้พบปะสนทนากันแล้ว ต่างรู้สึกว่าคุณอยู่ในวัยเดียวกัน และรู้สึกมีความใกล้ชิดสนิทสนมกันเป็นพิเศษ ตั้งแต่นั้นเราทั้งสองจึงมีการติดต่อสามัคคีธรรมกัน เมื่อข้าพเจ้ารับศีลล้างบาปแล้ว ในวันที่สองข้าพเจ้าไปบอกกับพี่น้องวังว่า เมื่อวานนี้ข้าพเจ้าได้รับศีลล้างบาปที่ตำบลหยางจือแล้ว เขาบอกว่ายินดีมาก และพี่น้องวังก็ได้บอกว่า “เมื่อก่อนนี้ข้าพเจ้าได้รับศีลล้างบาปที่เมืองนานกิง ภายหลังจากข้าพเจ้ามีโอกาสได้ไปที่เมืองแอมอย และพบกับพี่น้องท่านหนึ่ง ท่านได้นำหลักความจริงในเรื่องศีลล้างบาปมาบอกกับข้าพเจ้าต่อมาข้าพเจ้าก็ได้รับศีลล้างบาปในน้ำที่เกาะกู่ถ่าอือ” เราทั้งสองจึงมีความชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะเราต่างได้รับแสงสว่างอย่างเดียวกัน

สิ่งที่สอง ที่ข้าพเจ้ากระทำคือ ข้าพเจ้าไปบอกกับอาจารย์ผู้นำในการศึกษาพระคัมภีร์ในเมืองฟูโจว ท่านผู้นี้เป็นผู้เชี่ยวชาญและมีความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์เป็นพิเศษคนหนึ่ง ทุกครั้งที่ท่านสั่งสอนท่านบอกว่า ทุกสิ่งทุกอย่างเราจะต้องกระทำตามพระคัมภีร์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมีความยินดีนำเรื่องนี้ไปบอกกับท่าน ในขณะที่ข้าพเจ้าพูดกับท่าน ข้าพเจ้าพูดด้วยความร้อนรนอย่างยิ่ง แต่กิริยาของท่านนั้นกลับเย็นชายิ่งกว่าน้ำแข็งเสียอีก ท่านบอกว่า การรับศีลล้างบาปในน้ำนั้น แม้จะถูกต้องตามพระคัมภีร์ก็จริง แต่เราไม่ต้องเคร่งครัดมากนัก ข้าพเจ้าจึงเกิดความรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่าการที่เราได้ศึกษาพระคัมภีร์มาเป็นเวลาประมาณ 1 ปีนั้น ท่านได้กล่าวว่า หากเป็นคำสั่งสอนในพระคัมภีร์แล้ว อย่างไรก็ตามเราจะต้องติดตามและปฏิบัติตาม ในเรื่องศีลล้างบาปนี้หากเราได้กระทำถูกต้องตามพระคัมภีร์แล้ว เหตุใดท่านจึงบอกว่าไม่ต้องเคร่งครัดมากนัก วันนี้เราเพียงต้องนอบน้อมต่อหลักธรรมอย่างเดียวกับท่านนั้น ท่านก็บอกว่าไม่ต้องเคร่งครัดมากนัก เราก็เกรงว่าทัศนคติหรือทฤษฎีของอาจารย์ผู้นี้คงจะมีข้ออ่อนผันได้ ถ้าหากเราพูดถึงหลักความจริงในคริสตจักรอย่างหนึ่ง เราจะบอกว่าไม่ต้องเคร่งครัดมากนัก แล้วเราจะปฏิบัติตามหลักความจริงอื่น ๆ ในคริสตจักรอย่างไรได้เล่า? และเราจะนอบน้อมต่อหลักความจริงเหล่านั้นได้อย่างไร เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าก็เกิดความสงสัยเกี่ยวกับหลักความคิดว่า อิทธิพลของมนุษย์นั้นควรจะละทิ้งไว้ต่างหาก ตั้งแต่นั้นข้าพเจ้าก็เริ่มศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงจัง

เรื่องศีลระลึกหักขนมปัง

ในระยะหนึ่งปีที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้ศึกษาและค้นคว้าพระคัมภีร์ ซึ่งมีปัญหาหลายประการด้วยกัน ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าคุณปัจจุบันนี้มีบุคคลที่เป็นสมาชิกเพียงแต่ชื่อเป็นจำนวนมาก แต่ว่าพระ

คัมภีร์ได้กล่าวไว้ในคริสตจักรของพระองค์จะมีบุคคลผู้ได้รับความรอดแล้วเท่านั้น ในปัจจุบันนี้มีองค์การคณะเป็นจำนวนมาก แต่ในพระคัมภีร์ข้าพเจ้าไม่พบว่ามีการ “เมธอดิสต์” หรือคณะ “ผู้ปกครอง” และไม่มีคริสตจักรของคณะใด ๆ เหตุใดเล่าที่ข้าพเจ้าจะต้องเป็นสมาชิกของคริสตจักรคณะ “เมธอดิสต์” ทั้ง ๆ ที่พระวณะของพระเจ้าก็ไม่ได้ทรงกล่าวไว้เช่นนั้น เนื่องจากผู้ปกครองของคริสตจักรในคณะนั้นเป็นเพื่อนสนิทกับครอบครัวของข้าพเจ้า แต่ความสัมพันธ์ของมนุษย์นั้นเป็นปัญหาหนึ่ง องค์การและคณะที่ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ก็เป็นอีกปัญหาหนึ่ง ข้าพเจ้าได้เห็นอีกว่าระบบของศาสนาจารย์ นั้นไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การประชุมของคริสตจักรควร จะปฏิบัติตามแบบอย่างในพระคัมภีร์ หลักการปฏิบัติเหล่านี้ เดิมข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างบ้างเล็กน้อยก็จริงอยู่ แต่เช่นเดียวกับในหนังสือมาระโก บทที่ 8 ที่กล่าวถึงคนตาบอดคนหนึ่งว่า ครั้งแรกเมื่อเขาเห็นคนนั้นเขามีความรู้สึกว่าคนนั้นเหมือนกับต้นไม้ที่เคลื่อนไหวได้ เราก็เช่นเดียวกันเมื่อแรกเห็นแสงสว่างบ้างก็จริง แต่ก็ยังไม่ชัดเจนเท่าใดนัก

จนกระทั่งบ่ายวันหนึ่งในต้นปี ค.ศ. 1922 ข้าพเจ้าเกิดความวุ่นใจด้วยปัญหาหนึ่ง เพราะข้าพเจ้าได้อ่านพบในพระคัมภีร์ว่า สิทธิชนผู้ที่เชื่อในพระเจ้าแล้ว ควรจะร่วมประชุมรับศีลระลึกถึงพระองค์เสมอ แต่เพราะเหตุใดที่คริสตจักรหลายแห่ง จึงมีการรับศีลระลึกเพียง 4 ครั้งต่อปีเท่านั้นคือ 4 ถดู ถดูละครั้ง และผู้ที่มาร่วมรับศีลระลึกนั้น ส่วนมากจะเป็นผู้ที่ดูภาพยนตร์เสมอ ยิ่งกว่านั้นยังเล่นไฟ เล่นการพนันตลอดเวลา อีกประการหนึ่ง พวกเขาได้กล่าวว่าพระเยซูคริสต์เป็นแต่เพียงคนดีคนหนึ่งเท่านั้น เหตุการณ์เช่นนี้ให้เราเห็นได้อย่างชัดเจนว่า **นั่นไม่ใช่บุตรของพระเจ้า** และข้าพเจ้าคิดอีกว่า พวกเขาเหล่านั้นได้ร่วมรับศีลระลึกหักขนมปัง สมควรที่ข้าพเจ้าจะไปร่วมด้วยหรือไม่ ไม่ได้เด็ดขาด! ตั้งแต่ข้าพเจ้าได้รับเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ จนถึง ค.ศ. 1922 ข้าพเจ้าไม่เคยร่วมรับศีลระลึกเลย

หลายวันต่อมาข้าพเจ้าได้ค้นคว้าศึกษาพระคัมภีร์เกี่ยวกับปัญหาศีลระลึกนี้อีกว่า จำเป็นหรือไม่ ที่จะต้องให้ศาสนาจารย์เป็นผู้ทำพิธี และจำเป็นด้วยหรือไม่สำหรับผู้ที่จะร่วมรับศีลระลึกจะต้องได้รับศีลแต่งตั้งแล้ว แล้วผู้ที่ไม่ได้รับศีลแต่งตั้งแล้วจะรับศีลระลึกไม่ได้หรือ ข้าพเจ้าได้ใช้เวลานานในการค้นคว้าเพื่อแก้ไขปัญหานี้ ในพระคัมภีร์มิได้บันทึกไว้ว่าจะต้องให้ศาสนาจารย์เป็นผู้ดำเนินการรับศีลระลึกขณะนั้นข้าพเจ้ารู้สึกมีความวุ่นวายใจอย่างยิ่ง เพราะว่าในพระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า **ควรจะได้รับศีลระลึกถึงพระองค์เสมอ** แต่ข้าพเจ้าจะไปร่วมรับศีลระลึกในสถานที่ใด?

ในบ่ายวันพฤหัสบดีวันหนึ่ง หลังจากได้ศึกษาพระคัมภีร์แล้ว ข้าพเจ้าได้ร่วมสนทนากับพี่น้องวัง และได้บอกเขาว่า “ในพระคัมภีร์ได้บอกที่เราควรจะได้รับศีลหักขนมปัง ระลึกถึงพระองค์เสมอ แต่ตั้งแต่ข้าพเจ้าได้รับความรอด ข้าพเจ้าไม่เคยได้เข้าร่วมรับศีลระลึกเลย เพราะในองค์การคณะนั้น มีบางคนที่ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ใช่บุตรของพระเจ้า และบุคคลเช่นนี้เราจะไปร่วมรับศีลระลึกกับพวกเขาได้

อย่างไร แต่ก็มีปัญหาอีกว่า พวกเขาบอกว่า ถ้าไม่ใช่พวกศาสนาจารย์แล้ว จะประกอบพิธีศีลระลึกไม่ได้ และคุณก็ไม่ใช่ศาสนาจารย์ ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่ศาสนาจารย์ ถึงแม้ว่าเราจะรวบรวมเอาผู้ที่เชื่อในพระเจ้า อย่างแท้จริงมาอยู่ด้วยกัน ศาสนาจารย์ก็ไม่ยอมที่จะมาประกอบพิธีศีลระลึกกับเรา ถ้าหากเราจะ ประกอบพิธีศีลระลึกด้วยตนเอง เขาก็จะบอกว่าเรายังไม่อยู่ในฐานะที่จะประกอบพิธีศีลระลึกได้ ข้อนี้เองที่ทำให้ข้าพเจ้ามีความลำบากใจมาก” พี่น้องวังได้จับมือข้าพเจ้าแล้วพูดว่า “การนำพาของพระเจ้า ย่อมเหมือนกัน เพราะเรามีความรู้สึกอย่างเดียวกัน เมื่อคืนนี้ข้าพเจ้าก็นอนไม่หลับตลอดเวลา ข้าพเจ้าได้ อธิษฐานและศึกษาค้นคว้าในพระคัมภีร์ว่า **สิทธิชนเราควรรับศีลระลึกถึงพระองค์หรือไม่ และศีลระลึก นั้นควรจะมีศาสนาจารย์เป็นผู้นำพิธีหรือไม่** ข้าพเจ้าก็ได้พบว่าในพระคัมภีร์ไม่มีแห่งหนึ่งแห่งใดที่ได้ บอกว่าศาสนาจารย์ที่ได้รับการแต่งตั้งแล้วจึงจะประกอบพิธีศีลระลึกได้” เมื่อข้าพเจ้าทราบแน่ชัด เช่นนั้นแล้ว รู้สึกขอบพระคุณพระเจ้าเป็นอย่างยิ่งเพราะการชี้แจง และการนำพาของพระเจ้าเป็นวิถีทาง เดียว เมื่อเราได้เข้าใจชัดเจนถึงคำกล่าวในพระคัมภีร์แล้ว เราก็ได้ตกลงกันว่า **การเริ่มต้นตั้งแต่วันนี้ยอม ดีกว่าการตูดขูดขูด** ดังนั้นเราจึงได้เริ่มต้นรับศีลระลึกในวันอาทิตย์อันเป็นวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เมื่อเราได้กำหนดเวลาแน่นอนแล้วก็เกิดปัญหาเรื่องสถานที่ ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ปัญหาหนึ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าในบ้านของข้าพเจ้าเองมีอาณาบริเวณกว้างขวางพอที่จะจัดทำเป็นสถานที่ประชุมได้ แต่ เรื่องนี้ข้าพเจ้ายังไม่ได้ปรึกษากับมารดาของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเกรงว่าท่านอาจจะกล่าวว่า “พวก อนุชนเหล่านี้จะก่อกบฏแล้ว” พี่น้องวังบอกว่า เขาได้ยืมสถานที่ของโรงเรียนแห่งหนึ่ง และจะต้องย้าย ออกในเร็ววันนี้ ข้าพเจ้าจึงบอกกับพี่น้องวังว่า “เราตกลงประชุมในที่พักของท่านก็แล้วกัน” เมื่อเราได้ กำหนดแน่นอนเช่นนี้ ในวันศุกร์และวันเสาร์ตลอดเวลาตั้งแต่เช้าจนถึงเย็น ข้าพเจ้ามีความสุขอย่างยิ่ง เพราะ **ในเบื้องหน้าของเราจะเป็นวันแห่งสันติสุข** เมื่อถึงเวลาเย็นของวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าก็ได้บอกกับมารดาของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไปบ้านพี่น้องวัง มารดาของข้าพเจ้าถามว่าจะไป ทำอะไร ข้าพเจ้าก็ตอบว่าจะไปทำกิจธุระสำคัญอย่างหนึ่ง และในคืนนั้นพวกเราสามคน คือพี่น้องวังกับ ภรรยาหนึ่งร่วมหักขนมปัง ร่วมดื่มจอกนั้นข้าพเจ้าขอบอกกับท่านทั้งหลายว่า ถึงแม้ข้าพเจ้าจะตายจาก ไป ข้าพเจ้าก็ไม่อาจลืมได้ ถึงแม้ข้าพเจ้าจะไปยังแผ่นดินแห่งนิรันดร์นั้น ข้าพเจ้าก็ไม่อาจลืมเหตุการณ์ ในคืนนั้นได้ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าสวรรค์อยู่ใกล้มาก เราทั้งสามอดกลั้นไม่ได้ถึงกับหลังน้ำตาออกมา และคืนนั้นเราจึงได้รู้ว่าการหักขนมปังระลึกถึงพระองค์นั้นมีความหมายอย่างใดบ้าง เมื่อข้าพเจ้ายังเด็ก ข้าพเจ้าเคยร่วมรับศีลระลึก แต่ข้าพเจ้าจำได้ว่าขนมปังมีรสเปรี้ยว น้ำองุ่นมีรสหวาน ข้าพเจ้าจำได้แต่ เพียงว่า รสหนึ่งเปรี้ยว อีกรสหนึ่งหวาน แต่สิ่งอื่น ๆ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเลย ในครั้งนี้เราทั้งสามได้เข้าใจว่า **ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าแล้ว การระลึกถึงพระองค์เป็นสิ่งประเสริฐเลิศ** ขณะเดียวกัน เราได้ศึกษา และเรียนรู้เป็นครั้งแรกว่าอะไร เป็นการนมัสการอย่างแท้จริง และเป็นครั้งแรกที่เราได้ซาบซึ้งว่าอะไร

คือศีลระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า เราไม่อาจสรรหาถ้อยคำที่จะบรรยายความรู้สึกของเราได้ เราได้เพียงสรรเสริญขอบพระคุณพระองค์เท่านั้น

หลังจากการประชุมแล้ว เราก็ร่วมปรึกษากันว่า ต่อไปเราจะจัดการประชุมอย่างไร เพราะองค์การคณะบางแห่งได้จัด 3 เดือนต่อครั้ง แต่ในพระคัมภีร์ได้บันทึกไว้ว่า ควรจะระลึกถึงพระองค์เสมอ ในหนังสือกิจการบทที่ 3 เราจะเห็นได้ว่าเมื่อเดิมนั้น บุตรทั้งหลายของพระเจ้าอาจมีการหักขนมปังระลึกถึงพระองค์ทุกวันและในหนังสือกิจการ บทที่ 20 ข้อ 7 ได้บันทึกไว้ว่า “ในวันอาทิตย์เมื่อเขาทั้งหลายประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง” ในที่นี้ให้เราเห็นอย่างชัดเจน ดังนั้นเราจึงได้กำหนด ให้มีการประชุมหักขนมปังระลึกถึงพระองค์ทุกวันอาทิตย์ อันเป็นวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าจะร่วมหักขนมปังระลึกถึงพระองค์ทุกครั้ง นอกเสียจากว่าข้าพเจ้ามีเหตุขัดข้องคือล้มป่วย หรือมีกิจธุระจำเป็น เมื่อเราปฏิบัติกันเช่นนี้มาไม่นาน มารดาของข้าพเจ้าก็ทราบเรื่องท่านเพียงแต่บอกว่า “เจ้าทั้งหลายกลัวหาญมาก” และก็ไม่มีการต่อต้านแต่อย่างใด เวลาผ่านไปอีกหลายเดือน มารดาของข้าพเจ้าก็ได้ร่วมหักขนมปังกับเราด้วย

หลังจากนั้นทางด้านภายนอกก็มีเหตุการณ์บางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้น มีบางคนก็ได้กล่าวว่าในบ้านของตระกูล นี้มีคนได้รับศีลบัพติศมาในน้ำแล้ว ผู้ปกครองคริสตจักรของคณะ “เมธอดิสต์” ได้ถามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็บอกว่า “ข้าพเจ้าขอถามเพียงสิ่งเดียวว่า การรับศีลบัพติศมาในน้ำนั้นถูกต้องตามพระคัมภีร์หรือไม่ ถ้าหากไม่ถูกต้องข้าพเจ้ายินดีที่จะรับสารภาพผิดต่อหน้าสมาชิกทั้งหลาย แต่หากถูกต้องตามพระคัมภีร์แล้ว ข้าพเจ้าก็ขอให้พวกท่านทั้งหลายนอนน้อมเชื่อฟังด้วย” พวกเขาเหล่านั้นไม่มีคำตอบอะไรจะตอบ โอ้! เขาตอบได้แต่เพียงคำเดียวว่า “ถูกต้องตามพระคัมภีร์ก็จริง แต่เราไม่จำเป็นต้องเคร่งครัดมากนัก” หากเราบอกว่าเราไม่ต้องการเคร่งครัดต่อสิ่งหนึ่งมากนัก ก็อาจจะพูดได้ในทุกๆ สิ่งว่าไม่ต้องเคร่งครัดมากนักเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงมีความประหลาดใจมาก เมื่อก่อนเราเป็นเพื่อนเป็นมิตรกัน แต่บัดนี้เพราะเรื่องศีลบัพติศมา ทำให้เขาทั้งหลายเย็นชาลงอย่างน่าใจหาย ตั้งแต่นั้นข้าพเจ้าได้ศึกษาเรียนรู้ว่าอะไรคือ การนอนน้อมและเชื่อฟังและการเสียสละในการนอนน้อมเชื่อฟังในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้นมีค่าอย่างไรบ้าง ข้าพเจ้ารู้ว่าในยามปกติ บุคคลทั่วไปจะเห็นว่าการรับศีลนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญ แต่หากเรื่องนี้ได้ประสบกับตัวท่านเองแล้ว ท่านจะรู้และสัมผัสว่าศีลบัพติศมามีความสำคัญมากน้อยเพียงใด

การละจากองค์การคณะ

ในครั้งปีหลังของปี ค.ศ. 1922 ข้าพเจ้าได้พบปัญหาอีกปัญหาหนึ่งในพระคัมภีร์ คือปัญหาขององค์การและคณะ ในพระคัมภีร์ได้กล่าวไว้หรือแปลว่า เราเป็นสมาชิกของคณะ “เมธอดิสต์” ใน

หนังสือ 1 โครินธ์ ท่านอาจารย์เปาโลได้เตือนคริสเตียนในคริสตจักรโครินธ์ว่าไม่ควรแตกกันแตกเหล่ากัน เพราะเขาทั้งหลายได้กล่าวว่า “เราเป็นศิษย์ของเปาโล เราเป็นศิษย์ของอะโปลโล เราเป็นศิษย์ของ เกฟา เราเป็นศิษย์ของพระคริสต์.....” ข้าพเจ้าคิดว่าท่านจอห์น เวสลีย์ จะใหญ่กว่าท่านเปาโลหรือ เพราะคริสเตียนในคริสตจักรเมืองโครินธ์ ได้กล่าวว่า “เป็นศิษย์ของพระคริสต์” ท่านอาจารย์เปาโลยัง ได้เตือนเช่นนี้ แล้วท่านจะกล่าวว่าท่านเป็น “คณะผู้ปกครอง” ข้าพเจ้าจะกล่าวว่าข้าพเจ้าเป็นคณะ “เมธอดิสต์” และเขาจะกล่าวว่าเขาเป็น “คณะแบปติสต์” ถ้าเช่นนี้ก็ย่อมจะต้องถูกปรับโทษอย่าง แน่นนอน ในขณะที่ข้าพเจ้าได้เรียนหนังสืออยู่ในโรงเรียนคริสเตียนแห่งหนึ่ง ทางโรงเรียนให้ข้าพเจ้า เป็นตัวแทนในการที่จะร่วมประชุมพิเศษในฤดูใบไม้ผลิและให้ข้าพเจ้าเขียนใบสมัคร ซึ่งในใบสมัคร นั้นจะต้องระบุว่าเป็นสมาชิกของคณะใด แต่ข้าพเจ้าได้เขียนว่า ข้าพเจ้า “เป็นคริสเตียนขึ้นกับพระเยซู คริสต์โดยตรง” ทางโรงเรียนได้บอกว่า ท่านจะต้องระบุว่าเป็นสมาชิกของคณะใด ข้าพเจ้าบอกว่า “ไม่ ข้าพเจ้าเป็นเพียงคริสเตียนคนหนึ่ง” ในพระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าข้าพเจ้าต้องเป็นสมาชิกของ องค์การใด หรือคณะหนึ่งคณะใด ฉะนั้นหากมีผู้หนึ่งผู้ใดถามว่า “ท่านเป็นสมาชิกของคณะใด” ข้าพเจ้า ก็ตอบเพียงว่าข้าพเจ้าเป็นคริสเตียนคนหนึ่งเท่านั้น

วันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้าได้อ่านพระวจนะของพระองค์ ข้าพเจ้าได้ตรึกตรองในปัญหานี้ และคิดว่าข้าพเจ้าจะละจากองค์การมิได้หรือ และอีกวันหนึ่งข้าพเจ้าได้ยื่นการวิจารณ์ถึงการล้มละลายของ ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง เขากล่าวกันว่ามิบุคคลจำพวกหนึ่งได้ร่วมกันลงทุนเข้าหุ้นในการค้าในยาม ปกติแม้ว่าผู้เป็นหุ้นส่วนจะไม่รู้เห็นในกิจการของห้างนั้นแต่อย่างใด แต่ว่าขณะที่เกิดการล้มละลาย ผู้ ที่เป็นหุ้นส่วนย่อมไม่อาจหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบได้ ข้าพเจ้าจึงรับบทเรียนในเรื่องนี้ว่า ข้าพเจ้าเป็น สมาชิกของคริสตจักรคณะ “เมธอดิสต์” ข้าพเจ้าเปรียบเสมือนเป็นหุ้นส่วนคนหนึ่ง ถึงแม้ว่าระบบต่าง ๆ ของคณะนั้น ข้าพเจ้าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องและรู้เห็นด้วยแต่อย่างใด แต่ในนามแล้วข้าพเจ้าย่อมจะหลุด พ้นจากความสัมพันธ์นั้นไม่ได้หาก ข้าพเจ้าจะติดตามมององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่เพียงแต่ในด้านอากัปกริยา เท่านั้นที่ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นสมาชิกของคณะ “เมธอดิสต์” แม้กระทั่งชื่อของข้าพเจ้าก็ควรจะตัดออก จากคณะด้วย เมื่อข้าพเจ้าได้เข้าใจในเรื่องนี้อย่างแจ่มแจ้งแล้ว ก็นำไปปรึกษากับมารดาของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้นำเอาชื่อของข้าพเจ้าลงในทะเบียนคริสตจักร แต่ขณะนั้นมารดาของข้าพเจ้าคิดว่าพวกมิชชันนารี เป็นมิตรสหายที่ดีของเรา การทำเช่นนั้นจะทำให้เขาเหล่านั้นติเตียนถือโทษ ดังนั้นท่านจึงไม่เห็นด้วยกับ การกระทำของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ากลับตรัสรองดูและเห็นว่า เราไม่ควรที่จะกลัวมนุษย์ถือโทษ แต่เรา ควรเกรงกลัวผู้ที่ใหญ่กว่ามนุษย์ที่จะถือโทษเราต่างหาก

วันหนึ่งข้าพเจ้าได้เดินทางไปยังเมืองหมาเจียง เพื่อเรียนถามพี่น้อง มากาเร็ต อี. บาร์เบอร์ ข้าพเจ้าได้ถามท่านว่า “การนำชื่อลงในสมุดประจำชีพของคริสตจักรนั้นเป็นการถูกต้องหรือไม่” เพราะ

พวกเขาถือว่าสมุดรายชื่อของคริสตจักรนั้น เป็นสมุดประจำชีพท่านได้ตอบว่า “เกรงว่าชื่อในสมุดประจำชีพนั้นมีบุคคลที่ตาย และบุคคลที่พินาศอยู่ไม่น้อย” และข้าพเจ้าถามต่อไปอีกว่า “หากเราจารึกชื่อไว้ในสมุดประจำชีพในโลกจะได้หรือไม่” ท่านตอบว่า “ถ้าชื่อของท่านถูกจารึกอยู่ในสมุดประจำชีพบนสวรรค์แล้ว สมุดประจำชีพในโลกนี้จะช่วยอะไรท่านได้หรือ ในหลักการเดียวกัน หากชื่อของท่านไม่ได้จารึกอยู่ในสมุดประจำชีพบนสวรรค์แล้ว สมุดประจำชีพในโลกนี้จะมีประโยชน์อะไรกับท่านเล่า”

ข้าพเจ้าได้เจรจาเรื่องนี้กับมารดาของข้าพเจ้าถึง 2 เดือนเต็ม ๆ แต่ไม่ได้รับความเห็นชอบจากท่าน วันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้าพร้อมด้วยบิดาและมารดาพักผ่อนอยู่ในสวนหลังบ้าน ข้าพเจ้าได้ถือโอกาสดูถามบิดาและมารดาว่า “การเอาชื่อลงในบัญชีรายชื่อของคณะนั้นถูกต้องตามพระคัมภีร์หรือไม่” ท่านทั้งสองตอบว่า “ไม่ถูกต้อง” ข้าพเจ้าได้ถามอีกว่า “หน้าที่ของเราควรหรือไม่ที่จะนอบน้อมฟังคำของพระเจ้า” ท่านก็ตอบว่า “สมควรอย่างยิ่ง” ข้าพเจ้าจึงได้ย้ำว่า “เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เหตุใดเราจึงมีวาล่าช้าในการที่จะเชื่อฟังพระวอนของพระเจ้า?” ท่านก็ตอบว่า “เอาละไปจัดการ! ไปจัดการ” ข้าพเจ้าจึงรีบไปร่างหนังสือฉบับหนึ่ง ภายหลังบิดาของข้าพเจ้าเป็นผู้เขียนและเราต่างก็ได้ลงนามของตัวเองและนำไปส่งทางไปรษณีย์ โดยการลงทะเบียนทันที ในหนังสือฉบับนี้มีข้อความสรุปโดยย่อว่า “เราได้เห็นในพระคัมภีร์ไม่มีการแบ่งแยกเป็นองค์การคณะต่าง ๆ เพราะการแบ่งแยกขององค์การคณะต้องถูกปรับโทษตามพระคัมภีร์ ดังนั้นตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ขอความกรุณาได้ตัดชื่อของเราออกจากโบสถ์ของท่านด้วย การที่เราได้กระทำเช่นนี้ มิได้หมายความว่าเรามีปัญหาส่วนตัวกับผู้หนึ่งผู้ใด แต่เป็นเพราะการนอบน้อมเชื่อฟังในคำสอนและพระวอนของพระเจ้า ในเรื่องนี้เราได้ตัดสินใจเช่นนี้ และต่อไปไม่จำเป็นจะต้องพูดถึงอีก เมื่อเราพบหน้ากัน เรายังเป็นมิตรสหายกัน ไม่มีเหตุผลอื่นใด นอกจากที่เราได้กล่าวมานี้”

สี่วันหลังจากหนังสือฉบับนี้ได้ถูกส่งออกไป ก็มีมิชชันนารีชาวยุโรปหลายคนมาที่บ้านของข้าพเจ้า และได้บอกกับข้าพเจ้าว่า “ปกติโดยทั่ว ๆ ไปทางคริสตจักรเท่านั้นที่จะเป็นผู้ตัดชื่อของสมาชิกออกจากคริสตจักร ไม่เคยปรากฏมาก่อนเลยว่า สมาชิกจะมาขอร้องให้ตัดชื่อของตนเองออกจากคริสตจักร ท่านทำเช่นนี้เพื่อประสงค์สิ่งใด และด้วยเหตุผลประการใด” ข้าพเจ้าจึงตอบว่า “เหตุผลทั้งหลายนั้นได้ชี้แจงในหนังสือแล้ว ไม่จำเป็นที่จะต้องชี้แจงอีก” หลังจากนั้นอีกหนึ่งวันพวกเขาได้มอบหมายให้ครูใหญ่ของโรงเรียนแห่งหนึ่งมาที่บ้านของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ได้พูดกับเขาว่า “เจตนาเดิมของข้าพเจ้าคือต้องการให้ทางคริสตจักรตัดชื่อออกจากการเป็นสมาชิก ซึ่งท่านจะมาเป็นผู้เจรจาให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนความตั้งใจ ข้าพเจ้ายังคงยึดถือในเจตนาเดิมอยู่” หลังจากนั้นพวกเขาและผู้นำคริสตจักรได้มาหาอีก พวกเขาถามว่า “ท่านทั้งหลายได้กระทำเช่นนี้ เนื่องจากปัญหาการรับศีลล้างบาปในน้ำใช่หรือไม่ ถ้าหากมีผู้หนึ่งผู้ใดประสงค์จะรับศีลล้างบาปในน้ำ เราคณะ “เมธ

อดิษฐ์” ก็ยอมที่จะทำให้ ข้าพเจ้าได้ชี้แจงกับพวกเขาว่า “เรื่องการรับศีลบัปติศมานั้น เป็นการนำพาของ องค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านทั้งหลายเห็นว่าการเคร่งครัดมากนัก แต่เรากลับเห็นว่าเรื่องนี้เป็น เรื่องสำคัญ ที่เราจะต้องนอบน้อมเชื่อฟังพระองค์”

โอ้! พระองค์! เราทั้งหลายไม่ใช่ต้องการจะมาได้เคียงกันในปัญหาการรับศีลบัปติศมานี้ หรือปัญหาที่จะลาออกจากองค์การและคณะ ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ขึ้นอยู่กับว่า เราจะยอมนอบน้อมเชื่อฟัง พระวณะของพระเจ้าหรือไม่ การรับศีลบัปติศมาหรือการลาออกจากองค์การคณะ มิใช่เป็นปัญหาที่ใหญ่โตเท่าใดนัก เพราะว่าเป็นเพียงหนึ่งในหลายพันเท่านั้นที่เราจะนอบน้อมและเชื่อฟังในพระวณะของพระเจ้า ข้อความหรือเนื้อหาที่สำคัญในพระคัมภีร์ก็คือ การนอบน้อมเชื่อฟัง

การเยือนเมืองเชียงใหม่

ต้นปี ค.ศ. 1922 ข้าพเจ้าได้เดินทางมาเมืองเชียงใหม่ครั้งหนึ่ง และขณะนั้น ข้าพเจ้าได้พักอยู่ที่ “โบสถ์คองธรรม” ถนนแซชวอน ข้าพเจ้าได้กล่าวคำพยานที่นั่นเล็กน้อย ข้าพเจ้าไม่ได้ “ตั้งพรรคหรือตั้ง ลัทธิ” แต่อย่างไร และก็ไม่มีปัญหาว่า “พี่น้องที่เมืองเชียงใหม่ไม่เห็นด้วย”

การจัดพิมพ์หนังสือ

“วารสารฟื้นฟู”

ในปลายปี ค.ศ. 1922 ข้าพเจ้ารู้สึกมีภาระที่จะจัดพิมพ์หนังสือขึ้นฉบับหนึ่ง เพราะว่าในเมือง พูโจวมียุคนี้ได้รับความรอดและทวีจำนวนขึ้นทุกวัน และพี่น้องวังได้ไปประกาศพระวณะของพระเจ้า ที่ฝั่งแม่น้ำโยปด้วยเหตุครอบครัวของพี่น้องวังมีเพียงภรรยาและบุตรของเขาเท่านั้น ดังนั้นเขาจึงให้ ข้าพเจ้าไปพักที่บ้านเป็นการชั่วคราว และเพื่อเป็นการช่วยเหลืออีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าและภรรยาของพี่น้องวังได้ร่วมกันอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าในการที่จะจัดพิมพ์หนังสือวารสารฉบับหนึ่ง ในขณะที่นั้นข้าพเจ้าเดือดร้อนทางการเงินมาก เราได้ร่วมอธิษฐานติดต่อกันมาเป็นเวลาแรมเดือน แต่ก็ยังไม่มียัง แม้แต่สตางค์เดียว เข้าวันหนึ่งข้าพเจ้าตื่นขึ้นและบอกกับภรรยาของพี่น้องวังว่า “ต่อไปนี้เราไม่ต้อง อธิษฐานอีกแล้ว เพราะว่าภาระกระทำเช่นนี้เป็นการแสดงว่า เราไม่มีความเชื่อในพระองค์ บัดนี้เราควรลงมือเขียนบทความ เพราะว่าเราจะรอคอยให้พระเจ้าประทานเงินให้เรา ก่อน แล้วจึงลงมือเขียนบทความ ไปได้”

เมื่อได้จัดเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว และขณะที่ข้าพเจ้าเขียนบทความถึงอักษรตัวสุดท้าย ข้าพเจ้าพูดว่า “เงินจะมาแล้ว” และได้คุกเข่าลงอธิษฐานอีกครั้งหนึ่งว่า “ข้าแต่พระเจ้า บทความของ ข้าพเจ้าได้เขียนเรียบร้อยแล้ว และกำลังจะลงมือตีพิมพ์แต่ที่เงินที่จะตีพิมพ์นั้นยังไม่มียัง แม้แต่สตางค์เดียว

.....” เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานจบ ก็รู้สึกมีความมั่นใจและเชื่อในพระองค์ว่า พระเจ้าจะต้องประทานเงินมาให้ เราจึงกล่าวคำสรรเสริญพระเจ้า ช่างเป็นการอัศจรรย์อย่างยิ่งคือเมื่อเราลุกขึ้นจากการอธิษฐานก็ได้ยินเสียงเคาะประตู ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะเป็นคนที่จะนำเงินมาให้กระมัง ภรรยาของพี่น้องวังเดินไปเปิดประตู เพราะว่าเขาเป็นเจ้าของบ้าน เมื่อเปิดประตูก็เห็นพี่น้องหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นบุคคลที่ร่ำรวยมาก และปกติเป็นคนตระหนี่ถี่เหนียวมาก ข้าพเจ้าจึงคิดว่าเราคงไม่ได้เงินจากพี่น้องผู้นี้แน่นอน แต่เธอบอกกับข้าพเจ้าว่า “นี่คุณนี่ ฉันมีเรื่องสำคัญที่จะปรึกษาคุณ” ข้าพเจ้าจึงบอกว่า “เชิญเลย” เธอบอกว่า “คริสเตียนควรจะบริจาคเงินอย่างไร” ข้าพเจ้าตอบว่า “เราไม่ควรบริจาคตามพระบัญญัติเดิม แต่เราควรบริจาคเงินตามหนังสือโครินธ์ที่บอกว่า ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาให้เราถวายแก่พระองค์ เราจะถวาย 1 ใน 2 หรือ 1 ใน 3 หรือ 1 ใน 10 หรือ 1 ใน 20 ก็ได้” เธอก็ถามอีกว่า “เราจะบริจาคที่ไหนล่ะ” ข้าพเจ้าตอบว่า “ไม่ควรจะบริจาคให้กับผู้ต่อต้านพระเจ้าและไม่ควรบริจาคให้ผู้ที่ไม่เชื่อในพระวาระของพระองค์ เพราะเขาไม่เชื่อวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหลังไหลพระโลหิตของพระองค์เพื่อไถ่บาป ถ้าหากไม่มีผู้ใดบริจาคแล้ว เขาเหล่านั้นก็จะไม่สามารถทำกิจการต่าง ๆ ต่อไปได้ และทุกครั้งที่จะมีการบริจาคควรจะอธิษฐานต่อพระองค์ว่า เราจะช่วยเหลือคนยากจน หรือจะบริจาคเพื่อกิจการงานของพระองค์ แต่อย่างไรก็ตามไม่ควรบริจาคแก่องค์กร คณะ ที่ไม่ถูกต้อง” เธอบอกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับฉันหลายวันแล้วว่า ฉันเป็นคนเห็นแก่เงินมากเกินไป ในตอนแรก ฉันไม่ยอมฟังเสียงของพระองค์ แต่บัดนี้ฉันยอมและเชื่อฟังแล้ว และในเช้าวันนี้ฉันได้อธิษฐาน พระองค์ได้ตรัสว่า ไม่ต้องอธิษฐานแล้ว ควรจะนำเงินไปถวายก่อน ฉันจึงนำเงิน 30 เหรียญมามอบให้แก่คุณเพื่อใช้จ่ายในกิจการงานของพระเจ้า” ข้าพเจ้ารู้สึกขอบพระคุณพระองค์ เงิน 30 เหรียญนี้เพียงพอที่จะจัดพิมพ์วารสารพื้นฟูได้ 1,400 เล่ม หลังจากนั้นก็มีพี่น้องถวายอีก 30 เหรียญ ซึ่งเพียงพอสำหรับค่าไปรษณีย์และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ นี่คือจุดเริ่มต้นและเป็นวารสารฉบับแรกของเรา

การเริ่มต้นและการฟื้นฟู

หลังจากนั้นพี่น้อง จอห์น หว่อง ได้มาร่วมงานกับเรา มีพี่น้องที่ได้รับความรอดและออกมาจากองค์การคณะประมาณ 20 คนมาร่วมด้วย พี่น้องวังได้มีความคิดที่จะเชิญพี่น้องหญิง ฐิธ ลี เพื่อมานำการประชุมที่เมืองฟูโจว ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเชิญพี่น้องมาจากแดนไกลเช่นนั้น แต่ภายหลังภรรยาของพี่น้องวังและมารดาของข้าพเจ้าเป็นผู้เขียนจดหมายไป

เดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1923 พี่น้อง ฐิธ ลี ได้มาถึงเมืองฟูโจว เราทั้งหลายได้เตรียมการประชุมใหญ่ มีการประกาศพระกิตติคุณเป็นพิเศษโดยอาศัยสถาบันบ้านของพี่น้องวังเป็นสถานที่ประชุม และได้รวบรวมเก้าอี้ที่มีอยู่เพื่อการนี้ ขณะเดียวกันเราก็เริ่มเชิญชวนญาติมิตรเพื่อนฝูงที่อยู่ใกล้เคียงเพื่อให้เขา

มาฟังพระกิตติคุณของพระองค์ ในที่สุดองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำกิจการของพระองค์เอง มีบุคคลเป็นจำนวนมากได้รับความรอดเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า

เดิมนั้นเรามีความปรารถนาที่จะจัดการประชุมพิเศษ ในวันขึ้นปีใหม่แต่พี่น้อง ลี ดิดงานที่เมืองนานกิง จำเป็นจะต้องจากไป ดังนั้นเราจึงต้องส่งพี่น้องกลับนานกิง หลังจากนั้นเราก็มีความคิดที่จะเชิญพี่น้อง มากาเร็ต อี. บาร์เบอร์ ที่ตำบลหม่าเจียงให้มาช่วยการประชุมนี้ แต่ท่านบอกว่าท่านไม่ทราบจุดประสงค์ของการประชุมในครั้งนี้ จึงไม่สามารถมาช่วยได้ ข้าพเจ้าจึงปรึกษาหารือกับพี่น้องหวังว่า การประชุมของเราจะยุติหรือจะดำเนินต่อไป ในขณะที่พี่น้องหวังเป็นไข้หวัด ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเชิญชวนพี่น้องที่เป็นเพื่อนนักเรียนด้วยกันอีก 2 ท่านให้เดินทางมายังเมืองฟูโจว เพื่อเราจะได้ดำเนินการประชุมต่อไป

วิธีการเชิญผู้มาฟังพระกิตติคุณนั้น พี่น้องเราทุกคนสวมเสื้อคลุมสีขาว เราเรียกว่า **เสื้อพระกิตติคุณ** ทางด้านหน้าเขียนคำว่า **“ท่านต้องตาย”** และทางด้านหลังเขียนอีกคำหนึ่งว่า **“เชื่อพระเยซูได้รอด”** และยังมีคำขวัญอื่น ๆ ในทำนองนี้ ซึ่งเป็นการประกาศไปในตัว เรายังได้ถือธงคนละผืนเดินขบวนร้องเพลงไปตามถนนสายต่าง ๆ ผู้คนที่ได้เห็นเหตุการณ์เช่นนั้นต่างก็มีความประหลาดใจอย่างยิ่ง เราได้ชักชวนบุคคลจำนวนมาก ให้มาฟังพระกิตติคุณกับเรา การเดินขบวนประกาศเช่นนี้ทุกวัน ได้มีผู้คนมาฟังพระกิตติคุณมาก จนในที่สุดศาลาทั้งด้านในและด้านนอกรวมทั้งห้องครัวและห้องรับแขกต่างก็เต็มไปด้วยฝูงชน

เมื่อเดิมเราได้เช่าเก้าอี้ที่ใช้ในสถานที่ประชุม มีกำหนด 2 อาทิตย์ เมื่อถึงกำหนด เราก็ไม่มีเงินพอที่จะเช่าต่อไป จึงต้องคืนแก่เจ้าของไป เมื่อเกิดปัญหาไม่มีเก้าอี้ ข้าพเจ้าจึงได้ประกาศในที่ประชุมว่า **“ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ท่านผู้ใดประสงค์จะมาร่วมประชุมจำเป็นต้องนำเก้าอี้มาด้วยตัวเอง”** และในบ่ายวันนั้นเอง ตามเชิงเขาข้างเขียนซานจะเห็นผู้คนเป็นจำนวนมาก มีทั้งผู้สูงอายุ อนุชน นักเรียนทั้งชายและหญิง ต่างขนเก้าอี้มาเป็นการใหญ่ เมื่อตำรวจในท้องที่เห็นเหตุการณ์เช่นนี้ก็เกิดความประหลาดใจมาก หลังจากเลิกประชุมแล้ว เราก็ประกาศให้เพื่อนมิตรทราบทั่วว่า **“เก้าอี้ที่พวกท่านนำมานั้นจะฝากไว้ที่นี่ก็ได้เราจะพยายามรักษาไว้ แต่ถ้ามีการสูญหายเกิดขึ้นเราจะไม่รับผิดชอบหรือชดใช้ให้กับท่าน หากท่านประสงค์จะนำกลับไปเราก็ไม่ขัดข้อง”** ครั้งนั้นเรามีการประชุมวันละ 3 ครั้ง และทุกครั้งก็ได้มีผู้คนนำเก้าอี้ของตนเองมาร่วมประชุม

ขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงอวยพระพรเป็นพิเศษ ในครั้งนี้มีผู้ได้รับความรอดหลายร้อยคน และได้วางรากฐานแห่งความรอดอย่างมั่นคง ก่อนนี้คริสเตียนในประเทศจีนแม้จะได้รับความรอดแล้วก็ตาม แต่ไม่ค่อยเข้าใจในพระคุณของพระเจ้าเท่าใดนัก โดยการประชุมในครั้งนั้น ทำให้พี่น้องมีความเข้าใจดีขึ้น

การเข้าสถานที่ประชุมครั้งแรก

เรามีการประชุมเป็นเวลาเดือนเศษ ในระหว่างประชุมนั้น ได้มีพี่น้องอนุชนหลายคนกล่าวว่า ตั้งแต่นี้ต่อไปเราควรมีสถานที่ประชุมของคริสตจักรเอง แต่ในขณะนั้นเรายังไม่พร้อมในด้านการเงิน เพราะการเข้าสถานที่เป็นสิ่งทีกระทำได้ไม่ถนัด ข้าพเจ้าได้กลับไปโรงเรียน และปรึกษากับพี่น้องผู้ร่วมงานอีก 3 คน ในที่สุดข้าพเจ้าได้ไปติดต่อเช่าบ้านของตระกูลโท ซึ่งเป็นครอบครัวที่ได้รับความรอดรับเชื่อในพระเจ้า และเขามีความยินดีที่จะให้เราเช่าในอัตราเดือนละ 9 เหรียญ ข้าพเจ้าได้กลับไปร่วมอธิษฐานกับพี่น้องหลายครั้งเพื่อวิงวอนต่อพระเจ้า ขอให้พระองค์ทรงประทานเงินให้แก่เรา เพราะว่าการเข้าสถานที่นั้น จะต้องให้มัดจำล่วงหน้าเป็นเวลา 3 เดือน

ในยามปกติข้าพเจ้าต้องเดินทางไปเมืองหมาเจียงทุกวันเสาร์ เพื่อไปฟังคำสอนของพี่น้องมาการีต อี. บาร์เบอร์ เมื่อข้าพเจ้าไปถึง ท่านได้บอกว่า “ในที่นี่มีเงิน 27 เหรียญ ซึ่งมีทรสหายผู้หนึ่งได้มอบให้เพื่อนำไปใช้จ่ายในกิจการงานของพระเจ้า” ขอบพระคุณพระเจ้า เงินจำนวนนี้เป็นเงินที่เราต้องการซึ่งไม่มากและไม่ค่อยเกินไป ข้าพเจ้าจึงนำเงินไปวางมัดจำตามที่ได้ตกลงกันไว้อย่างสง่าผ่าเผยและอธิษฐานต่อพระองค์ว่า ขอให้พระองค์นำพาเราตลอดไป และนี่เป็นการเริ่มต้นกิจการของพระองค์ในเมืองฟูโจว

บุคคลได้รับการฟื้นฟูใจอย่างฉับพลัน

ในชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นการฟื้นฟูใจครั้งใดที่ยิ่งใหญ่เท่าครั้งนี้ เพราะมีผู้ที่ได้รับความรอดทุกวัน ไม่ว่าบุคคลใดเพียงแต่ได้สัมผัสกับเราเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ก็ได้รับความรอดทันที ทุกวันเวลา 5 โมงเช้าข้าพเจ้าเดินทางไปโรงเรียน ได้เห็นคนจำนวนมากกว่าหนึ่งร้อยคนถือพระคัมภีร์ในมือและอ่านกันอย่างมีชีวิตชีวา แต่เดิมนั้นที่โรงเรียนมีการอ่านนวนิยายซึ่งเป็นที่นิยมกันมาก แต่เมื่อเกิดการฟื้นฟูทางฝ่ายวิญญาณเช่นนี้ ผู้ที่จะอ่านนวนิยายจะต้องแอบอ่าน และการอ่านพระคัมภีร์นับว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่ง ในโรงเรียนของข้าพเจ้ามีการศึกษา 8 ระดับด้วยกัน ในชั้นหนึ่ง ๆ หัวหน้าและรองหัวหน้าชั้นต่างก็เป็นผู้ได้รับความรอดทั้งสิ้น รวมทั้งนักกีฬาที่มีชื่อเสียงโด่งดังก็ได้รับความรอดเช่นกัน ดังนั้นอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนจึงบอกว่า สิ่งที่ข้าพเจ้าทั้งหลายกระทำนั้น ท่านอาจารย์ใหญ่ชมเชยมาก แต่การที่พวกเราแสดงปฏิกริยาต่อคณะ “เมธอดิสต์” ท่านอาจารย์ใหญ่มีความเสียใจมาก เพราะเหตุอาจารย์ใหญ่เป็นสมาชิกในคณะนั้น แต่เราทั้งหลายไม่ยอมที่จะไปอยู่ร่วมกับองค์การหรือคณะอย่างเด็ดขาด

ทุกวันเราได้สวมเสื้อกิตติคุณเดินขบวนประกาศไปตามถนนสายต่าง ๆ แต่ละขบวนจะมีพี่น้องไม่ต่ำกว่า 60 คน ในเมืองฟูโจวมีพลเมืองแสนกว่าคนเท่านั้น เราได้มีการเดินขบวนและประกาศเช่นนี้

ทุกวัน ขณะเดียวกันมีพี่น้องอีก 10 กว่าคน ออกไปแจกใบปลิวทั่วเมืองฟูโจว ดังนั้นจึงเกิดการสะเทือน สะท้านไปทั่วเมืองเพราะการกระทำของเรา

มีพี่น้องจำนวนมากเมื่อได้รับความรอด เราก็ให้รับศีลล้างบาปทันที ขณะนั้นเราได้ปฏิบัติตาม พระคัมภีร์ เราได้เริ่มมีการประชุมของคริสตจักรในเมืองฟูโจว และต่อมาภายหลังผู้คนที่ได้รับความรอด ก็ทวีจำนวนมากขึ้นทุกวัน

การเยือนเมืองนานกิงครั้งแรก

ในปี ค.ศ. 1924 ข้าพเจ้าได้เดินทางไปเมืองหางโจวพบกับพี่น้องจอห์น จาง (จาง กวาง ยุง) ขณะนั้นทางเมืองฟูโจว ได้เกิดปัญหาขึ้นเล็กน้อย เนื่องจากผู้ร่วมงานของข้าพเจ้ามีทัศนคติที่ไม่ตรงกัน เกี่ยวกับหลักความจริงในคริสตจักร ข้าพเจ้าประสงค์ที่จะหลีกเลี่ยงเพื่อมิให้เกิดการแตกแยกกันขึ้นจึงได้จากเมืองฟูโจวไปชั่วคราวและได้พักอยู่ที่ ตำบลมาเว (ถึงแม้ว่าในระยะหลายปีที่ผ่านมา ข้าพเจ้ากับพี่น้องต่างได้เดินทางไปในวิถีทางซึ่งไม่เหมือนกันก็จริง แต่การร่วมใจร่วมใจเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในเบื้องต้นนั้นเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่อาจลืมเลือนได้) ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าจะกระทำกิจกรรมพิเศษบางอย่าง จึงได้เดินทางไปเมืองนานกิง เพื่อช่วยจัดทำหนังสือวารสาร “แสงสว่างแห่งวิญญาณ” ที่นั่น

ในเดือนพฤศจิกายนปี ค.ศ. 1924 มีเสียงเรียกร้องจากทางใต้ของมหาสมุทรแปซิฟิก ข้าพเจ้าจึงได้เดินทางไปทำกิจการของพระเจ้า ดังนั้นคริสตจักรทั้งหลายทางใต้ของมหาสมุทรแปซิฟิก ก็ได้มีการเริ่มต้นขึ้น จนถึงเดือนพฤษภาคมปี ค.ศ. 1925 ข้าพเจ้าได้กลับมายังเมืองฟูโจว และได้เข้าสถานที่พักอยู่ที่ตำบล หอ โล ซิง ในมณฑลชกเกี้ยน

การจัดทำ “วารสารคริสเตียน”

“วารสารฟื้นฟู” ได้เริ่มจัดพิมพ์ เมื่อเดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1923 วารสารฉบับนี้เป็นเวลาที่ไม่มีการกำหนดแน่นอน ได้ตีพิมพ์จนถึงปี ค.ศ. 1925 ขณะนั้นข้าพเจ้าพักอยู่ที่ตำบล หอ โล ซิง และมีความรู้สึกว่าควรจะทำหนังสือที่มีกำหนดแน่นอนขึ้นฉบับหนึ่งซึ่งเน้นหนักเกี่ยวกับหลักความจริงแห่งความรอด หลักความจริงแห่งคริสตจักร และกล่าวถึงการพยากรณ์และเปิดเผยความหมายในพระคัมภีร์ เดิม ข้าพเจ้ามีเจตนาจัดพิมพ์หนังสือฉบับนี้เพียงชั่วคราวเท่านั้น จึงได้ตั้งชื่อว่า “วารสารคริสเตียน” ปี ค.ศ. 1925 ได้ตีพิมพ์ 2 ฉบับ มี 1926 ได้ตีพิมพ์ 10 ฉบับ เพราะความต้องการของพี่น้องทั่ว ๆ ไป ในปี 1927 เราได้จัดพิมพ์ขึ้นอีก 12 ฉบับ

การเริ่มต้นของคริสตจักรด้านแอมอย

ในต้นปี ค.ศ. 1926 ข้าพเจ้าได้เดินทางไปเมืองแอมอย เมืองกู่ล่างอิ เมืองจางโจว และเมืองฉงอัน และได้กล่าวคำพยานในเมืองต่าง ๆ เหล่านี้ จึงมีพี่น้องจำนวนมากได้รับความรอดและในครั้งปีหลัง ข้าพเจ้าได้ไปเยือนอีกครั้งหนึ่ง แต่ในครั้งนั้นตัวข้าพเจ้าเองรู้สึกเหน็ดเหนื่อยมาก เพราะข้าพเจ้าต้องนำการประชุมประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งต้องเขียนบทความต่าง ๆ รวมทั้งตอบจดหมายอีกเป็นจำนวนมาก ข้าพเจ้าจึงเริ่มป่วยลงเดิมนั้นเรากำหนดให้มีการประชุม 10 วัน แต่ในวันที่ 9 ข้าพเจ้าได้ป่วยลงอันเป็นเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าไม่ได้คาดคิดมาก่อน พี่น้อง จอห์น หว่อง ได้นำการประชุมต่อไปอีกหลายวัน ทางด้านเมืองแอมอย และเมืองฉงอันก็เริ่มต้นมีการประชุมของคริสตจักร เพราะฉะนั้นกิจการทางภาคใต้ของมณฑลสกลก็เลย จึงเริ่มตั้งแต่ปลายปี ค.ศ. 1926 ไม่ใช่เริ่มในปี ค.ศ. 1928

การเยือนเมืองนานกิงครั้งที่ 2

ข้าพเจ้าได้ล้มป่วยลงที่เมืองแอมอย แพทย์ที่รักษาข้าพเจ้าได้บอกกับข้าพเจ้าว่า อาการป่วยของข้าพเจ้าครั้งนี้อาจมีอันตรายถึงแก่ชีวิต และอาจมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่กี่วัน ส่วนตัวของข้าพเจ้าเองไม่ได้มีความหวาดกลัวต่อความตายแต่อย่างใด เพียงแต่ได้ไตร่ตรองว่าข้าพเจ้าได้ฝึกฝนต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้ามาเป็นเวลาหลายปี บทเรียนและประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าได้พบเห็นและเรียนรู้มานี้ยังไม่ได้นำมาตีพิมพ์หรือเขียนเป็นหนังสือ ควรหรือที่ข้าพเจ้าจะนำสิ่งเหล่านี้เข้าหลุมฝังศพไปพร้อมกับข้าพเจ้า ขณะนั้นพี่น้องหญิง ฐิธ ลี และพี่น้องจิกุยฉินได้มีจดหมายมาชักชวนข้าพเจ้า ให้ไปพักผ่อนที่เมืองนานกิงสักระยะหนึ่ง ซึ่งตามนิสัยของข้าพเจ้าไม่ใช่เป็นคนที่ยินยอมแล้วไม่ทำอยู่แล้ว ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้มาถึงเมืองนานกิง และพักอยู่ที่บ้านของพี่น้องฉิน ช่วยแก้บทศึกษาพระคัมภีร์ทางไปรษณีย์ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้ายังป่วยอยู่แต่ก็ทำได้เพียง 4 บทเท่านั้น ก็ป่วยหนักและไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้

ก่อนที่ข้าพเจ้าไปถึงเมืองนานกิงประมาณ 1 ปี ข้าพเจ้าได้เคยสนทนากับพี่น้องหญิง ฐิธ ลี เกี่ยวกับหลักความจริงของคริสตจักรบ้าง แต่ในขณะนั้นเธอมีกิริยาแข็งกระด้างมาก จึงไม่ยอมรับฟัง เพราะฉะนั้นในครั้งนี้ข้าพเจ้าจึงไม่กล่าวถึงปัญหานี้อีก ต่อมาภายหลังพี่น้อง ลี ได้อ่านหนังสือทั่วไปประวัติคริสตจักรเล่มหนึ่ง ซึ่งได้เห็นถึงความเป็นมาขององค์การและคณะต่าง ๆ และเห็นว่าไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ เธอจึงมีความเข้าใจแจ่มแจ้งขึ้น หลังจากนั้นไม่นานข้าพเจ้าก็ได้ข่าวว่า เธอได้รับศิลาบัพติศมาในน้ำและได้ร่วมประชุมกับพี่น้อง ทั้งร่วมศีลระลึกด้วย ดังนั้นเมื่อข้าพเจ้าไปถึงเมืองนานกิง จึงได้ร่วมประชุมและหักขนมปังระลึกถึงพระองค์ร่วมกับพี่น้องด้วย อีกประการหนึ่งข้าพเจ้าเคยเทศนาในมหาวิทยาลัยจีนหนึ่งหลายครั้ง และได้มีพี่น้องหลายท่านที่ได้หันกลับมาร่วมในทางเดียวกับเรา

เพราะฉะนั้นเราก็ได้ต้อนรับพี่น้องเหล่านั้น และร่วมรับศีลระลึกหักขนมปัง นี่คือการเริ่มต้นของกิจการที่เมืองนานกิง

การเดินทางมา ณ เมืองเซี่ยงไฮ้

เนื่องจากข้าพเจ้าตั้งใจที่จะเขียนหนังสือ “มนุษย์ฝ่ายวิญญาณ” จึงได้ออกเดินทางจากเมืองนานกิงไปถึงชนบทแห่งหนึ่ง คือที่ตำบลเฉาเฉียวในเมืองอูตี ขณะนั้นพี่น้องหญิงผู้ร่วมงานได้มอบบ้านให้ข้าพเจ้าช่วยดูแล เพราะเหตุการณ์ในขณะนั้นไม่สงบนัก ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้ลงมือเขียนหนังสือ “มนุษย์ฝ่ายวิญญาณ” ในขณะที่ข้าพเจ้าป่วยอยู่ในเดือนมีนาคม ปี ค.ศ. 1927 ทางเมืองนานกิงมีการเคลื่อนไหวทางทหาร และทางเฉาเฉียวก็มีทหารพักอยู่เนื่องจากข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้ช่วยดูแลบ้านเรือน แต่เคราะห์ดีที่ไม่ได้รับการกระทบกระเทือนจากทางทหารแต่อย่างใด ต่อมาข้าพเจ้าได้ข่าวว่าสถานการณ์ทางเมืองนานกิงไม่สู้ดีนัก และทางพี่น้องได้ขาดการติดต่อกัน เพราะอยู่ในระหว่างสงคราม ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเดินทางจากตำบลเฉาเฉียวมาถึงเมืองเซี่ยงไฮ้ และทราบว่ามีพี่น้องจำนวนมากต่างได้เดินทางมาก่อนหน้าข้าพเจ้าแล้ว ต่อมาข้าพเจ้าได้ทราบอีกว่าที่หมู่บ้านตระกูลชิน มีการประชุมรับศีลระลึกหักขนมปัง เมื่อเราทั้งหลายถึงเมืองเซี่ยงไฮ้ก็ได้ย้ายสถานที่ประชุมไปที่หมู่บ้านเกิงซิงลี่ และได้ย้ายห้องสมุดคิตติคุณ ซึ่งเดิมตั้งอยู่ที่ตำบลหอ โล ซิง มาไว้ที่เมืองเซี่ยงไฮ้

การประชุมพิเศษ ครั้งที่ 1

ในปลายปี ค.ศ. 1927 เรามีการประชุมอธิษฐานกันทุกวัน เนื่องจากทางภาคเหนือของแม่น้ำโยป และทางด้านเมืองฝิงหยางมีพี่น้องได้อ่านหนังสือและคำพยานที่เราได้ตีพิมพ์ขึ้น ต่างได้รับการหนุนใจกันเป็นอย่างดี จึงมีพี่น้องเขียนจดหมายมาให้ข้าพเจ้า และข้าพเจ้ารู้สึกว่พี่น้องเหล่านั้นสมควรที่จะได้รับการอบรมและฝึกฝนอย่างดีและเราต่างก็มีความรู้สึกว่าสิทธิชนในประเทศจีนมีความต้องการในด้านนี้มาก จึงได้เตรียมที่จะจัดให้มีการประชุมพิเศษขึ้น ดังนั้นในเดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1928 เราได้เข้าสถานที่ประชุมที่ถนนฮะถงในหมู่บ้านเหวินเตอะหลี่ และได้มีการประชุมพิเศษขึ้นในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ การประชุมพิเศษครั้งนี้เราได้ประกาศข่าวประเสริฐถึง “พระดำริอันถาวรของพระเจ้า” และ “ชัยชนะขององค์พระเยซูคริสต์” และได้กล่าวถึง “หลักความจริงของคริสตจักร” และอื่น ๆ การประชุมในครั้งนี้มีพี่น้องมาจากเมืองต่าง ๆ ประมาณ 30 คน พระเจ้าได้ทรงให้แสงสว่างแก่เราทั้งหลายและให้เรารู้ว่าเราควรจะไปติดตามรอยพระบาทของพระองค์อย่างไรและการรับศีลล้างบาปในน้ำ การละจากองค์การคณะต่าง ๆ เป็นปัญหาที่พี่น้องได้ตัดสินใจด้วยตนเองทั้งสิ้นตลอดระยะเวลา 4 ปีที่ผ่านมา ในภาคเหนือของแม่น้ำโยป พี่น้องที่ได้รับความรอดได้รับการฟื้นฟูเป็นจำนวนเกินกว่า 800 คน มีสถานที่ประชุมของคริสตจักรมากกว่า 10 แห่ง ในเมืองฝิงหยาง เมืองไท่ซุ่น ก็มีสถานที่ประชุมของ

คริสตจักรมากกว่า 10 แห่ง มีผู้ได้รับความรอดและได้รับการฟื้นฟูใจมากกว่า 4 พันคน นี่เป็นกิจการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดำเนินและทรงกระทำด้วยพระองค์เอง ซึ่งมีใช้เพียงเริ่มต้นในระยะนี้

สภาพการณ์โดยย่อในระยะ 5 ปี ที่เมืองเซียงไฮ้

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1928 ได้ย้ายสถานที่ประชุมเข้ามาในหมู่บ้านเหวินเตอะเหล่ “วารสารคริสเตียน” ได้ยุติลงเราจึงได้พิมพ์ “วารสารฟื้นฟู” ต่ออีกนั่นคือหนังสือ “วารสารฟื้นฟูยุคใหม่” ที่เราได้ตีพิมพ์ในระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา ส่วนข้อความบันทึกในการศึกษาพระคัมภีร์ เราได้ตีพิมพ์เมื่อปี ค.ศ. 1930

หลายปีที่ผ่านมา ผู้ร่วมงานของเราหลายคนในเมืองเซียงไฮ้ มีจุดประสงค์อย่างเดียวกันที่จะ นำพาพี่น้องทั้งหลายให้ติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้า ปฏิบัติตามคำสอนในพระคัมภีร์และดำเนินตามการนำพาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ฉะนั้นเราจึงไม่ได้มุ่งหวังที่จะให้พี่น้องผู้ใดมาติดตามเรา หรือเป็นพรรคพวกของเรานี้ไม่ได้หมายความว่า เราถือลัทธิที่ปิดประตูหรือเห็นแก่ตัวแต่อย่างใด และไม่ใช่ถืออคติว่าเราเป็นฝ่ายถูกทั้งสิ้น เรามีเจตนาธรรมอย่างหนึ่ง คือ เราปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเชื่อสัตย์ต่อพระองค์จนถึงที่สุด ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าเจ็บป่วยอยู่ ข้าพเจ้าได้เขียนหนังสือ “มนุษย์ฝ่ายวิญญาณ” เมื่อหนังสือนี้ได้เสร็จลง ข้าพเจ้าก็ล้มป่วยอย่างหนัก แทบจะพูดได้ว่าตลอดเวลาข้าพเจ้าได้ดำเนินชีวิตอยู่บนเตียงลุกขึ้นไม่ได้ และมีความรู้สึกที่ว่าชีวิตแห่งพลับพลาในโลกอาจสิ้นสุดได้ทุกเวลา เรือนแห่งโลกานี้ก็อาจจะพังทลายลงได้ทุกขณะ ดังนั้นในระยะหลายปีแรก ข้าพเจ้าจึงไม่มีกิจการอะไรที่เมืองเซียงไฮ้มากนัก ที่สำคัญคือ ในระยะ 2 ปี ที่ผ่านมานี้ ข้าพเจ้าได้เริ่มต้นทำงานบางประการ และเมื่อปีที่แล้วจึงได้มีการเริ่มต้นอย่างแท้จริง และมีการประชุมพิเศษขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ข่าวประเสริฐสำคัญที่ได้ประกาศในครั้งนี้ได้พูดถึง “พันธสัญญาใหม่” และ “พระสติปัญญาของพระเจ้า” ครั้งนี้มีพี่น้องจากเมืองต่าง ๆ มาร่วมประชุมมากกว่าครั้งที่ 1

ท่ามกลางเราไม่มีนามหรือชื่อพิเศษ

เราทั้งหลายพร้อมด้วยพี่น้องเป็นจำนวนมากที่ได้ละจากองค์การ และคณะต่าง ๆ เพราะเหตุองค์การคณะนั้นเป็นที่ถูกปรับโทษของพระองค์ และอีกประการหนึ่ง เมื่อเราเข้าสู่ในนามของพระเยซูคริสต์แล้ว เราไม่ควรจะมีชื่อหรือนามอื่นอีก บุคคลอื่นได้ขนานนามเราว่า “พวกฝูงเล็ก” นี่เป็นการกล่าวหาของบุคคลซึ่งไม่รู้จักความจริง คำว่า “พวกฝูงเล็ก” นั้น แต่เดิมเป็นชื่อเพลงฉบับชั่วคราวเล่มหนึ่งของเรา เพราะเมื่อปี ค.ศ. 1927 เรามีความรู้สึกว่า ควรจะมีบทเพลงที่จะใช้สำหรับนมัสการพระเจ้า ดังนั้นเราจึงได้เริ่มจัดเตรียมบทเพลงสรรเสริญประมาณ 20 บท ต่อจากนั้นเราได้เริ่มคัดเลือก และประพันธ์บทเพลงขึ้น และภายหลังเราได้จัดพิมพ์เพิ่มขึ้นอีก 64 บท เราหวังว่า เมื่อเราได้จัดเตรียมครบ 300 บทแล้ว เราจะจัดพิมพ์เป็นฉบับถาวร ฉะนั้นในการจัดเตรียมบทเพลงสรรเสริญนี้ การตั้งชื่อและคำ

บรรยายความหมายของบทเพลงนั้น เราปรารถนาจะชี้แจงรายละเอียดในเวลาที่จะจัดพิมพ์ฉบับถาวร เพราะฉะนั้น คำว่า “พวกฝูงเล็ก” ซึ่งโดยแท้จริงแล้ว ตามพระคัมภีร์ใหม่ได้กล่าวไว้ครั้งเดียวในหนังสือลูกา บทที่ 12 ข้อ 32 พระองค์ได้ทรงกล่าวว่า “พวกฝูงเล็ก” หมายถึง คริสตจักรทั้งหมด เพราะคริสเตียนในแผ่นดินโลกยังอยู่ในจำพวกน้อย และคำว่า “พวกฝูงเล็ก” นี้จะรวมสิทธิชนผู้ที่เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริงทั้งหมดตั้งแต่สมัยโบราณ จนถึงปัจจุบันนี้ ผู้ที่ได้รับการรอดอย่างแท้จริง ได้ถูกเรียกว่า คริสเตียน และพระองค์ได้ทรงกล่าวไว้ในหนังสือยอห์น บทที่ 10 ข้อ 16 ซึ่งได้ชี้ให้เราเห็นอย่างชัดเจนว่า แกะของพระองค์มีอยู่ฝูงเดียว และขึ้นอยู่กับผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว เพราะฉะนั้นหนังสือเพลงฝูงเล็กนี้ความหมายก็มีอยู่ว่า เป็นบทเพลงที่ใช้ในการประชุมของคริสเตียน นอกจากนี้ไม่มีความหมายอย่างอื่น บุคคลภายนอกไม่เข้าใจในความหมายนี้อย่างแจ่มแจ้ง จึงได้ขนานนามพวกเราว่า “พวกฝูงเล็ก” ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะด้วยสาเหตุนี้กระมังที่ทำให้บุคคลภายนอกขนานนามเราว่า “พวกฝูงเล็ก” และอาจจะเป็นเพราะชื่อของหนังสือเพลงนี้เองที่เป็นต้นเหตุทำให้เกิดความเข้าใจผิด แท้จริงหนังสือเพลงนี้ได้จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่จะใช้ในการสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดังนั้นข้าพเจ้าคิดว่า เมื่อท่านทั้งหลายได้ทราบสาเหตุที่แท้จริงแล้ว เพื่อนทั้งหลายก็คงจะไม่ขนานนามเราว่าเป็น “พวกฝูงเล็ก” อีก (เมื่อก่อนนี้ข้าพเจ้าได้จัดพิมพ์ “วารสารคริสเตียน” ขึ้นก็มีบุคคลขนานนามเราว่าเป็น “คณะคริสเตียน”)

พี่น้องทั้งหลาย เหตุที่เราไม่ต้องการมีชื่อหรือนามพิเศษนั้น ก็เพราะว่าเรามีพระนามของพระคริสต์แล้ว ปัญหาทั้งหมดก็ขึ้นอยู่กับพระนามขององค์พระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นพระนามที่กระทำให้เราเกิดความอัมหนา คริสเตียน ในที่นี้มีความหมายอะไรบ้าง คือ เราทั้งหลายเป็นบุคคลของพระเจ้า เช่นเดียวกับหญิงคนหนึ่ง เมื่อได้แต่งงานแล้ว เธอก็ได้ชื่อว่าเป็นภรรยาของสามีและเธอไม่มีสิทธิ์ที่จะให้นามอื่นนอกเหนือไปจากนามของสามีของเธอเท่านั้น หากเธอมีนามอื่นเราจะเข้าใจว่าหญิงนั้นเป็นหญิงอย่างไร ทำนองเดียวกัน เราทั้งหลาย นอกจากพระนามขององค์พระเยซูคริสต์แล้ว หากเรามีนามอื่นชื่ออื่นก็เช่นเดียวกับหญิงที่มีสามี 2 คน นี่เป็นสิ่งที่พระองค์ทรงเกลียดชังมาก เราทั้งหลายเมื่อได้รับการรอดเราก็เป็นคริสเตียนคนหนึ่ง เราจะไม่เป็นบุคคลของคณะผู้ปกครอง หรือเป็นบุคคลของคณะ “เมธอดิสต์” หรือเป็นบุคคลของคณะ “ลูเธอรันท์” ดังนั้น เราก็ไม่อาจเป็นบุคคลขององค์การคณะหนึ่งคณะใด เราไม่อาจตั้งชื่อของคริสตจักรในนามของประเทศ หรือคริสตจักรของชาติหนึ่งชาติใด เพื่อจะแบ่งแยกบุตรทั้งหลายของพระเจ้า และเราก็ไม่อาจตั้งชื่อของคริสตจักรในนามของผู้หนึ่งผู้ใดเพื่อจะแบ่งแยกบุตรทั้งหลายของพระเจ้าเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นชื่อของ วิรุบุษฝ้ายวิญญาน (เช่นท่านลูเธอร์ ท่านเวสตี) ก็ตาม เราก็ไม่อาจจะใช้ชื่ออย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ศีลบำบัดศมา และไม่อาจจะใช้ระบบคณะ เช่นคณะอาดิแกน หรือใช้ขบวนการอย่างหนึ่งอย่างใด เช่น ขบวนการกู่ชาติไม้กางเขน การกระทำทุกสิ่ง

ทุกอย่างเหล่านี้ล้วนเป็นการแบ่งแยกบุตรทั้งหลายของพระเจ้าทั้งสิ้น และเราทั้งหลายจะเข้าไปมีส่วนร่วมในองค์การหนึ่งองค์การใดไม่ได้ ไม่ว่าเดิมจะมีอยู่แล้ว หรือว่าได้ตั้งขึ้นมาใหม่ก็ตามเราจำเป็นต้องละจากทั้งสิ้น ข้าพเจ้าขออย่าอีกว่า เราทั้งหลายได้หลุดพ้นจากองค์การและคณะ แต่เราไม่ได้หลุดพ้นจากคริสตจักร นี่เป็นสิ่งสำคัญที่เราพึงสังวรไว้

อีกประการหนึ่ง ปัญหาต่าง ๆ ที่เราได้ต่อสู้มานั้น ไม่ใช่ปัญหาว่าจะรับศีลบัปติสมาอย่างไร หรือจะรับศีลระลึกถึงพระองค์อย่างไร สิ่งที่เราได้ต่อสู้กันนั้นล้วนเป็นสิ่งที่ในพระคัมภีร์ได้บันทึกไว้

ปัญหาเหล่านี้ หากเป็นพระคำของพระเจ้า ก็สมควรอย่างยิ่งที่เราควรจะปฏิบัติตาม หากคำสอนหรือการสืบประเพณีของคณะผู้ปกครองมีอำนาจแล้ว พระคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าควรมีอิทธิพลเหนือกว่า หากมติของผู้ปกครองมีอิทธิพลแล้วการกำหนดการของพระเจ้าควรมีอิทธิพลเหนือกว่า ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงกล่าวไว้ในหนังสือมาระโก บทที่ 7 ข้อ 7 อย่างเข้มงวดมากกว่า “เขาปฏิบัติเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาคำของมนุษย์มาสอนที่เป็นพระบัญญัติ” และในข้อ 13 “เจ้าทั้งหลายจึงทำลายพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยคำสอนของพวกเจ้า และสิ่งอื่น ๆ เช่นนี้อีกหลายสิ่งเจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่” ไม่มีบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่กระทำการโดยอาศัยการสืบเชื้อสายของมนุษย์ และในที่สุดจะไม่ละทิ้งพระคำหรือวิถีทางของพระเจ้าเลย

ระบบศาสนาจารย์ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์

สิ่งที่ข้าพเจ้าต่อต้านนั้นมีใช่ สิ่งประทານของศาสนาจารย์ แต่เป็นระบบศาสนาจารย์ เหตุที่ข้าพเจ้ากล่าวว่า ระบบศาสนาจารย์ไม่ถูกต้องเพราะในพระคัมภีร์ใหม่ได้กล่าวถึง อาจารย์ ซึ่งเป็นตัวบุคคลเพียงครั้งเดียวคือหนังสือ เอเฟซัส บทที่ 4 ข้อ 11 แต่ศาสนาจารย์ในปัจจุบันนี้ สูญเสียความจริงไปเสียแล้ว ศาสนาโรมันคาทอลิก ได้นำเอา บาทหลวง ตั้งอยู่ในตำแหน่งที่ยิ่งใหญ่ และศาสนาโปรเตสแตนต์ก็ได้้นำเอาศาสนาจารย์ตั้งอยู่ในฐานะสูงส่งเช่นกัน ระบบศาสนาจารย์ไม่เพียงเป็นสิ่งดัดแปลงมาจากศาสนาโรมันคาทอลิก และในขณะเดียวกันก็ไม่ได้แตกต่างกับ ระบบปุโรหิตของชนชาติอิสราเอลเท่าใดนัก ตามน้ำพระทัยดั้งเดิมของพระเจ้า พระองค์ต้องการให้ ชนชาติอิสราเอลทั้งประเทศเป็นปุโรหิต แต่พวกเขาได้หลงผิดและตกต่ำไป พระเจ้าจึงได้ตั้ง ครอบครัวหนึ่งขึ้นเป็นปุโรหิต เพื่อแทนชนทั้งประเทศ ตั้งแต่นั้นมาตำแหน่งปุโรหิตจึงได้กระทำหน้าที่ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ เพราะมนุษย์ไม่สามารถจะติดต่อกับพระเจ้าได้โดยตรงและพระเจ้าก็ไม่สามารถตรัสสั่งกับมนุษย์ได้โดยตรงเช่นกัน ดังนั้นจึงต้องอาศัย ชนชั้นปุโรหิต เพื่อเป็นตัวกลางทำให้พระเจ้าและมนุษย์ใกล้ชิดกัน การที่พระเจ้าตรัสสั่งกับมนุษย์ หรือการติดต่อกันระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์โดยทางอ้อมเช่นนี้ คือ ศาสนาอียิว

ศาสนายิวกับคริสต์ศาสนานั้นแตกต่างกันอย่างไร? ขอให้เราคูหนังสือฮีบรู บทที่ 10 ข้อ 19 “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายเราจึงมีใจกล้าที่จะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ โดยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นทางใหม่และเป็นทางแห่งชีวิตที่พระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยพระวิสุทธิชนนั้น โดยพระกายของพระองค์” อีกทำนองหนึ่งเราจะเห็นได้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาเพื่อที่จะทำลายชนชั้นกลาง คือ ชนชั้นปุโรหิตออกเสีย องค์พระเยซูคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์ มานในวิหารได้แหวกออกแล้ว ดังนั้นคริสเตียน คือเราทุกคนที่เป็นบุตรของพระเจ้าสามารถที่จะเข้าสู่พระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ ดังนั้น ชนชั้นกลาง คือ ตำแหน่งหน้าที่ของปุโรหิตได้ถูกยกเลิกไปแล้ว เพราะว่าสิทธิชนทุกคนอยู่ต่อพระพักตร์ของพระเจาก็เป็นปุโรหิตทั้งสิ้น ผลงานอันยิ่งใหญ่ขององค์พระเยซูคริสต์ ได้สำเร็จลุล่วงแล้ว โดยปราศจากเงื่อนไขทั้งหมด เพื่อที่จะให้คริสเตียนทุกคนได้เป็นปุโรหิต ในการที่จะปรนนิบัติพระองค์ (หนังสือวิวรณ์ บทที่ 1 ข้อ 6 และ 1 เปโตร บทที่ 2 ข้อ 5)

ระบบศาสนาจารย์เป็น ระบบชั้นกลางเช่นเดียวกับ พวกปุโรหิต ใช่หรือไม่ ดังนั้นเราได้นำเอาคริสตจักรเข้าสู่ระบบการแบ่งชั้นวรรณะ ใช่หรือไม่เพราะว่ามีศาสนาจารย์เท่านั้น ที่จะกระทำในกิจการฝ่ายวิญญาณได้ สิทธิชนธรรมดาคะกระทำแต่ธุรกิจส่วนตัว ดังนั้น ในการรับศีลระลึกจึงเป็นหน้าที่เฉพาะของศาสนาจารย์เท่านั้นที่จะกระทำได้ การกระทำเช่นนี้คล้ายกับว่ามีเพียงศาสนาจารย์เท่านั้นที่มีอำนาจทางฝ่ายวิญญาณ ส่วนผู้ปกครองก็เป็นเพียงผู้ดูแลฝ่ายธุรการทั่ว ๆ ไปเท่านั้น วันนี้เรามีได้ลุกขึ้นเพื่อต่อสู้กับศาสนาจารย์แต่สิ่งที่เราต่อสู้ นั้น เราได้ต่อสู้ระบบของศาสนาจารย์ ซึ่งได้กระทำการในทำนองลี้มล้างพระราชกิจขององค์พระเยซูคริสต์ ถ้าหากระบบศาสนาจารย์ไม่ได้ถูกล้างหรือยกเลิกไปแล้ว เราจะโทษสิทธิชนจำนวนมากว่าไม่มีความก้าวหน้า ไม่เจริญเติบโตไม่ได้ เพราะว่าสิทธิชนโดยส่วนตัวแล้วขาดการรับผิดชอบ เหตุนี้เองที่ทำให้ศาสนาจารย์เป็นผู้รับเหมาในกิจการของคริสตจักร แต่เราก็ได้ทราบมาแล้วว่า พันธสัญญาใหม่ ไม่เหมือนกับพันธสัญญาเดิม ในบัญญัติเดิมนั้นมีชนชั้นกลางเป็นปุโรหิต แต่ในบัญญัติใหม่นี้ไม่มีชนชั้นกลางที่จะมาเป็นตัวแทน ศาสนาโรมันคาทอลิกได้ลี้มล้างคุณสมบัติของพระโลหิตของพระองค์ได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์สำเร็จแล้ว โดยนำเอาบาทหลวงตั้งเป็น ชนชั้นกลาง ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้สิทธิชนสูญเสียฐานะอันใหม่นี้ ศาสนาโปรเตสแตนต์ โดยอาศัยระบบศาสนาจารย์ ได้ลี้มล้างระบบปุโรหิตในบัญญัติเดิมซึ่งเป็นชนชั้นกลางเป็นเหตุให้สิทธิชนสูญเสียฐานะอันใหม่ที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้เท่าเทียมกัน ข้าพเจ้าขอกล่าวซ้ำอีกว่า ข้าพเจ้ามิได้ต่อต้านศาสนาจารย์ แต่ข้าพเจ้าต่อต้านระบบของศาสนาจารย์ ถ้าหากผู้หนึ่งผู้ใดมีของประทานฝ่ายวิญญาณ ในการเป็นศาสนาจารย์ ข้าพเจ้าไม่เพียงแต่จะไม่ต่อต้าน ข้าพเจ้ายังจะเคารพนับถือมากขึ้นอีกด้วย แต่หากผู้ใดได้นำเอาศาสนาจารย์นี้ ตั้งเป็นระบบขึ้น และใช้ระบบศาสนา

จารย์นี้มาปกครองคริสตจักรแล้ว ข้าพเจ้าก็ขอต่อต้านจนถึงที่สุด เพราะว่ามันไม่ใช่การกระทำที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์

การประชุมพิเศษในเดือน พฤศจิกายน ปีนี้ (ค.ศ. 1932)

การประชุมพิเศษครั้งนี้ได้เริ่มต้นมาอย่างไร? เนื่องจากเมื่อปี ค.ศ. 1926 ข้าพเจ้าเคยเขียนจดหมายไปที่ร้านขายหนังสือแห่งหนึ่งที่ลอนดอน เพื่อต้องการซื้อหนังสือบางอย่าง และข้าพเจ้าได้อธิบายถึงเหตุที่ข้าพเจ้าได้เลื่อมใสหนังสือเหล่านั้น ต่อมา มีผู้สูงอายุคนหนึ่ง ได้เขียนจดหมายมาถามข้าพเจ้าว่า “เพราะเหตุใดท่านจึงประสงค์ที่จะซื้อหนังสือเหล่านั้น” ข้าพเจ้าจึงตอบไปว่า “เพราะข้าพเจ้าได้ละจากคณะ ดังนั้นจึงประสงค์จะได้หนังสือเหล่านั้น” หลังจากนั้น พี่น้องผู้สูงอายุนี้ก็ได้ไปบอกกับเพื่อนสนิทอีกคนหนึ่ง เมื่อ 2 ปีก่อน ในท่ามกลางเพื่อนเหล่านั้น มีพี่น้องคนหนึ่งมีกิจธุระจำเป็น จึงเดินทางมาที่ฮ่องกง และได้รับมอบหมายให้มาติดต่อกับข้าพเจ้าที่เมืองเซี่ยงไฮ้ หลังจากที่เขากลับไป ก็นำเอาสภาพการณ์ของเราในที่นี้ไปบอกกับเพื่อนและมิตรสหายของเขาในที่นั้น เพราะเขาเหล่านั้นก็เป็นบุคคลที่ได้ละจากองค์การคณะเข้าสู่พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน ดังนั้น เมื่อเรารู้ว่าในประเทศจีนมีกลุ่มคริสเตียนที่ได้ละจากองค์การคณะเข้าสู่พระนามขององค์พระเยซูคริสต์เช่นนี้จึงได้บังเกิดความอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งเนื่องจากในพระคัมภีร์ได้สอนไว้ว่า ในองค์พระผู้เป็นเจ้าชาวยูดา ก็ไม่มีชาวเฮเลนก็ไม่มี และบวกกับการเขียนเขียนพี่น้องซึ่งกันและกันนั้น เป็นสิ่งที่พระคัมภีร์ได้สอนไว้ ดังนั้นจึงได้กำหนดให้พี่น้อง 8 ท่าน ซึ่งประกอบด้วย ชาวอังกฤษ อเมริกัน และออสเตรเลีย เดินทางมาหาเรา และร่วมสามัคคีธรรมกับเรา เมื่อพี่น้องเหล่านั้นกำหนดจะมาเยี่ยมเยียนเราในที่นี้ ข้าพเจ้าได้มีจดหมายแจ้งไปยังพี่น้องทั้งหลายที่มีการสามัคคีธรรมกัน จดหมายนี้มีตอนหนึ่งกล่าวไว้ว่า “เนื่องจากพี่น้องเหล่านั้นได้รับการนำพาจากพระเจ้าให้เดินทางมาเยี่ยมเยียนพวกเรา ดังนั้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า เราสมควรที่จะให้การต้อนรับ เราต้องการที่จะให้พี่น้องจดจำไว้ว่า เราไม่มีชื่อและนามอื่นเป็นพิเศษในท่ามกลางเรา เพื่อจะทำให้เราเกิดการแบ่งแยกกับสิทธิชนอื่น ๆ เราจะอยู่ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า เราเป็นพระกายขององค์พระเยซูคริสต์ และเราไม่ปรารถนาที่จะเข้ากับกลุ่มชนใดหรือองค์การคณะใดทั้งสิ้น ดังนั้นเมื่อพี่น้องเหล่านี้ปรารถนาจะมาเยี่ยมเยียนเรา เรามีความยินดีอย่างยิ่งที่จะต้อนรับพี่น้องเหล่านี้ แต่มิได้หมายความว่า เราได้เข้าร่วมกับกลุ่มของเขา หรือเขาได้ร่วมกับกลุ่มของเราแต่อย่างใด หากผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในองค์พระเยซูคริสต์แล้ว เราก็ได้เป็น “บุคคลเดียวกัน” ซึ่งเราไม่ต้องเข้าไปร่วมอีก ถ้าหากคนหนึ่งคนใดไม่ได้อยู่ในองค์พระเยซูคริสต์แล้ว ถึงแม้ว่าจะมีการเข้าพรรคเข้าพวกก็ไม่ได้เป็น “บุคคลเดียวกัน” นั่นเอง

เมื่อพี่น้องเหล่านั้นซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 8 คนได้เดินทางมาถึงเมืองเซียงไฮ้ ในวันอาทิตย์ก็มีการหักขนมปังระลึกถึงพระองค์ เราก็ประกาศต้อนรับพี่น้องเหล่านั้น หลังจากนั้นเราก็ร่วมสนทนากับพี่น้อง ซึ่งมีถ้อยคำและมีความหมายดังต่อไปนี้

1. เราไม่มีการสามัคคีธรรมระดับชาติ ที่ใช้ประเทศชาติเป็นขอบเขตอย่างเช่นสภาคริสตจักรแห่งประเทศจีน

2. เราทั้งหลายต้อนรับพี่น้องเหล่านี้ในฐานะเป็นพี่น้องของเรา ไม่ใช่ต้อนรับเขาเหล่านั้นในฐานะเป็นตัวแทน นั่นหมายความว่าเราให้การต้อนรับพี่น้องเป็นส่วนตัว ไม่ใช่ต้อนรับองค์การคณะที่อยู่เบื้องหลังเขา คือคณะ “พวกพี่น้อง”

3. การสามัคคีธรรมของเราเช่นนี้ไม่ใช่แบบสามัคคีธรรมของพี่น้องชาวจีนกับพี่น้องชาวยุโรป เพราะเราจะไม่มีการแบ่งแยกกัน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะไม่มีการแบ่งแยกกันอย่างถาวรในการสามัคคีธรรมฉันท์พี่น้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ใช่สามัคคีธรรมระหว่างคณะ “พวกพี่น้อง” กับพวกเรา

4. เราทั้งหลายจะปกป้องรักษาไว้ซึ่ง

ก. นอกจากนาม สามัญของชาวคริสต์ (คริสเตียน) เราจะไม่มีนามหรือชื่อพิเศษอื่น ๆ ทั้งสิ้น และเราจะไม่สงวนซึ่งนามสามัญของชาวคริสต์เพื่อเป็นชื่อหรือนามเฉพาะส่วนตัวของเรา

ข. นอกจากการสามัคคีธรรมสามัญของคริสเตียนทั่ว ๆ ไป ที่กระทำอยู่แล้ว เราไม่ประสงค์หรือปรารถนาที่จะมีการสามัคคีธรรมพิเศษอย่างอื่นดังภาษิตของนักการเมืองกล่าวว่า “ภายนอกของพรรคไม่มีพรรค และภายในของพรรคไม่มีพวก”

ค. นอกจากพระคัมภีร์แล้ว เราไม่มีกฎเกณฑ์พิเศษ เราจะยึดมั่นพระคัมภีร์ซึ่งเป็นที่เปิดเผยเล่มนี้เท่านั้นนี่คือ การริเริ่มและความเป็นมาของการประชุมพิเศษในครั้งนี้ เช่นนี้แหละเราไม่เพียงแต่ไม่ได้เข้าอยู่ฝ่ายใด แต่ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดมาเข้าอยู่ฝ่ายเราเช่นกัน

ถ้อยคำสุดท้าย

ในที่สุดนี้ข้าพเจ้าวิงวอนและหวังต่อมิชชันนารีชาวยุโรปทั้งหลายที่ได้มาทำงานในต่างประเทศว่า ควรจะเน้นหนักในการประกาศพระกิตติคุณของพระเจ้าที่จะนำผู้คนเข้าหาพระเจ้า และไม่ควรจัดตั้งองค์การคณะของตนขึ้น เพราะจะเป็นการนำไปสู่ตรรกของพระองค์เกิดความแตกแยกกัน และข้าพเจ้าขอวิงวอน และหวังต่อพี่น้องคริสเตียนทั้งหลายว่า ให้เราหันกลับเข้าสู่ในพระคัมภีร์ และอย่าได้นำเอาคำสั่งสอนของมนุษย์ที่ได้สืบเชื้อสายกันมานั้นมาเป็นคำสอนอีกเลย

คำพยานของ “วอท์ซแมน นิ”

ตอนที่ 2 ความรอดและการทรงเรียก

บทความต่อไปนี้เป็นคำพยานที่พี่น้อง “วอท์ซแมน นิ” ได้เปิดเผยเมื่อวันที่ 18 เดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 1936 ที่เกาะกูดงชู ในมณฑลฮกเกี้ยน

ข้อพระคัมภีร์ กิจการ บทที่ 26 ข้อ 29 และกาลาเทีย บทที่ 1 ข้อ 15

ถูกมอบถวายก่อนบังเกิด

การกำเนิดของข้าพเจ้าเป็นพยานแห่งคำตอบของการอธิษฐาน มารดาข้าพเจ้ากล่าวว่าท่านจะเหมือนกับบ่าวผู้หญิงที่ต้องมีบุตรถึง 6 คน เนื่องจากประเพณีชาวจีนนั้นชอบที่จะมีบุตรชายมากกว่าบุตรหญิง ขณะนั้นมารดาของข้าพเจ้ามีบุตรถึง 2 คนแล้ว แม้ว่าท่านจะไม่เข้าใจเรื่องการอธิษฐานอย่างแท้จริง แต่ท่านก็ทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ข้าแต่พระเจ้า ถ้าข้าพเจ้ามีบุตรชาย ข้าพระองค์จะถวายบุตรชายนั้นให้กับพระองค์” พระผู้เป็นเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของท่าน และข้าพเจ้าก็กำเนิดมา ภายหลังบิดาได้บอกข้าพเจ้าว่ามารดาของข้าพเจ้าได้สัญญาจะถวายข้าพเจ้าแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่ข้าพเจ้ายังไม่กำเนิดแล้ว

ความรอดและการปรนนิบัติ

สำหรับบุคคลทั่วไป การที่เขาได้รับความรอดมีความหมายว่าเขาได้หลุดพ้นจากความบาป แต่สำหรับข้าพเจ้าความรอดนั้นหมายถึงข้าพเจ้าไม่เพียงต้อนรับพระเยซูคริสต์ แต่ในขณะเดียวกัน ยังเป็นผู้ติดตามและรับใช้พระองค์ ข้าพเจ้ากล่าวว่าถ้าข้าพเจ้าเป็นคริสเตียนแล้ว จะต้องถูกเรียกให้มารับใช้พระเยซูคริสต์ ถ้าเป็นเช่นนั้นความรอดนี้ก็แพงเกินไปสำหรับข้าพเจ้า แต่ในที่สุดความขัดแย้งนี้ก็หายไป เมื่อข้าพเจ้าทราบความจริงว่าความรอดของข้าพเจ้าต้องประกอบด้วย 2 ด้านด้วยกัน คือ ข้าพเจ้าตัดสินใจจะรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และเป็นผู้รับใช้พระองค์ ให้พระองค์เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าในขณะเดียวกัน นี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1920 ซึ่งขณะนั้นข้าพเจ้ามีอายุ 17 ปี

การตัดสินใจครั้งสุดท้าย

ในบ่ายวันที่ 29 เมษายน ค.ศ. 1920 ข้าพเจ้าอยู่คนเดียวในห้อง พยายามที่จะตัดสินใจว่า ควรเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือไม่ ตอนแรกข้าพเจ้ายังรีรออยู่ แต่ขณะที่ข้าพเจ้าพยายามอธิษฐานก็เห็นถึง

ความบาปอันใหญ่หลวงของข้าพเจ้า เห็นถึงความจริง และประสิทธิภาพของพระเยซูคริสต์ในการเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นภาพขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขนนั้น เป็นภาพที่เรียกร้องข้าพเจ้าให้มาหาพระองค์ และพระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เรารอรับเจ้าอยู่ที่นี่ มาหาเรา” ข้าพเจ้ายอมรับพระองค์ ณ ที่นั้นเมื่อได้เห็นถึงอำนาจพระโลหิตขององค์พระเยซูคริสต์ที่สามารถชำระความบาปทั้งหมดของข้าพเจ้า และมีความปลื้มปิติในความรักของพระองค์ เมื่อก่อนข้าพเจ้าเคยหัวเราะเยาะผู้ที่เชื่อพระเยซูคริสต์ แต่ในบ่ายวันนั้นประสบการณ์นี้ได้กลายเป็นความจริงในตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าได้ร่ำไห้สารภาพความบาปของข้าพเจ้าเพื่อให้พระองค์ทรงอภัยโทษ ในการอธิษฐานครั้งแรกนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกมีความยินดีและสันติสุข ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยได้รับมาก่อน กล้ายกย่องว่าทั้งห้องเจ็ดง่าไปด้วยแสงสว่าง และข้าพเจ้าทูลต่อพระองค์ว่า “โอ! ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงปราณีข้าพเจ้าจริง ๆ ”

ละทิ้งความทะเยอทะยาน

ในจำนวนผู้ฟังวันนี้มีเพื่อนร่วมชั้นของข้าพเจ้าอยู่อย่างน้อย 3 คนด้วยกันและในที่นี้พี่น้อง กวาง ซี เวย์ สามารถเป็นพยานให้กับข้าพเจ้าได้ว่า ข้าพเจ้ามีอารมณ์ร้อนเพียงใด และเรียนหนังสือได้ดีเพียงใด ภายในโรงเรียน ข้าพเจ้ามักทำลายกฎของโรงเรียนเสมอ แต่ในขณะที่เดียวกันโดยอาศัยความเฉลียวฉลาดที่พระเจ้าทรงประทานให้ ทำให้ข้าพเจ้าสอบได้ที่ 1 ทุกครั้ง บทความของข้าพเจ้ามักถูกนำไปตีพิมพ์ประกาศให้คนทั่วไปอ่านและนำไปเป็นแบบอย่าง ข้าพเจ้าเชื่อมั่นในการตัดสินใจของข้าพเจ้าเอง และมีความใฝ่ฝันทะเยอทะยานเยี่ยงคนหนุ่มทั่วไป มีแผนการสำหรับงานอาชีพในอนาคต และถ้าข้าพเจ้ามีความหมั่นเพียรเพียงพอ เป็นที่แน่นอนว่าข้าพเจ้าจะต้องไปถึงจุดหมายที่ข้าพเจ้าหวังไว้

หลังจากข้าพเจ้าได้รับความรอด ทุกสิ่งได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง โครงการทั้งหลายที่ได้วางมานานกว่า 10 ปี ต่างสิ้นความหมายไปทันที ความทะเยอทะยานของข้าพเจ้าได้ค่อย ๆ สลายไปทีละน้อย หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็มีความเชื่อมั่นในการทรงเรียกของพระเจ้าโดยปราศจากข้อสงสัย และทราบดีว่าอาชีพเบื้องหน้าของข้าพเจ้าควรจะเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าเข้าใจแล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำข้าพเจ้ามาหาพระองค์ ไม่เพียงเพื่อความรอดของข้าพเจ้าเท่านั้น แต่เพื่อสง่าราศีของพระองค์เองด้วย เมื่อก่อนนี้ข้าพเจ้ารังเกียจนักเทศน์และการเทศนาเพราะว่านักเทศน์ หรือมิชชันนารีส่วนใหญ่ในสมัยนั้นเป็นลูกจ้างของชาวยุโรปและอเมริกัน เขาชอบเป็นผู้รับใช้ของคนเหล่านั้นเพียงเพื่อต้องการเงิน 8 - 9 เหรียญต่อเดือนเท่านั้นเอง ข้าพเจ้าไม่เคยคาดคิดเลยว่า ข้าพเจ้าจะกลายเป็้นนักเทศน์คนหนึ่ง ซึ่งเดิมเป็นที่ดูหมิ่นของข้าพเจ้า และได้กระทำการ ซึ่งเดิมข้าพเจ้าถือว่าต่ำต้อยและไม่เป็นแก่นสาร

เรียนรู้ที่จะรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า

หลังจากข้าพเจ้าได้รับความรอดไม่นาน ข้าพเจ้าก็ออกจากโรงเรียนเพื่อเข้าศึกษาในโรงเรียนสอนพระคริสตธรรมในเมืองเซียงไฮ้ โดยการนำพาของพี่น้องหญิง ซึ่งเป็นนักประกาศที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง ชื่อคูรา ยู แต่ไม่นานนักท่านก็ให้ข้าพเจ้าออกจากสถาบันนั้นอย่างสุภาพ โดยให้เหตุผลว่า ไม่เป็นการสะดวกสำหรับข้าพเจ้าที่จะอยู่ต่อไป เพราะข้าพเจ้าใช้เสื้อผ้าที่ทรูหรา เป็นคนที่กินจุ แถมยังเกียจคร้าน และตื่นสายอีกด้วย พี่น้องคูรา ยู จึงคิดว่าควรส่งข้าพเจ้ากลับบ้านดีกว่า เรื่องนี้กระทบกระเทือนต่อความปรารถนาของข้าพเจ้าที่จะรับใช้พระเจ้าอย่างหนัก ข้าพเจ้าคิดว่าชีวิตของข้าพเจ้าได้เปลี่ยนแปลงแล้ว แต่ในการดำเนินชีวิตที่แท้จริงนั้นยังมีสิ่งที่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง แก่ใจอีกมากมาย เมื่อรู้ว่าข้าพเจ้ายังไม่พร้อมที่จะรับใช้พระเจ้า ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจกลับเข้าโรงเรียนอีกครั้งหนึ่ง

กิจการงานไม่บังเกิดผล

ขณะเรียนหนังสือในโรงเรียนเพื่อนนักเรียนต่างนำเอานิยายเข้ามาอ่านในห้องเรียน แต่ข้าพเจ้านำพระคัมภีร์มาศึกษา (ถึงกระนั้นก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังสอบได้ที่ 1 อยู่นั่นเอง) เพื่อนร่วมชั้นของข้าพเจ้าทราบว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่เปลี่ยนแปลงในตัวข้าพเจ้า แต่นิสัยใจคอของข้าพเจ้ายังเหมือนเดิม ด้วยเหตุนี้คำพยานของข้าพเจ้าในโรงเรียนจึงไม่ค่อยได้ผลนัก ข้าพเจ้าเป็นพยานให้แก่พี่น้องหญิง เขาก็ไม่สนใจ ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะนำพาเพื่อนมิตรเข้าหาพระคริสต์ และเป็นพยานแก่เพื่อนนักเรียน แต่การงานของข้าพเจ้าไม่บังเกิดผลแต่อย่างใด ทั้ง ๆ ที่เวลาได้ผ่านไปร่วมปีเศษ ข้าพเจ้าคิดว่าอาศัยการเทศนา การอ้างเหตุผลต่าง ๆ คงจะบังเกิดผลมากยิ่งขึ้น ถึงกระนั้นก็ตามข้าพเจ้ารู้สึกว่าการงานที่ข้าพเจ้ากระทำนั้น ยังขาดพลังอะไรสักอย่างหนึ่ง

เรียนรู้ที่จะนำคนเข้าหาพระเจ้า

วันหนึ่งข้าพเจ้าพบกับมิชชันนารีชาวตะวันตกคนหนึ่งชื่อ มิส กรอส ท่านได้ถามข้าพเจ้าว่า ในหนึ่งปีแห่งการได้รับความรอด ข้าพเจ้าได้ช่วยใครให้ได้รับความรอดบ้าง ข้าพเจ้าได้แต่ก้มศีรษะและสรวลอย่างอับอายว่า แม้ข้าพเจ้าได้พยายามอย่างสุดความสามารถในการประกาศพระกิตติคุณแก่เพื่อนร่วมห้อง แต่ไม่มีใครตอบสนองเลย ท่านได้บอกข้าพเจ้าอย่างตรง ๆ ว่า เหตุที่ข้าพเจ้าทำงานไม่ได้ผลนั้น เป็นเพราะมีสิ่งกีดขวางระหว่างพระเจ้ากับข้าพเจ้า ทั้งนี้อาจเป็นความบาปที่ซ่อนเร้นอยู่ หรือหนี้ยังไม่ชำระหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทำนองเดียวกันนี้ ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่ามีจริง ท่านจึงถามข้าพเจ้าว่า ยินดีที่จะขจัดสิ่งเหล่านั้นทันทีหรือไม่ ข้าพเจ้าก็ตอบว่ายินดี ท่านจึงถามข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นพยานอย่างไร ข้าพเจ้าตอบว่าข้าพเจ้าไม่เลือกคน เมื่อมีโอกาสข้าพเจ้าก็ประกาศถึงเรื่องพระเยซู และพูดกับเขา

ถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยไม่คำนึงถึงว่า เขาจะสนใจหรือไม่ ท่านจึงชี้แจงว่า ข้าพเจ้าควรจดรายชื่อของเพื่อนเหล่านั้น และอธิษฐานเพื่อทุกคน แล้วจึงรอคอยโอกาสที่พระเจ้าจะทรงสนทนากับเพื่อนเหล่านั้น

ข้าพเจ้าเริ่มขจัดความผิดบาป และสิ่งบกพร่องต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคในการทำงานของพระเจ้าในตัวข้าพเจ้าให้หมดสิ้น และจดรายชื่อของเพื่อน 70 คน เพื่ออธิษฐานเพื่อเขาเหล่านั้นทุก ๆ วันทันที บางวันข้าพเจ้าอธิษฐานทุก ๆ ชั่วโมงแม้จะอยู่ในห้องเรียนก็ตาม เมื่อมีโอกาส ข้าพเจ้าก็พยายามมาชักชวนเขาให้เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ แต่ผลของการกระทำ ที่ปรากฏอย่างทันตาเห็นคือ ข้าพเจ้าได้กลายเป็นตัวตลกไปโดยปริยาย บางครั้งข้าพเจ้ายังไม่ทันเข้าถึงห้องเรียน เพื่อนร่วมห้องก็ได้ส่งเสียงเฮฮาว่า “นายนักเทศน์มาแล้วให้เรามาฟังคำเทศน์กันเถิด” แต่ความจริงแล้วพวกเขาไม่มีความตั้งใจที่จะฟังเลย ข้าพเจ้าได้เล่าเรื่องความล้มเหลวของข้าพเจ้าให้พี่น้องหญิงกรอสฟัง และท่านได้หนุนใจข้าพเจ้าให้อดทนอธิษฐานต่อไปจนกว่าจะมีคนได้รับความรอด โดยพระคุณของพระเจ้าผู้ทรงประทานกำลังแก่ข้าพเจ้าให้สามารถอธิษฐานเพื่อเขาเหล่านั้นทุกวัน ต่อมาเพียงไม่กี่เดือน เพื่อนร่วมห้องทั้ง 70 คนนั้นก็ได้รับความรอดถึง 69 คน รวมทั้งพี่น้องเวสต์ด้วย

แสวงหาพระวิญญูณบริสุทธิ์

แม้จะมีคนได้รับความรอดแล้ว แต่ข้าพเจ้ายังไม่พอใจ เพราะว่ายังมีบุคคลจำนวนมากในโรงเรียน และในเมืองที่ข้าพเจ้าอยู่ ที่ต้องการพระกิตติคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้ารู้ตัวว่าจำเป็นที่จะต้องมีการอธิษฐานเพิ่มเติม และได้รับกำลังฤทธิ์เดชจากเบื้องบน จึงไปหาพี่น้องหญิง มากาเร็ต อี. บาร์เบอร์ ซึ่งเป็นมิชชันนารีชาวอังกฤษ โดยเหตุที่ข้าพเจ้ายังอ่อนหัดในเรื่องวิญญูณจิตข้าพเจ้าจึงถามท่านว่า “จำเป็นหรือไม่ที่คน ๆ หนึ่งจะต้องได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ์เพิ่มเติมจึงจะได้รับฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญูณจากพระเจ้า” ท่านตอบว่า “ใช่ เราต้องมอบถวายตัวเองแต่พระเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงประทานพระวิญญูณบริสุทธิ์ของพระองค์เพิ่มเติมในตัวเรา” ข้าพเจ้าตอบว่า “ข้าพเจ้าได้ถวายชีวิตแต่พระองค์แล้ว และมีความมั่นใจในการทรงเรียกและความรอดที่พระองค์ทรงประทานให้ แต่ยังคงรู้สึกว่าคุณอำนาจของพระวิญญูณบริสุทธิ์อยู่นั่นเอง” ท่านจึงเล่าคำพยานของพี่น้องไพโรกิน ชาวอเมริกันซึ่งเดิมอาศัยอยู่ในประเทศจีนว่า ขณะที่ท่านกำลังเรียนเพื่อจะสอบปริญญาเอกในวิชาปรัชญา ท่านมีความรู้สึกว่าคุณภาพชีวิตทางฝ่ายวิญญูณของท่านไม่เป็นที่น่าพอใจ จึงทูลต่อพระเจ้าว่าท่านมีจิตใจอันชั่วอย่างหนึ่งที่ไม่เชื่อ มีความบาปซึ่งท่านไม่สามารถจะเอาชนะได้ และมีกำลังที่จะทำงานน้อยเหลือเกิน ท่านได้อธิษฐานทูลขอพระเจ้าให้ทรงเพิ่มเติมท่านด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์ เพื่อจะมีชีวิตที่มีชัยชนะเป็นเวลานานถึง 2 สัปดาห์ แต่พระเจ้าไม่ได้ประทานอะไรแก่ท่านเลย ตรงกันข้ามพระองค์ตรัสว่า “เจ้า

อยากจะมีชีวิตที่มีชัยชนะจริง ๆ หรือ ถ้าเช่นนั้นก็ให้ผลการสอบปริญญาเอกที่จะมาถึงในสองเดือนข้างหน้า เพราะเราไม่ต้องการปรัชญา คุณกฤษณ์ก็คิดคนใดมาปรนนิบัติเรา” ท่านจึงตกอยู่ในสภาวะที่ลำบากใจอย่างยิ่ง เพราะปริญญาเอกหรือคุณกฤษณ์ก็คิดเป็นสิ่งที่ท่านใฝ่ฝันมานาน และมีหวังจะได้มาแน่ ๆ อยู่แล้ว แต่ว่าเหตุใดพระเจ้าจึงให้ท่านละทิ้งเสียอย่างง่ายดายเช่นนี้ ทั้ง ๆ ที่ท่านได้ทะเยอทะยานที่จะได้ปริญญาตรีมานานถึง 30 ปี ความขัดแย้งทางจิตใจนี้ได้เกิดขึ้นถึง 2 เดือนเต็ม แต่ในที่สุดพระเจ้าทรงได้ชัยชนะ ท่านจึงเขียนจดหมายถึงมหาวิทยาลัยว่า ท่านจะไม่เข้าร่วมในการสอบที่จะมีขึ้นในวันจันทร์หน้า ในคืนนั้นท่านเหนื่อยมาก และก็ไม่มีคำตอบจากสวรรค์เลยว่า ในวันรุ่งขึ้นท่านควรเทศนาเรื่องอะไร เช้าวันอาทิตย์ท่านเพียงแต่บอกแก่ที่ประชุมถึงเรื่องราวของบุคคลหนึ่งที่อ่อนน้อมยอมฟังต่อพระเจ้า ในวันนั้นจำนวนสามในสี่ของผู้เข้าร่วมประชุม ต่างได้รับการฟื้นฟูใจอย่างมาก และโดยประสบการณ์ในครั้งนั้น ตัวท่านเองก็ได้รับฤทธิ์เดชอำนาจจากพระองค์ด้วย ภายหลังท่านกล่าวว่า ถ้ารู้เสียก่อนว่าผลที่เกิดขึ้นจะเป็นเช่นนี้ ก่อนหน้านี้ท่านก็คงยอมอ่อนน้อมต่อพระเจ้าแล้ว ในที่สุดท่านผู้นี้ได้เป็นบุคคลที่รับใช้พระเจ้าอย่างใหญ่หลวง

ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในประเทศอังกฤษ ข้าพเจ้ามีความตั้งใจที่จะไปเยี่ยมเยียนพี่น้องผู้นี้ที่สหรัฐอเมริกา แต่ข้าพเจ้าก็ไม่มีโอกาสจะพบจนกระทั่งท่านได้เสียชีวิต ตอนที่ข้าพเจ้าได้ยินคำพยานนี้ ข้าพเจ้าได้รับการชูกิจใจอย่างมาก และทูลต่อพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้ายินดีขจัดทุกสิ่งที่ย่างกั้นระหว่างพระเจ้ากับข้าพเจ้า เพื่อให้พระวิญญูณบริสุทธิเต็มเต็มข้าพเจ้า” แม้ว่าในระหว่างปี ค.ศ. 1920-1922 ข้าพเจ้าได้สารภาพความผิดของข้าพเจ้าต่อหน้าคนจำนวนกว่า 300 คนแล้วก็ตาม แต่ยังรู้สึกว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่ย่างกั้นระหว่างพระเจ้ากับข้าพเจ้า ไม่ว่าข้าพเจ้าจะพยายามอย่างไรก็ตาม การงานของข้าพเจ้าก็ยังขาดพลังอำนาจจากเบื้องบน และไม่มีประสิทธิภาพแต่อย่างใด

การทดลองอย่างหนัก

ข้าพเจ้าจำได้ว่า วันหนึ่งขณะที่กำลังสรรหาหัวข้อเรื่องการเทศนา ข้าพเจ้าเปิดพระคัมภีร์โดยไม่ตั้งใจ และได้พบบทเพลงสรรเสริญบทที่ 73 ข้อ 25 ความว่า “บนสวรรค์นั้น ข้าพเจ้าจะมีผู้ใดเล่า นอกจากพระองค์ และที่แผ่นดินโลกไม่มีผู้ใดซึ่งข้าพเจ้าจะประสงค์ นอกจากพระองค์” ข้าพเจ้าจึงพูดกับตัวเองว่า “ผู้เขียนบทเพลงสรรเสริญนี้สามารถพูดคำนี้ได้ แต่ข้าพเจ้าไม่อาจพูดได้” ที่เป็นเช่นนั้นเพราะขณะนั้นข้าพเจ้ากำลังรักหญิงสาวผู้หนึ่ง ซึ่งต่อมาภายหลังได้เป็นภรรยาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้พูดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้ากับเธอ แต่กลับถูกเธอหัวเราะเยาะ เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นเมื่อ 10 ปีล่วงมาแล้ว ข้าพเจ้าต้องยอมรับว่า ข้าพเจ้ารักเธอมาก แม้ว่าเธอจะไม่ได้เป็นคริสเตียนก็ตาม ข้าพเจ้าก็เหมือนกับคนหนุ่มทั่วไปในยุคนี้และมีความสัมพันธ์ทางใจโน้มเอียงไปในตัวเธออย่างรุนแรง ดังนั้นจึงกลายเป็นสิ่ง

ขัดแย้งอย่างรุนแรงต่อความภักดีที่ข้าพเจ้ามีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าไม่อาจละจากเธอได้ และเธอมีความสำคัญต่อชีวิตของข้าพเจ้ามาก ข้าพเจ้าได้ทูลขอต่อพระองค์ ขอพระองค์โปรดผ่อนผันข้าพเจ้าในเรื่องนี้ อย่าทรงเร่งเร้าข้าพเจ้ามากนัก และได้เสนอเงื่อนไขต่อพระองค์ว่าข้าพเจ้ายินดีไปประกาศพระกิตติคุณของพระเจ้าในริเบตปากันดาร์ในชายแดน และปฏิญาณว่าจะกระทำทุกสิ่งเพื่อพระองค์ โดยหวังให้พระองค์ทรงผ่อนผันไม่เพ่งเล็งความสัมพันธ์ระหว่างข้าพเจ้ากับหญิงที่ข้าพเจ้ารัก แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการให้ข้าพเจ้าปฏิเสธความรักของตนเอง และรักพระองค์ด้วยรักเดียวใจเดียว

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงไม่มีกำลังใจในการเรียน และไม่สามารถอธิษฐานต่อพระเจ้าอีก แม้ข้าพเจ้าจะมีจิตใจที่แสวงหาและปรารถนาให้พระวิญญูณบริสุทธิได้เติมเต็มข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าที่จะกล่าวถึงบทเพลงสรรเสริญบทนี้

ในที่สุด คือวันที่ 13 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1922 ข้าพเจ้าได้ทูลต่อพระองค์ว่า “ข้าแต่พระองค์! ข้าพเจ้ายอมสละความสัมพันธ์กับเธออย่างสิ้นเชิง” วันนั้นข้าพเจ้าได้สัมผัสและประสบการณ์ชื่นชมยินดีอย่างใหญ่หลวง ซึ่งไม่เคยประสบมาก่อน ตอนที่ข้าพเจ้าได้รับความรอด ข้าพเจ้าได้หลุดพ้นจากภาระหนักแห่งความผิดบาป แต่ครั้งนี้ภาระและความทุกข์หนักในจิตใจของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นสิ่งกีดขวางระหว่างพระเจ้ากับข้าพเจ้าได้ถูกขจัดและละทิ้งโดยสิ้นเชิง ข้าพเจ้าจำได้อย่างแม่นยำว่า ในวันนั้นข้าพเจ้าได้ถอดเอาเสื้อผ้าที่ทรูหราออกเปลี่ยนมาสวมใส่เสื้อผ้าอย่างเรียบง่าย ๆ เข้าไปในห้องครัวทำแป้งเปียกถึงหนึ่ง แล้วหอบเอาแผ่นโปสเตอร์พระกิตติคุณออกไปติดไว้ตามผนังและตามถนนทั่วไป นอกจากนี้ยังแจกใบปลิวให้กับผู้คนที่สัญจรไปมาตามถนนสายต่าง ๆ ซึ่งในเมืองฟูโจว ยังไม่เคยมีผู้ใดกระทำเช่นนี้มาก่อน

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1922 เทอมที่สอง ข้าพเจ้าได้อธิษฐานเพื่อเพื่อนร่วมห้องที่มีชื่ออยู่ในสมุดบันทึกของข้าพเจ้า และหลายคนได้รับความรอดในเวลาต่อมา เนื่องจากผู้ได้รับความรอดยิ่งทวีมากขึ้นในปีที่สองเราจึงต้องเช่าหรือยืมสถานที่ที่ใหญ่ขึ้นเพื่อใช้ในการประชุม เพราะมีผู้ได้รับความรอดเป็นร้อย ๆ คน ผู้ที่มีชื่ออยู่ในสมุดบันทึกของข้าพเจ้า ต่างได้รับความรอดสิ้นทุกคนยกเว้นเพียงคนเดียวเท่านั้น

การฝึกฝนเรียนรู้ที่จะนอบน้อม

เวลานั้นท่ามกลางเรามีพี่น้องร่วมงานอยู่ด้วยกัน 7 คน เรามีการประชุมทุกวันศุกร์ แต่มักใช้เวลาส่วนใหญ่ด้วยการโต้เถียงระหว่างข้าพเจ้ากับพี่น้องผู้นำผู้หนึ่ง เนื่องจากเราต่างยังอยู่ในวัยหนุ่ม จึงมีความภาคภูมิใจในความคิดเห็นของตนเอง และไวต่อการวิจารณ์ความคิดเห็นของผู้อื่น บางครั้งข้าพเจ้ามีอารมณ์เสีย และยากที่จะยอมรับว่าตนเองผิด ในระยะนั้นข้าพเจ้าได้เดินทางไปหาพี่น้องหญิง มกาเรีต.อี.บาร์เบอร์ทุกวันเสาร์ และได้ฟังถึงกิริยาของพี่น้องผู้นำนั้น เพื่อหวังให้ท่านไกล่เกลี่ยข้อพิพาท

ระหว่างเราทั้งสอง ทั้งขอร้องให้ท่านแก้ไขข้อผิดพลาดของเขาด้วย แต่พี่น้องบาร์เบอร์กลับคิดเขียนข้าพเจ้าว่า “ในพระคัมภีร์ได้สอนเราว่าผู้น้อยต้องเชื่อฟังผู้อาวุโสกว่าดังนั้นเจ้าควรเชื่อฟังเขา” ข้าพเจ้าไม่ยอมและแก้ตัวด้วยเหตุผลว่า “ข้าพเจ้าทำเช่นนั้นไม่ได้ คริสเตียนต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างตามเหตุผล” ท่านตอบว่า “ไม่ใช่เรื่องเหตุผลถูกหรือผิด แต่ให้ดูว่าพระคัมภีร์ได้กล่าวไว้อย่างใด ในพระคัมภีร์กล่าวว่าผู้ที่อ่อนอาวุโส ควรเชื่อฟังผู้ที่มีอาวุโสกว่า”

บางครั้งข้าพเจ้าต้องเสียใจร้องไห้ในเวลาเย็น หลังจากได้โต้เถียงกันมาแล้วในตอนบ่าย ในวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าไปหาท่านอีก เพื่อหวังจะบรรเทาความเศร้าสลดใจของข้าพเจ้า แต่ก็ต้องกลับไปร้องไห้อีก ข้าพเจ้านึกโกรธตัวเองว่า ทำไมไม่เกิดก่อนนี้สัก 2-3 ปี ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ผู้ที่ควรนอน้อมเชื่อฟังก็ไม่ใช่ข้าพเจ้า แต่เป็นหน้าที่ของอีกฝ่ายหนึ่ง ครั้งหนึ่งได้เกิดการโต้เถียงกันอีก ข้าพเจ้ามีเหตุผลเหนือกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ และพยายามชี้แจงถึงเหตุผลนั้น ขณะเดียวกันก็ชี้ถึงข้อผิดพลาดของผู้ร่วมงานนั้นว่าผิดจริงอย่างไร ข้าพเจ้าคิดว่าในครั้งนี้อ้อข้าพเจ้าต้องเป็นฝ่ายชนะแน่ ๆ แต่ท่านกลับตอบสั้น ๆ ว่า “การผิดหรือถูกของผู้ร่วมงานนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ขณะนี้เจ้ากำลังฟุ้งร้องกล่าวโทษพี่น้องของเจ้าต่อหน้าเรา เจ้าลองคิดดูว่าการกระทำเช่นนี้เหมาะสมแล้วหรือที่จะเป็นผู้แบกกางเขน เหมือนลูกแกะหรือไม่ว่าง” ทันทีนั้นข้าพเจ้ารู้สึกเกิดความละอายใจอย่างแท้จริง และไม่อาจลืมเลย คำพูดและท่าทีกริยาของข้าพเจ้าในวันนั้น ช่างไม่เหมาะที่จะเป็นผู้แบกกางเขน และไม่เหมือนกับลูกแกะของพระเจ้าเลย ข้าพเจ้ายอมรับว่าในช่วงเวลาปีครั้งนั้น ข้าพเจ้าได้ฝึกฝนเรียนรู้บทเรียนที่มีค่ามากที่สุดในชีวิต เดิมทีนั้นในสมองของข้าพเจ้าเต็มไปด้วยมโนภาพที่สูงส่ง แต่พระเจ้าได้ทรงอาศัยสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ นำพาข้าพเจ้า กลับสู่ความจริงแห่งพระวิญญูญาณ และเรียนรู้ว่า อะไรคือ ความหมายของไม้กางเขน วันนี้เป็นปี ค.ศ. 1936 ข้าพเจ้ามีพี่น้องผู้ร่วมงาน 50 กว่าท่าน หากมิใช่เพราะบทเรียนที่ข้าพเจ้าได้ฝึกฝนยอมนอน้อมจำนนนั้นแล้ว ข้าพเจ้ากลัวว่าข้าพเจ้าคงไม่สามารถทำงานร่วมกับผู้ใดได้เลย

ขอบพระคุณพระเจ้า พระเจ้าทรงให้ข้าพเจ้าประสบกับสิ่งแวดล้อมเช่นนั้น เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฝึกฝนอยู่ภายใต้การบังคับของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ ตลอดระยะเวลา 18 เดือน ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสยื่นข้อเสนอของข้าพเจ้า ได้แต่ร้องไห้และอดทนอย่างทุกขระทมเพียงผู้เดียว หากมิใช่เช่นนี้ ข้าพเจ้าก็คงจะไม่รู้ว่า “ตัวข้าพเจ้า” นี้ เป็นบุคคลที่ยากที่ใครจะชั่งแวงด้วย พระเจ้าได้ทรงขัดเกลากุณิศจิตของข้าพเจ้า เพื่อที่จะสามารถบอกกับคนงานหนุ่ม ๆ ในวันนี้ว่า ลักษณะเบื้องต้นที่สำคัญที่สุด ในการปรนนิบัติพระเจ้า คือจิตวิญญูญาณที่อ่อน สุภาพ ถ่อมใจ และสันติภาพ ดังนั้นผู้ใดที่จะเป็นผู้รับใช้พระเจ้า หากมิได้แบกไม้กางเขนของพระคริสต์แล้ว การกระทำของเขารวมทั้งความปรารถนา ความมุ่งหมายและความสามารถของเขา จะไม่มีคุณค่าอะไรเลย ข้าพเจ้าได้ผ่านทางนี้แล้ว จึงสามารถสารภาพว่า ข้าพเจ้าขาดสิ่งนี้จริง ๆ และทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดแก่ข้าพเจ้านั้น ล้วนอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ดังนั้น

ปัญหาจึงมีได้อยู่ได้ว่าผิดหรือถูก แต่อยู่ที่ว่าบุคคลผู้นั้นเป็นผู้แบกเงินหรือไม่ ในคริสตจักรความผิดหรือ ถูก ไม่ใช่เป็น สิ่งตัดสินขั้นสุดท้าย สิ่งที่สำคัญนั้นคือ การแบกไม้กางเขน และยอมรับการแตกหักของกางเขนนั่น เพราะ โดยวิถีทางนี้เท่านั้นที่จะนำมาซึ่งชีวิตของพระเจ้าสามารถหลั่งไหลออกซึ่งชีวิตของพระเจ้า และสามารถสำเร็จทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระองค์

คำพยานของ “วอท์ซแมน นิ”

ตอนที่ 3 บทเรียนแห่งไม้กางเขน

บทเรียนแห่งไม้กางเขนนี้เป็นคำพยานของพี่น้องวอท์ซแมน นิ ที่ได้เปิดเผยในที่ประชุมพี่น้องผู้ร่วมงาน ณ เมืองกุลาังอิ มณฑลสกอเกี้ยน เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม ค.ศ. 1936 ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ผู้ที่เชื่อในพระเจ้าอาจจะศึกษาคัมภีร์ธรรมเกี่ยวกับไม้กางเขน หรือบรรยายได้ แต่เขาอาจไม่ใช่ผู้ที่ฝึกฝนบทเรียนแห่งไม้กางเขน หรือดำเนินวิถีทางแห่งไม้กางเขนอย่างแท้จริง

เมื่อข้าพเจ้าได้ประสานการทำงานของพระเจ้ากับเพื่อนร่วมงาน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงให้บทเรียนแห่งไม้กางเขน ซึ่งเป็นบทฝึกฝนที่ยากลำบากแก่ข้าพเจ้ามากมาย และภายในข้าพเจ้าก็ทราบดีว่าหากกางเขนนั้นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ย่อมเป็นการถูกต้องและสมควรที่จะเชื่อฟังและยอมรับ ไม่ว่าจะทำยากลำบากเพียงใดก็ตาม เมื่อพระองค์ทรงอยู่บนโลกนี้ พระองค์ได้ทรงเรียนรู้ในการนอบน้อมเชื่อฟังกางเขนนั้นด้วยความยากลำบาก (ฮีบรู บทที่ 5 ข้อ 8, ฟิลิปปี บทที่ 2 ข้อ 8) แล้วข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่า? จะได้รับการยกเว้นได้อย่างไร? ใน 7 - 8 เดือนแรกที่ข้าพเจ้าเริ่มฝึกฝนเรียนรู้บทเรียนแห่งกางเขนนั้น ข้าพเจ้าไม่สามารถนอบน้อมยอมรับ ต่อมาภายหลังข้าพเจ้าทราบดีว่า ข้าพเจ้าควรน้อมรับบทเรียนแห่งกางเขนที่พระองค์ทรงจัดเตรียมโดยคุณิทุกอย่าง แต่เมื่อมีเหตุการณ์ที่เรียกร้องให้ข้าพเจ้านอบน้อมอย่างแท้จริง ข้าพเจ้าก็พบว่ายากที่จะเชื่อฟัง และภายในเต็มไปด้วยความคิดที่ต่อสู้ ดังนั้นจึงเป็นการนอบน้อมเพียงชั่วคราวเท่านั้น หลังจากนั้นข้าพเจ้าจึงรู้ว่าไม้กางเขนที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมสำหรับข้าพเจ้านั้น เป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าจริง ๆ

ในระยะแรกเริ่มข้าพเจ้ามีเพื่อนร่วมงานซึ่งเป็นเพื่อนนักเรียนในวัยเด็ก 5 คน ส่วนอีกคนหนึ่งมาจากที่อื่น และมีอายุมากกว่าข้าพเจ้า 5 ปี เพื่อนทั้งห้ามักจะเข้าข้างเขาและต่อต้านข้าพเจ้า ทั้งยังร่วมกันติเตียนข้าพเจ้าว่าเป็นฝ่ายผิด มีหลายสิ่งที่ยากที่ข้าพเจ้าได้ทำสำเร็จ แต่คุณงามความดีทั้งหลายกลับตกอยู่กับพวกเขา บางครั้งเมื่อเขาทั้งหลายปฏิเสธข้าพเจ้าถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้แต่ขึ้นไปยังบนภูเขาแล้วร้องไห้ต่อพระพักตร์พระเจ้านับเป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้ประสบและเรียนรู้ ความหมายอันสำคัญในการร่วมทุกข์กับพระองค์ (ฟิลิปปีบทที่ 3 ข้อ 10) ขอบพระคุณพระเจ้า ในขณะที่ข้าพเจ้าไม่สามารถตามคัมภีร์ธรรมกับผู้อื่นในโลก พระองค์ได้ทรงนำพาข้าพเจ้ามาถึงพระพักตร์ของพระองค์ และมีความชื่นชมยินดีในการตามคัมภีร์ธรรมกับฝ่ายสวรรค์

ตลอดเวลา 2 ปี ที่ข้าพเจ้าได้รับความรอด ข้าพเจ้าไม่ทราบว่า ไม้กางเขนนั้นหมายความว่าอะไร และได้เริ่มต้นฝึกฝนบทเรียนอันนี้ใน 2 ปีหลัง เมื่อข้าพเจ้าเป็นนักเรียน ข้าพเจ้ามักสอบได้ที่ 1

เสมอ ข้าพเจ้าจึงต้องการที่จะเป็นที่หนึ่งในการรับใช้พระเจ้าเช่นเดียวกัน หากข้าพเจ้าได้ถูกตั้งไว้ในอันดับสอง ข้าพเจ้าก็จะไม่ยินยอม ทุก ๆ วันข้าพเจ้าทูลต่อพระเจ้าว่า ข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะทนอีกต่อไป เพราะอำนาจและเกียรติยศที่ข้าพเจ้าได้รับนั้นน้อยเหลือเกิน คนอื่น ๆ ล้วนแต่อยู่ฝ่ายพี่น้องสูงอายุทั้งสิ้น แต่ทุกวันนี้ข้าพเจ้าสามารถขอบพระคุณพระเจ้าจากส่วนลึกแห่งหัวใจ และนมัสการสรรเสริญพระองค์ในทุกสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะเป็นการฝึกฝนอย่างดีสำหรับข้าพเจ้า และที่พระเจ้าทรงให้ข้าพเจ้าเผชิญกับความยากลำบากต่าง ๆ มากมายนั้น เพราะพระองค์ทรงต้องการให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ในการอบน้อมเชื่อฟัง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงทูลต่อพระองค์ว่า “ข้าพเจ้ายินดีที่จะเป็นที่ 2” ขณะที่ข้าพเจ้ายินยอมอบน้อมเชื่อฟังนั้น ข้าพเจ้าได้รับประสบการณ์ของความสุขอย่างลึกซึ้งยิ่งกว่าความสุขที่ข้าพเจ้าได้รับในครั้งที่ได้รับความรอดเป็นทวีคูณ

ใน 8-9 สัปดาห์ต่อมา ข้าพเจ้ายินดีน้อมรับ การแตกหักแห่งกางเขน และปฏิเสธในสิ่งที่ตัวเองต้องการจะกระทำ ดังนั้นในหนทางฝ่ายวิญญาณจิตของข้าพเจ้า จึงเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุข องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงยอมทุกอย่างภายใต้พระพักตร์ของพระเจ้า และข้าพเจ้าก็เต็มใจที่จะยอมทุกสิ่งทุกอย่างต่อพระองค์เช่นกัน พระองค์ “ผู้ทรงสภาพของพระเจ้า แต่มิได้ทรงถือว่าการเท่าเทียมกับเจ้านั้นเป็นสิ่งที่ต้องสงวนไว้” (ฟิลิปปี บทที่ 2 ข้อ 6) และแล้วข้าพเจ้าจะบังอาจมีใจกล้าที่จะอยู่เหนือพระองค์หรือ แม้ในระยะแรกที่ข้าพเจ้าเริ่มต้นเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังนั้นจะยากลำบาก แต่ภายหลังรู้สึกง่ายขึ้นทุกที ในที่สุดข้าพเจ้าสามารถทูลต่อพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าขอเลือกหนทางแห่งไม้กางเขน” ยอมรับการแตกหักแห่งกางเขน และละทิ้งความคิดเห็นส่วนตัวทั้งสิ้น

เริ่มฟื้นฟู

พระเจ้าทรงเริ่มงานของพระองค์ในประเทศจีนเมื่อปี ค.ศ. 1921 ซึ่งขณะนั้นยังมีหลักธรรมแห่งความจริงหลายอย่างที่คนจำนวนมากยังไม่เข้าใจอย่างแท้จริง เช่นความจริงของพระคุณกับพระบัญญัติแผ่นดินสวรรค์ กับชีวิตนิรันดร์ พระคุณ กับ บาเหน็จ ความรอด กับ ชัยชนะ และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักความจริงในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้นยังไม่ลึกซึ้งพอ ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับความเข้าใจในพระกิตติคุณแห่งความรอดแล้ว จะเห็นว่าความเข้าใจในประการหลังชัดเจนกว่า เพราะในขณะนั้นมีการเทศนาเกี่ยวกับเรื่องนี้พร้อมกันหลายแห่ง เช่นพี่น้อง วังมิงเตา อยู่ในเมืองเต๋อะโจว มณฑลชานตุง พี่น้องหญิงพิคเวลว้าง และรัฐติ อยู่ในเมืองนานกิง และข้าพเจ้ากับพี่น้องร่วมงานอื่น ๆ อยู่ในเมืองฟูโจว

วารสารฟื้นฟูฉบับที่ 1

มีปลายปี ค.ศ. 1922 ในเมืองฟูโจว มีบุคคลได้รับความรอดเป็นจำนวนมาก และก็เพิ่มขึ้นทุกวัน ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการที่จะจัดทำวารสารขึ้นฉบับหนึ่ง เพื่อสนองความต้องการของบุตรทั้งหลายของพระเจ้า แต่ในเวลานั้นเป็นสิ่งที่ยากลำบากมาก ขนาดอธิษฐานเป็นแรมเดือน เราก็ยังไม่ได้เงินแม้แต่สตางค์เดียว เข้าวันหนึ่งข้าพเจ้าตื่นขึ้น และกล่าวว่า “ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะอธิษฐานต่อไปอีก เพราะการอธิษฐานเช่นนี้เป็นการแสดงว่าเราไม่มีความเชื่อ สิ่งที่เราควรทำเดี๋ยวนี้คือ การเริ่มต้นเขียนบทความก่อน เราจะรอให้พระเจ้าส่งเงินมาถึงมือเราก่อน แล้วเราจึงจะเริ่มเขียนบทความหรือ ต่อแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไม่อธิษฐานขอเงินอีก แต่จะมุ่งหน้าเขียนบทความไปเรื่อย ๆ”

เมื่อข้าพเจ้าเขียนบทความถึงคำสุดท้าย ข้าพเจ้าก็พูดว่า “เงินจะมาแล้ว” และคุกเข่าลงอธิษฐานอีกครั้งโดยพูดต่อพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระเจ้าบทความเขียนเรียบร้อยแล้ว ควรจะส่งพิมพ์แล้ว แต่ยังไม่เงินแม้แต่สตางค์เดียว” หลังจากอธิษฐานแล้ว ข้าพเจ้ามีความมั่นใจอย่างยิ่งว่าพระเจ้าประทานเงินจำนวนนี้ให้ ดังนั้นข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์ ช่างเป็นสิ่งอัศจรรย์เหลือเกิน เพราะว่าทันทีที่ข้าพเจ้าลุกขึ้นจากการอธิษฐาน ก็ได้ยินเสียงเคาะประตู ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะมีคนเอาเงินมาให้ แต่ก็รู้สึกแปลกใจที่เห็นว่าผู้ที่มา นั้นเป็นที่น้องหญิงที่ร่ำรวย แต่เป็นคนตระหนี่คนหนึ่ง ซึ่งปกติไม่เคยมอบถวายเงินทองเลย ข้าพเจ้าคิดว่าเธอคงไม่ได้นำเงินมาแน่ ๆ แต่เธอบอกกับข้าพเจ้าว่า “ที่ฉันมาเยี่ยมท่านในครั้งนี้ เพราะมีเรื่องสำคัญมาก” ข้าพเจ้าตอบว่า “พูดต่อไปซิ” เธอถามว่า “คนที่เป็นคริสเตียนจะถวายเงินได้อย่างไร?” ข้าพเจ้าบอกกับเธอว่า “เราไม่ควรจะใช้พิธีแบบพระคัมภีร์เดิมในการถวายสิบลดหนึ่ง แต่ควรจะใช้ตามแบบพระคัมภีร์ 2 โครินธ์ บทที่ 9 ข้อ 7 ที่ว่าให้เราถวายตามที่พระเจ้าทรงบัญชาเรา เราอาจจะถวายเพียงหนึ่งในสอง หนึ่งในสาม หนึ่งในสิบ หรือหนึ่งในยี่สิบก็ได้” เธอจึงถามต่อไปว่า “ฉันจะให้ของถวายนั้นที่ไหน” ข้าพเจ้าตอบว่า “อย่าให้แก่โบสถ์ ซึ่งเป็นปฏิบัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือให้แก่ผู้ที่ไม่เชื่อในพระคัมภีร์ และผู้ที่ไม่เชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงไถ่เขาแล้วด้วยพระโลหิตของพระองค์ ถ้าไม่มีใครให้แก่โบสถ์เหล่านั้นแล้ว เขาก็ไม่สามารถเทศนาต่อไปได้ ให้เราอธิษฐานก่อนที่จะให้ ไม่ว่าแก่ผู้ที่ยากจนหรือแก่กิจการงานของพระเจ้า แต่อย่าให้แก่องค์กรหรือคณะที่ไม่ถูกต้อง” เธอจึงกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้บอกสิ่งนี้แก่ฉันเป็นเวลานานพอสมควรทีเดียวว่า เจ้านี้เห็นแก่เงินเสียจริง ครั้งแรกนั้นฉันไม่ยอมจำนนในเรื่องนี้ แต่เดี๋ยวนี้ฉันยอมแล้ว เมื่อเช้านี้ขณะที่ฉันอธิษฐานอยู่ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่ฉันว่า เจ้าไม่จำเป็นต้องอธิษฐานอีกต่อไป ก่อนอื่นรีบคว้าเงินออกมาก่อน ดังนั้นฉันจึงถวายเงิน 30 เหรียญนี้สำหรับงานของพระองค์” ขอบพระคุณพระเจ้าเงินจำนวนนี้ใช้พิมพ์หนังสือ “วารสารฟื้นฟู” ได้เป็นจำนวน 1,400 เล่ม หลังจากนั้นก็มีคนอื่น ๆ ถวายอีก 30 เหรียญ ซึ่งก็พอดีสำหรับเป็นค่าไปรษณียากร และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ และนี่แหละคือวิธีและการเป็นมาของวารสารฟื้นฟูฉบับแรกของเรา

การเริ่มต้นที่เมืองฟูโจว

ในต้นปี ค.ศ. 1923 เราเริ่มต้นมีการประชุมกันที่ศาลาในบ้านของพี่น้องในเมืองฟูโจว โดยจัดหาเก้าอี้จากที่ต่าง ๆ แล้วเชิญเพื่อนบ้านใกล้เคียงมาฟังพระกิตติคุณ วิธีการเชื้อเชิญคนของเราค่อนข้างจะได้ผลดี เราให้พี่น้องแต่ง “ชุดกิตติคุณ” สีขาว แล้วเขียนคำขวัญสั้น ๆ เป็นต้นว่า “ท่านจะต้องตาย” และ “เชื่อพระเยซูได้รอด” ทั้งด้านหน้าและด้านหลังเสื้อ และแห่ขบวนและร้องเพลงไปตามถนน เพื่อดึงดูดคนที่พบเห็นให้มาที่ประชุมของเรา เราทำเช่นนี้ทุกวัน และมีคนมาฟังพระกิตติคุณเต็มห้องรับแขก ห้องครัว และบริเวณรอบอาคารทุกวันเช่นกัน เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเริ่มต้นทำงานของพระองค์ ก็มีคนจำนวนมากได้รับความรอด สองอาทิตย์หลังเมื่อครบกำหนดการเช่าเก้าอี้ เราก็ไม่มีเงินจะเช่าต่อไป เราจะหยุดการประชุมเพียงนั้นก็ไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงประกาศในที่ประชุมว่า ผู้ที่จะมาประชุมคราวต่อไปให้นำเก้าอี้มาเอง และในบ่ายวันนั้นตามเชิงเขา ขางเฉิงซานได้ปรากฏภาพของคนจำนวนมากไม่ว่าเด็กเล็กหรือผู้ใหญ่ต่างแบกเก้าอี้มา ตำรวจต่างรู้สึกประหลาดใจต่อภาพที่ได้พบเห็นนี้

ขอบพระคุณพระเจ้าที่มีคนจำนวนมากนับร้อยได้รับความรอด และได้วางรากฐานแห่งความรอดลง อย่างมั่นคงในโอกาสนั้น แต่ก่อนนี้มีบุคคลจำนวนมากในประเทศจีน ยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องความรอดอย่างถ่องแท้ แต่โดยการประชุมครั้งนั้น รวมทั้งการป่าวประกาศของพี่น้องในที่ต่าง ๆ ทำให้พี่น้องจำนวนมากเริ่มมีความเข้าใจขึ้น

เริ่มเช่าสถานที่ประชุม

หลังจากเราได้เริ่มมีการประชุมกันประมาณ 1 เดือน หลายคนในพวกเราต่างรู้สึกว่ เราควรจะมีสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการประชุมของเราเอง แต่เนื่องจากเราขาดเงิน จึงไม่สามารถเช่าสถานที่ใดที่หนึ่งได้ อย่างไรก็ตามครอบครัวตระกูล โห ซึ่งเป็นครอบครัวที่ได้รับความรอดทั้งครอบครัวได้บอกข้าพเจ้าว่าเขาจะให้เราเช่าบ้านในอัตราเดือนละ 9 เหรียญ ข้าพเจ้าจึงกลับมาอธิษฐานร่วมกับพี่น้องหลายคน เพื่อทูลขอพระเจ้าให้ประทานเงินแก่เราจำนวนหนึ่ง สำหรับจ่ายค่าเช่าล่วงหน้า 3 เดือนก่อนที่เราจะย้ายเข้าไปอยู่

ข้าพเจ้าเดินทางไปตำบลหม่าเจียงที่เมืองฟูโจวทุกวันเสาร์ เพื่อสามัคคีธรรมกับพี่น้องหญิง บาร์เบอร์ ซึ่งมาจากอังกฤษ เมื่อพบท่านครั้งนี้ ท่านบอกข้าพเจ้าว่า “ในตอนนี้มีเงิน 27 เหรียญ ซึ่งพี่น้องผู้หนึ่งมอบให้คุณเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อพระราชกิจของพระเจ้า” เงินจำนวนนี้ใช้ชำระค่าเช่าได้ 3 เดือนพอดี ตอนขากลับข้าพเจ้าจึงไม่รือที่จะจ่ายเงินค่าเช่าล่วงหน้า 3 เดือน หลังจากนั้นเราอธิษฐานต่อพระเจ้าอีก และพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมให้แก่เรา ทั้งหมดนี้คือการเริ่มต้นของงานในเมืองฟูโจว

การฟื้นฟูอันยิ่งใหญ่

ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นการฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้มาก่อนเลย ทุกวันต่างมีคนได้รับความรอดเป็นจำนวนมาก คล้ายกับว่าใครก็ตามที่มาสัมผัสกับเราก็จะได้รับความรอดทันที ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยที่ดี ในเมืองฟูโจวทุกเช้า เวลา 5.00 น. ข้าพเจ้าเห็นคนนั่งอ่านพระคัมภีร์อยู่ทั่วไปในมหาวิทยาลัย ซึ่งนับจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยคน ส่วนการอ่านนิยายซึ่งเคยเป็นสิ่งที่นิยมมาก่อน กลับต้องทำกันอย่างแอบ ๆ ซ่อน ๆ

เวลานั้นการอ่านพระคัมภีร์เป็นที่นิยมและถือว่าเป็นเกียรติมาก ในวิทยาลัยเรามีชั้นเรียนทั้งหมด 8 ชั้นเรียน แต่ละชั้นมีหัวหน้านักเรียน และอาจารย์ผู้ปกครอง เป็นสิ่งที่น่าแปลกใจที่พวกเขาเหล่านั้นต่างได้รับความรอดหมดทุกคน ไม่เว้นแม้แต่นักกีฬาที่มีชื่อเสียง รวมทั้งพี่น้อง กวาง ซิเวย์ ซึ่งเป็นแชมป์เทนนิสแห่งมณฑลชกเกี้ยนติดต่อกันมาหลายปี ทุกวันจะมีคนมากกว่า 60 คนถือธงเดินเป็นขบวนพร้อมเครื่องดนตรีและใบปลิวไปแจกตามถนนต่าง ๆ ยังผลให้เมืองฟูโจว ซึ่งมีประชากรประมาณ 1 แสนคน สะเทือนไปทั้งเมือง โดยการทรงนำของพระวิญญูณบริสุทธ์ เราได้เริ่มต้นมีการประชุมกัน และเมื่อมีคนได้รับความรอดมากขึ้น งานของเราก็แผ่ขยายไปยังหมู่บ้านใกล้เคียง

ฐานของคริสตจักร

ระหว่างปี ค.ศ. 1921-1923 มีการประชุมฟื้นฟูในที่ต่าง ๆ กัน มีหลายคนคิดว่าประชุมเช่นนี้จะสามารถนำคนมาหาพระเจ้าได้มาก แต่พระเจ้าทรงนำพาให้ข้าพเจ้าเห็นว่า พระประสงค์ของพระองค์มีมากกว่านั้น คือให้ทุกคนที่ได้รับความรอดนั้น สามารถยืนอยู่บนฐานแห่งความเป็นหนึ่งของท้องถิ่น และเป็นตัวแทนแห่งคริสตจักรของพระเจ้าในโลกนี้ และยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระองค์ แต่ผู้ร่วมงานอีกจำนวนหนึ่งต่างก็มีความเห็นแตกต่างกันในคริสตจักร ดังนั้นข้าพเจ้าจึงตั้งใจศึกษาหนังสือกิจการของอัครทูต และเห็นว่าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะก่อตั้งคริสตจักรท้องถิ่นขึ้นในแต่ละเมืองสิ่งนี้เปรียบเสมือนแสงสว่างที่ส่องมายังข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็เข้าใจถึงพระประสงค์ของพระองค์ โดยการเปิดเผยของพระเจ้านี้จึงเกิดปัญหาขึ้นท่ามกลางผู้ร่วมงานด้วยกัน ผู้ที่ไม่ได้เห็นแสงสว่างนี้ จึงมีความคิดเห็นขัดแย้งในประเด็นสำคัญของการทำงานท่ามกลางเรา เขาต่างรู้สึกที่เราควรจะมีคณะกรรมการหรือรึในงานฟื้นฟูและงานประกาศพระกิตติคุณ เพราะผลของงานเหล่านั้นอาจจะเห็นได้ง่าย แต่ในขณะที่ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอย่างแรงกล้าที่จะตั้งคริสตจักรท้องถิ่น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้ข้าพเจ้าได้เห็น โดยลดความสำคัญของงานด้านอื่นลง ขณะที่ผู้ร่วมงานที่อาวุโสกว่า ออกไปทำงานด้านประกาศกิตติคุณ ข้าพเจ้าได้ทำตามนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็น เนื่องจากเราสองคนต่างได้รับแสงสว่างในการปฏิบัติงานที่ไม่เหมือนกัน ดังนั้นวิธีการทำงานของเราก็แตกต่างกันไปด้วย คนหนึ่งทำเพื่อการประชุม

หนุนใจและประกาศพระกิตติคุณส่วนอีกคนหนึ่งทำการก่อตั้งคริสตจักรในท้องถิ่นต่าง ๆ สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้านั้นมองเห็นได้อย่างแจ่มชัดภายในเวลาไม่นาน พระองค์จะทรงก่อตั้งคริสตจักรท้องถิ่นขึ้นในเมืองต่าง ๆ ทั้งเล็กและใหญ่ในประเทศจีน ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าหาลบตาข้าพเจ้าเห็นนิมิตเช่นนี้จริง ๆ (เป็นที่น่าสังเกตว่า ในปี ค.ศ. 1949 ในประเทศจีนได้มีคริสตจักรท้องถิ่นต่าง ๆ เกิดขึ้นประมาณ 400-500 แห่ง)

หลีกเลี่ยงการแตกแยก

ในปี ค.ศ. 1924 มีผู้ร่วมงานบางคนไม่พอใจข้าพเจ้า และพระเจ้าทรงยอมให้คริสตจักรของพระองค์ในเมืองฟูโจวถูกทดลอง เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการแตกแยก ข้าพเจ้าจึงเดินทางออกจากเมืองฟูโจว และหลังจากนั้นก็ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า ให้ไปเยี่ยมเมืองต่าง ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือที่เรียกว่าเอเชียอาคเนย์ ขณะเดียวกันในเมืองต่าง ๆ ก็เริ่มมีการประชุมของคริสตจักรขึ้น

ประมาณเดือน พฤษภาคม ค.ศ. 1925 ข้าพเจ้าได้กลับมาและเช่าที่พักแห่งหนึ่งในตำบลลอโงซึ่งเป็นที่หมู่บ้านเล็ก ๆ ทางชายทะเลของเมืองฟูโจว โดยมีจุดประสงค์ที่จะพักอาศัยที่นั่น ในเวลานั้นข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะจัดพิมพ์หนังสือที่เน้นหนักไปในทางหลักความจริงแห่งความรอด และหลักความจริงแห่งคริสตจักร และการพยากรณ์ด้วย ความตั้งใจดั้งเดิมของข้าพเจ้าในการจัดทำหนังสือซึ่งชื่อว่า “วารสารคริสเตียน” เพียงเพื่อเป็นหนังสือที่ออกชั่วคราว ในปี ค.ศ. 1925 เราได้พิมพ์ขึ้น 2 ฉบับ ในปี ค.ศ. 1926 10 ฉบับ และเนื่องจากมีผู้ต้องการหนังสืออย่างไม่หยุดยั้ง จึงได้เพิ่มเป็น 12 ฉบับ ในปี ค.ศ. 1927

ในครั้งปีแรกของปี ค.ศ. 1926 ข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมเมืองแอมอย กู๋ต่างอิ จังโจว และถงอัน และได้เป็นพยานที่นั่น มีคนเป็นจำนวนมากได้รับความรอดในปีนั้น ครึ่งปีหลังข้าพเจ้าได้ไปยังเมืองเหล่านั้นอีก ในครั้งนี้ข้าพเจ้าต้องนำการประชุม เขียนบทความและเขียนจดหมายโต้ตอบอีกด้วย จึงรู้สึกเหนื่อยมากและเริ่มไม่สบาย ในตอนแรกข้าพเจ้ากำหนดให้มีการประชุม 10 วันด้วยกัน แต่ในวันที่ 9 ข้าพเจ้าได้ล้มป่วยลงผู้ร่วมงานอื่น ๆ จึงรับช่วงงานต่ออีกหลายวัน ดังนั้นงานทางใต้ของฮกเกี้ยน พร้อมทั้งการประชุมที่ แอมอย ถงอันและในตำบลใกล้เคียงจึงได้เริ่มขึ้นในครึ่งปีหลังของ ค.ศ. 1926

มีแพทย์บางคนบอกข้าพเจ้าว่าโรคของข้าพเจ้าอาจมีอันตรายถึงชีวิต และคาดว่า จะอยู่ได้อีกไม่เกิน 2-3 เดือน ข้าพเจ้าไม่หวั่นกลัวต่อความตาย แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่า บทความต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้ประสมและเรียนรู้จากองค์พระผู้เป็นเจ้าในระหว่างหลายปีที่ผ่านมา ยังไม่ได้ถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษร และข้าพเจ้าจะยอมให้สิ่งเหล่านี้ตามข้าพเจ้าไปสิ้นสุดที่หลุมฝังศพหรือ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเตรียมตัวเพื่อเขียนหนังสือเรื่อง “มนุษย์ฝ่ายวิญญาณ” ขึ้น

ต่อมาข้าพเจ้ามาถึงเมืองนานกิงและทราบว่ามิพี่น้องชายหญิง จำนวนหนึ่งได้ยื่นหัตถ์อยู่บนฐานของความเป็นหนึ่งในคริสตจักรท้องถิ่น และรับศีลหักขนมปังร่วมกัน ข้าพเจ้าจึงไปร่วมระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า กับพี่น้องเหล่านั้น ขณะนั้นพี่น้อง กวาง ซี เวย์ ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนของข้าพเจ้ากำลังเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยจีนหนึ่งได้แนะนำข้าพเจ้าไปประกาศในมหาวิทยาลัยนั้น มีพี่น้อง 2 คนได้รับความรอดและเราได้ต้อนรับเขามาหักขนมปังร่วมกัน นี่เป็นการเริ่มต้นของงานในเมืองนานกิง

กลับมาสู่เมืองเซียงไฮ้

เพื่ออุทิศตัวข้าพเจ้าเองในการเขียนหนังสือเรื่อง “มนุษย์ฝ่ายวิญญาณ” ข้าพเจ้าจึงออกจากเมืองนานกิงไปสู่ชนบทแห่งหนึ่ง ชื่อ วูซี ในที่นั้นข้าพเจ้าได้เขียนหนังสือ 4 ตอนแรก แต่มีเหตุการณ์ทางทหารเกิดขึ้นในเมืองนานกิง เมื่อเดือนมีนาคม ค.ศ. 1927 โดยเหตุที่ไม่สามารถติดต่อกับพี่น้องชายหญิงในบางแห่งได้ ข้าพเจ้าจึงต้องออกจากชนบทนั้นไปยังเมืองเซียงไฮ้ เมื่อไปถึงข้าพเจ้าก็ทราบว่าก่อนหน้าที่ข้าพเจ้าจะมาถึงได้มีพี่น้องชายหญิง มาจากที่ต่าง ๆ กันหลายคนและมีการประชุมหักขนมปังที่บ้านของพี่น้องหญิง ฟิชิส วัง ในหมู่บ้านตระกูลชิน เมื่อเรามาพร้อมหน้ากันแล้ว ก็ได้ย้ายที่ประชุมของเราไปอยู่ที่หมู่บ้าน เกิงซิงลี่ และย้ายห้องสมุดกิตติคุณจากตำบลหอโลซิง ไปไว้ที่เมืองเซียงไฮ้

การประชุมพิเศษครั้งที่ 1

ปลายปี ค.ศ. 1927 เรามีการประชุมอธิษฐานทุกวัน ผู้รับเชื่อในเมืองและรอบ ๆ เมืองผิงหยาง มณฑลเจี๊ยะเจียง ซึ่งอยู่ทางเหนือของแม่น้ำแยงซี ต่างได้รับความช่วยเหลืออย่างมากจากหนังสือคำพยานที่เราเขียนขึ้น เขาเหล่านั้นจึงเริ่มติดต่อทางจดหมายกับเรา เราทราบว่าเขาทั้งหลายมีความกระหายและพร้อมที่จะได้รับการสอนอบรม เรายังรู้สึกอีกว่ามีผู้รับเชื่ออีกเป็นจำนวนมากในประเทศจีน ที่ต้องการเช่นนั้น จึงได้พิจารณาให้มีการประชุมพิเศษสำหรับเขาเหล่านั้น ในเดือนมกราคม ค.ศ. 1928 เราได้เช่าสถานที่แห่งหนึ่งที่ถนนสะถง หมู่บ้านเหวินเตอะหลี่ ในเมืองเซียงไฮ้ และเริ่มต้นการประชุมพิเศษในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ หัวข้อสำคัญในการเทศนาครั้งนั้นคือ “พระประสงค์ของพระเจ้า” และ “ชัยชนะของพระเยซูคริสต์” เรายังได้กล่าวถึงปัญหาอื่น ๆ ที่เป็นหลักความจริงเกี่ยวกับคริสตจักรมีพี่น้องชายหญิงมาจากที่อื่นประมาณ 20-30 คน และพระเจ้าได้ทรงให้แสงสว่างแก่เขา ให้ความรู้ว่าจะเดินในทางแห่งชีวิตได้อย่างไร เขาแก้ปัญหาเกี่ยวกับการรับศีลβάปติสมาในน้ำด้วยตัวเอง ละทิ้งองค์การหรือคณะที่สังกัดอยู่ และอย่างอื่นในทำนองเดียวกัน สัปดาห์ที่ผ่านมา มีพี่น้อง 7-8 ร้อยคนได้รับความรอดและฟื้นใจขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ในภาคเหนือของแม่น้ำโยป มีสถานที่ประชุมของคริสตจักร 10 กว่าแห่ง ทางเมืองผิงหยางและไท่ซุ่น ก็มีการประชุมของคริสตจักร 10 กว่าแห่งเช่นกัน มีคนได้รับความรอดประมาณ 4,000 คน

และได้รับการฟื้นฟูใจด้วยพระเจ้าได้ทรงกระทำงานเหล่านี้โดยพระองค์เองในทุกแห่ง ซึ่งมีใช้เพียงการเริ่มต้นในขณะนี้เท่านั้น

หลังจากได้ย้ายมาสู่บ้านเหวินเตอะหลี่ ในปี ค.ศ. 1928 เราได้ตัดสินใจพิมพ์หนังสือ “วารสารฟื้นฟู” ต่อไป หลังจากที่หนังสือ “วารสารคริสเตียน” ได้หยุดพิมพ์แล้ว ในปี ค.ศ. 1930 เราได้จัดพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับบทบันทึกการศึกษาพระคัมภีร์ขึ้นอีกฉบับหนึ่ง

ระหว่าง 2-3 ปี ในเมืองเซียงไฮ้ ผู้ร่วมงานของเรามีจุดประสงค์ที่จะให้คริสเตียนทั้งหลายติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้า เรียนรู้หลักธรรมในพระคัมภีร์และการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น และไม่เคยหวังว่าจะมีใครที่จะมาอยู่ฝ่ายเรา นี่ไม่ใช่นโยบายแยกตัวเอง หรือถือว่าตัวเราเท่านั้นที่ถูกต้องเสมอ ความมุ่งหมายของเราคือ ยินดีน้อมรับสิ่งที่พระเจ้าทรงมอบหมายและสัตย์ซื่อจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าเขียนหนังสือเรื่อง “มนุษย์ฝ่ายวิญญาณ” ในขณะที่ข้าพเจ้าป่วยหนักอยู่ และเมื่อข้าพเจ้าเขียนจบอาการก็ยิ่งทรุดหนักลงถึงกับต้องนอนอยู่บนเตียงตลอดเวลา และเนื่องจากพลังพลางชีวิตของข้าพเจ้าในโลกนี้ดูคล้ายจะสิ้นสุดแล้ว จึงไม่มีกิจการที่สำคัญในระหว่าง 2-3 ปี แรกที่ข้าพเจ้าอยู่ในเมืองเซียงไฮ้ แต่งานต่าง ๆ ได้เริ่มต้นอย่างแท้จริงใน 2 ปี ต่อมา ในปี ค.ศ. 1931 ได้มีการประชุมพิเศษอีกครั้งหนึ่ง หัวข้อข่าวประเสริฐครั้งนี้มี 2 หัวข้อด้วยกัน คือ “พันธสัญญาใหม่” และ “พระปัญญาของพระเจ้า” ในการประชุมครั้งนี้มีพี่น้องชายหญิงมาจากที่อื่นมากกว่าครั้งแรก

พระเจ้าทรงเป็นผู้รักษาข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าเริ่มป่วยในปี ค.ศ. 1924 แรกเริ่มรู้สึกไม่ค่อยสบายและเจ็บหน้าอกเล็กน้อย ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับข้าพเจ้า นายแพทย์ เอส.เอช.วอง บอกกับข้าพเจ้าว่า “ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านมีความเชื่อมั่นในพระเจ้าของท่านก็จริง แต่ท่านจะยินยอมให้ข้าพเจ้าตรวจและวินิจฉัยโรคของท่านสักหน่อยได้หรือไม่?” ภายหลังจากที่ตรวจอาการของข้าพเจ้าแล้ว ท่านก็พูดกับพี่น้องเตอะมิง วัง ด้วยเสียงเบา ๆ ข้าพเจ้าถามถึงผลของการตรวจโรค เขาต่างไม่ยอมบอก ข้าพเจ้าจึงพูดกับเขาว่า “ข้าพเจ้าไม่กลัวหรอก ขอบอกความจริงกับข้าพเจ้าเถิด” นายแพทย์วอง จึงได้บอกกับข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นวัณโรคอย่างร้ายแรง ต้องพักผ่อนนาน ๆ ในคืนนั้นข้าพเจ้านอนไม่หลับ รู้สึกว่าจะไม่สามารถเผชิญหน้ากับพระเจ้าได้ ถ้าไปเฝ้าพระองค์โดยไม่ทำงานที่พระองค์ทรงมอบหมายให้เสร็จสิ้น และรู้สึกกลัวออกกุ่มใจมาก ต่อมาข้าพเจ้าตัดสินใจไปยังชนบทแห่งหนึ่งเพื่อพักผ่อนและสามัคคีธรรมกับพระเจ้าอย่างสงบ ข้าพเจ้าถามพระองค์ว่า “น้ำพระทัยของพระองค์ สำหรับข้าพเจ้าคืออะไร? ถ้าข้าพเจ้าต้องสละชีวิตของข้าพเจ้าเองให้กับพระองค์ ข้าพเจ้าไม่กลัวความตายนั้นเลย แต่ขอพระองค์ทรงโปรดลำแตงน้ำพระทัยของพระองค์เอง” เป็นเวลา 6 เดือน ที่ข้าพเจ้ามองไม่เห็นน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่มีความสุขอยู่ภายใน ด้วยรู้ว่าพระเจ้าไม่ทรงผิดพลาดแน่ ในเวลานั้นข้าพเจ้าได้รับจดหมายที่ส่งมาจากหลายทิศหลายทาง ซึ่งมิใช่ถ้อยคำปลอบ

ประโลมใจข้าพเจ้า แต่กลับคิดเฝ้ามองข้าพเจ้าว่าทำงานหนักเกินไป ไม่สนใจสุขภาพของตัวเอง และมีพี่น้องคนหนึ่งใช้พระคัมภีร์เอเฟซัส บทที่ 5 ข้อ 29 คิดเฝ้ามองข้าพเจ้าว่าไม่ทะนุถนอมร่างกายของตนเอง

ต่อมาไม่นานพี่น้อง จี กุย เฉิน ที่เมืองนานกิง ได้เขียนจดหมายถึงข้าพเจ้าขอร้องให้ข้าพเจ้าไปพักผ่อนที่บ้านเขา เพื่อช่วยเขาแปลหลักสูตรการศึกษาพระคัมภีร์ทางไปรษณีย์ของสถาบันนายแพทย์ ซี. ไอ. สโคลฟิลด์ ในเวลานั้นมีพี่น้องกว่า 30 คนมาร่วมสนทนากับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ปรึกษากับพี่น้องถึงปัญหาคริสตจักร และรู้ความจริงว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า พระองค์ทรงประสงค์ที่จะให้ข้าพเจ้า ถิ่นกลับสู่นิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นในครั้งแรกนั้น ไม่นานแล้ว ข้าพเจ้าก็คงจะเดินไปในทางที่นักเทศน์ผู้ทำการฟื้นฟูใจทั้งหลายเดินกัน

วันเวลาผ่านไปโดยที่โรคนั้นไม่มีทีท่าว่าจะทุเลาลง ข้าพเจ้าได้ไปหาแพทย์ชาวเยอรมันที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง เขาได้ทำการเอ็กซเรย์ปอดข้าพเจ้า และภายหลังข้าพเจ้า ได้ขอร้องให้เขาเอ็กซเรย์อีกครั้งหนึ่ง เขาบอกว่าไม่จำเป็นแล้ว และได้เอาเอ็กซเรย์ของคนไข้คนอื่นมาให้ดู แล้วกล่าวว่า “อาการของคนไข้คิดว่าท่านเสียอีก แต่เขาได้ตายไปแล้วหลังจากเอ็กซเรย์รูปนี้ได้เพียง 2 อาทิตย์ ไม่จำเป็นที่ท่านจะต้องมาหาข้าพเจ้าอีก เพราะข้าพเจ้าไม่ต้องการหากำไรจากท่าน” ข้าพเจ้ากลับบ้านด้วยความผิดหวัง แม้ข้าพเจ้ายังสามารถใช้ความพยายามเขียนหนังสือบางเรื่องและสามารถศึกษาพระคัมภีร์ได้ แต่ก็รู้สึกว้าเหวเหลือเกิน ข้าพเจ้ามีไข้สูงในทุกบ่าย พอตกลงคืนก็มีเหงื่อออกและนอนไม่หลับ มีพี่น้องบางคนแนะนำข้าพเจ้าให้พักผ่อนมากขึ้น แต่ข้าพเจ้ากลับตอบว่า “ข้าพเจ้ากลัวว่าข้าพเจ้าจะพักผ่อนมากเกินไปจนสติขึ้น” ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว้าเหวแม้ข้าพเจ้าจะอยู่ได้อีกไม่นานก็จริง แต่เชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า และ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำงานเพื่อพระองค์จนกว่าจะสิ้นลมหายใจ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงทูลต่อพระเจ้าว่าหากมีกิจการใดที่พระองค์ทรงประสงค์ให้ข้าพเจ้าทำยั้งคั้งค้างอยู่ และพระองค์ยังทรงต้องการให้ข้าพเจ้าทำ ขอให้พระองค์ทรงรักษาชีวิตของข้าพเจ้าไว้ด้วย มิฉะนั้นข้าพเจ้าไม่ประสงค์สิ่งใดอีกแล้ว

ในระยะแรก ข้าพเจ้ายังสามารถลุกขึ้นได้ แต่ต่อมาภายหลังข้าพเจ้าแทบจะลุกไม่ได้เลย เมื่อมีคนขอร้องให้ข้าพเจ้านำการประชุมประกาศิตคิดคุณ ข้าพเจ้าจึงต้องใช้ความพยายามและทูลขอกำลังใจจากพระเจ้า เพื่อที่จะพาสังฆารอันร่วรงโรยเต็มทีให้ลุกขึ้น ในระหว่างการเดินทางไปยังที่ประชุมข้าพเจ้าต้องอาศัยเสาไฟฟ้าพิงเพื่อพักบรรเทาอาการเหนื่อยหอบเป็นระยะ ๆ ไป ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าทำอย่างนั้นข้าพเจ้าได้ร้องต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “หากข้าพเจ้าจะตายเพื่อพระองค์ในครั้งนี้ ก็เป็นการคุ้มค่า” พี่น้องบางคนเมื่อรู้เรื่องนี้เข้าก็คิดว่าข้าพเจ้าไม่สนใจต่อสุขภาพของตนเองเลย ข้าพเจ้าเพียงตอบว่า “ข้าพเจ้ารักพระองค์และยอมสละชีวิตเพื่อพระองค์” หลังจากอธิษฐานมากกว่า 1 เดือน ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะเขียนหนังสือเกี่ยวกับสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ประสบและเรียนรู้จากพระเจ้าสักเล่มหนึ่ง ในอดีตข้าพเจ้าคิดว่าคนเราไม่

ควรเขียนบทประพันธ์จนกว่าจะเอาวุโสพอ แต่เมื่อข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าจะต้องจากโลกนี้ไปในไม่ช้า ข้าพเจ้าจึงต้องรีบลงมือก่อนที่ชีวิตของข้าพเจ้าจะมีคณและอับเฉา ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเช่าบ้านเล็ก ๆ หลังหนึ่งในเมือง วู ซี มณฑลเจียงซู แล้วขังตัวเองเพื่อเขียนหนังสืออยู่ในห้องตลอดวัน ขณะนั้นโรคของข้าพเจ้าได้กำเริบมากขึ้น จนข้าพเจ้าไม่สามารถนอนลงเวลาเขียนหนังสือข้าพเจ้าก็นั่งอยู่บนเก้าอี้ที่มีพนักสูง และทาบน้ำอกไว้กับโต๊ะ เพื่อกดคันทั้งหน้าและหลังเป็นการช่วยบรรเทาอาการปวดตรงบริเวณหน้าอก ชาตาก็พูดกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าจะต้องตายในไม่ช้า เหตุใดจึงไม่ตายอย่างสบาย ๆ เล่าทำไมต้องตายอย่างเจ็บปวดและทรมานอย่างนี้” ข้าพเจ้าย้อนตอบชาตานว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการให้ข้าพเจ้าเป็นอย่างที่เป็นอยู่นี้ เจ้าจงไปเสียให้พ้น” สี่เดือนที่ข้าพเจ้าเขียนหนังสือ “มนุษย์ฝ่ายวิญญาณ” ทั้ง 3 ภาค ข้าพเจ้ามีทั้งเลือด เหงื่อ และน้ำตา แต่ข้าพเจ้าก็ได้ฟังในองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลาทุกครั้ง ที่ข้าพเจ้าเขียนจบตอน ข้าพเจ้าก็กล่าวแก่ตนเองว่า “นี่เป็นคำพยานครั้งสุดท้ายที่ข้าพเจ้าจะให้แก่คริสตจักร” แม้การเขียนหนังสือเล่มนี้จะอยู่ในท่ามกลางความยากลำบากแต่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเจ้าทรงอยู่ใกล้ชิดข้าพเจ้าเป็นพิเศษ มีบางคนคิดว่าข้าพเจ้าได้รับการลงโทษจากพระเจ้า เช่น ฟีน้อง เฉิน ได้เขียนจดหมายถึงข้าพเจ้าว่า “ท่านกำลังทำตัวเกินกำลังและคงมีสักวันที่ท่านจะต้องเสียใจ” ข้าพเจ้าตอบว่า “ข้าพเจ้ารักพระเจ้าของข้าพเจ้า และควรมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์”

แม้หนังสือ “มนุษย์ฝ่ายวิญญาณ” จะเขียนเรียบร้อยแล้ว แต่การจัดพิมพ์นั้นจำเป็นต้องใช้เงินประมาณ 4,000 เหรียญ โดยที่เราไม่มีทุนทรัพย์อะไรอยู่ในมือเลย ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานกราบทูลความ ต้องการนี้ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยมีพี่น้องผู้ร่วมงานเพียง 4 คนเท่านั้นที่รู้เรื่องนี้ ในไม่ช้าพระเจ้าก็ได้ทรงจัดเตรียมเงิน 400 เหรียญให้เรา และเราได้เซ็นสัญญากับโรงพิมพ์เพื่อจะพิมพ์หนังสือเล่มนี้ โดยตกลงกันว่าถ้าเราไม่จ่ายเงินเป็นงวด ๆ เราไม่เพียงแต่จะเสียเงินล่วงหน้าจำนวน 400 เหรียญ ที่จ่ายเป็นเงินสดไปแล้ว แต่ยังต้องเสียเงินค่าปรับฐานผิดสัญญาอีกด้วย เราจึงอธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างร้อนรน และเมื่อทางโรงพิมพ์มารับเงิน พระเจ้าก็ทรงจัดเตรียมไว้ให้เขาตรงเวลาทุกครั้ง เมื่อเขาเห็นว่าเราเป็นผู้ที่เชื่อถือได้เช่นนี้จึงพูดว่า “ไม่มีใครเลยที่จะจ่ายเงินได้ตรงเวลาเท่ากับคนในคริสตจักร”

หลังจากหนังสือเล่มนี้ได้พิมพ์ออกมาแล้ว ข้าพเจ้าก็อธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ขอพระองค์ทรงโปรดให้ผู้รับใช้ของพระองค์จากไปด้วยสันติสุขเถิด” ในตอนนั้นโรคของข้าพเจ้าได้เพิ่มความร้ายแรงมากขึ้น ข้าพเจ้าไม่สามารถนอนหลับในเวลากลางคืน และต้องตื่นขึ้นมานอนกระสับกระส่ายอยู่บนเตียงในกลางคืน ร่างกายของข้าพเจ้าเหลือเพียงหนังหุ้มกระดูก มีเหงื่อออกมาในเวลากลางคืน เสียงก็แทบ มีพี่น้องหญิงหลายท่านได้ผลัดเวรกันมาเฝ้าข้าพเจ้า คนหนึ่งเป็นพยาบาล เธอต้องร้องไห้ทุกครั้งที่เห็นข้าพเจ้าและกล่าวกับพี่น้องว่า “ฉันได้เห็นคนไข้มามาก แต่ไม่เคยเห็นใครน่าสงสารเท่าท่านเลย ฉันเกรงว่าท่านจะมีชีวิตอยู่ได้อีกเพียง 3-4 วันเท่านั้น” มีคนนำเรื่องนี้มาบอกกับ

ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ตอบว่า “ขอให้เป็นจุดจบของข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าเองก็ทราบว่าข้าพเจ้าจะต้องตายในไม่ช้า” พี่น้องคนหนึ่งได้โทรเลขบอกกล่าวไปยังคริสตจักรต่าง ๆ ว่าไม่มีหวังสำหรับข้าพเจ้าอีกแล้ว และแนะนำให้เขาทั้งหลายเลิกอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้า วันหนึ่งข้าพเจ้าได้ทูลถามพระเจ้าว่า “เหตุใดพระองค์จึงทรงเรียกข้าพเจ้ากลับไปเร็วเช่นนี้เล่า?” ข้าพเจ้าสารภาพสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ล่วงเกินต่อพระองค์ทั้งหมด ในขณะที่เดียวกันก็สารภาพกับพระองค์ว่า ข้าพเจ้าขาดความเชื่อ และได้อุทิศตัวในการอดอาหารอธิษฐาน 3 โมงเย็นของวันนั้น ข้าพเจ้าทูลต่อพระองค์ว่า ข้าพเจ้าจะไม่ทำอะไร นอกเหนือจากที่พระองค์ทรงประสงค์ให้ข้าพเจ้าทำ ในขณะที่เดียวกันพี่น้องผู้ร่วมงานทั้งหลายก็ร่วมใจกันอธิษฐานอย่างร้อนรนเพื่อข้าพเจ้าในบ้านของพี่น้องหญิง ฐิธ ลี ซึ่งอยู่ไม่ไกลนักเมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อให้พระองค์ประทานความเชื่อมั่นแก่ข้าพเจ้าพระองค์ก็ได้ทรงประทานพระวณะของพระองค์แก่ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่อาจจะลืมได้เลย ประโยคแรกก็คือ “มีชีวิตเป็นอยู่โดยความเชื่อ” โรมบทที่ 1 ข้อ 17 พระคัมภีร์ภาษาไทยแปลว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” ประโยคที่ 2 คือ “ตั้งมั่นโดยความเชื่อ” 2 โครินธ์ บทที่ 1 ข้อ 24 ภาษาไทยแปลว่า “ตั้งอยู่ในความเชื่อ” ประโยคที่ 3 คือ “ดำเนินโดยความเชื่อ” 2 โครินธ์ บทที่ 5 ข้อ 7 โดยพระวณะเหล่านี้ข้าพเจ้าจึงเต็มไปด้วยความสุข และมีความเชื่อมั่นในพระวณะของพระองค์ เพราะพระคัมภีร์ตรัสว่า “ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง” มาระโก บทที่ 9 ข้อ 23 ข้าพเจ้าจึงขอบพระคุณพระเจ้าและสรรเสริญพระองค์ เพราะพระองค์ทรงประทานพระวณะของพระองค์เองแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าเชื่อว่า “พระเจ้าทรงรักษาข้าพเจ้าแล้ว” ข้าพเจ้าไม่ต้องตายแล้ว ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่แล้วโดยความเชื่อ

ความเชื่อของข้าพเจ้าถูกทดลองทันที เพราะพระคัมภีร์ตรัสว่า “โดยความเชื่อท่านจงตั้งมั่น” แต่ข้าพเจ้ายังนอนอยู่บนเตียงและนอนมานานแล้ว ในเวลานี้จึงมีความขัดแย้งในจิตใจของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าควรจะลุกขึ้นยืนหรือนอนอยู่บนเตียงเช่นนี้ อย่างไรก็ตามมนุษย์เรายังรักในตัวเองและคิดว่าการนอนตายบนเตียงนั้นสบายกว่าการยืนตาย แต่ตอนนั้นพระวณะของพระเจ้าได้สำแดงออกซึ่งอำนาจฤทธิ์เดชของพระองค์ ข้าพเจ้าจึงไม่ใยดีต่อสิ่งใดอีก จัดการสวมเสื้อซึ่งไม่ได้สวมใส่มานานถึง 176 วัน และพร้อมที่จะลุกจากเตียงและยืนขึ้น ข้าพเจ้าหายใจถี่ ๆ จนเหงื่อไหลเต็มตัว คล้ายกับว่าข้าพเจ้าโดนฝนมาจนเปียกโชก

ซาตานก็พูดกับข้าพเจ้าอีกว่า “ทำไมเจ้าจึงพยายามจะยืนทั้ง ๆ ที่จะนั่งก็ยังไม่ไหว” ข้าพเจ้าย้อนตอบว่า “พระเจ้าสั่งให้ข้าพเจ้ายืน ข้าพเจ้าก็ต้องยืน” อีกครั้งหนึ่งที่ข้าพเจ้าเหงื่อชุ่มไปทั้งตัว และเกือบจะล้มลง ข้าพเจ้าจึงร้องออกมาว่า “ยืนขึ้นโดยความเชื่อ” แล้วก็เดินเพื่อเอากางเกงและถุงเท้า เมื่อสวมแล้ว ข้าพเจ้าจึงนั่งหลังจากนั่งลงไม่นาน พระคำของพระเจ้าก็ปรากฏแก่ข้าพเจ้าอีกว่า “เจ้าไม่เพียงยืนขึ้นโดยความเชื่อเท่านั้นแต่ควรจะลุกขึ้นเดินโดยความเชื่อด้วย” ข้าพเจ้าคิดว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าสามารถ

ลุกขึ้นยืน และเดินไป 2-3 ก้าวเพื่อเอากางเกงและถุงเท้าขึ้น นับเป็นสิ่งอัศจรรย์ยิ่งอยู่แล้ว อาการอย่าง
ข้าพเจ้ายังหวังที่จะเดินอีกหรือ? ข้าพเจ้าทูลถามพระเจ้าว่า “พระองค์ต้องการให้ข้าพเจ้าเดินไปที่ไหน”
พระองค์ตรัสตอบว่า “ไปที่บ้านพี่น้องหญิง ฐิธ ลี เลขที่ 215” เพราะมีพี่น้องชายหญิงหลายคนอดอาหาร
และอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้ามา 2-3 วันแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าเดินไปรอบ ๆ ห้องก็คงได้ แต่จะเดินลงไปชั้น
ล่างได้อย่างไร? ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานพระเจ้าว่า “โอ้ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าสามารถที่จะยืนโดยความเชื่อได้
และโดยความเชื่อข้าพเจ้าก็สามารถที่จะเดินลงไปชั้นล่างได้เช่นเดียวกัน” ทันทีที่ข้าพเจ้าไปถึงประตูที่
นำมาถึงยอคบันได ข้าพเจ้าก็เปิดประตูออกเมื่อมาถึงยอคบันไดนั้น ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่ายอคบันไดนั้นเป็น
บันไดที่สูงที่สุดเท่าที่ข้าพเจ้าเคยเห็นมา ข้าพเจ้าจึงทูลต่อพระเจ้าอีกว่า “ข้าแต่พระองค์ ข้าพเจ้าไม่อาจ
เดินต่อไปได้ขอพระองค์ได้ทรงประทับประคองข้าพเจ้าด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เถิด” แล้วข้าพเจ้าจึง
เดินลงบันไดที่ละก้าวด้วยเหงื่อที่ไหลโซม ขณะที่ข้าพเจ้าเดินลงมา ข้าพเจ้าร้องออกมาว่า “เดินโดยความ
เชื่อ” ในแต่ละขั้นที่ลงมาข้าพเจ้าอธิษฐานว่า “โอ้ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ทำให้ข้าพเจ้าเดินได้”
ตลอด 25 ขั้นของบันได โดยจิตใจแห่งความเชื่อ ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนกับจับพระหัตถ์ของพระองค์ลงมา
เมื่อมาถึงขั้นสุดท้ายข้าพเจ้าก็รู้สึกเข้มแข็งขึ้นและเดินตรงไปยังประตูหลังบ้าน เปิดประตูออกแล้วตรง
ไปที่บ้านของพี่น้องหญิง ฐิธ ลี ทันที ข้าพเจ้าทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ต่อแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะมีชีวิตอยู่โดย
ความเชื่อ และจะไม่นอนลงอีก” ข้าพเจ้าเกาะประตูเช่นเดียวกับเปโตรเมื่อไปถึงบ้านมาเรีย แต่ไม่มีหญิง
ที่ชื่อ โรเด เป็นผู้เปิดประตูให้ (กิจการบทที่ 12 ข้อ 12-17) เมื่อข้าพเจ้าไปถึงและนั่งอยู่ท่ามกลางพี่
น้องชายหญิง 7-8 คนต่างจ้องมองข้าพเจ้าโดยไม่มีผู้ใดออกเสียง และต่างเงียบไม่ไหวตัวเป็นเวลาร่วม
ชั่วโมง ราวกับว่าพระเจ้าทรงปรากฏ ภายหลังข้าพเจ้าได้บอกเล่าเหตุการณ์ที่ผ่านมามาว่าพระเจ้าทรงรักษา
ข้าพเจ้าอย่างไร วิญญาณของเราทั้งหลายจึงเต็มไปด้วยความขอบพระคุณและสรรเสริญพระเจ้า แล้วทุกคน
ก็เต็มไปด้วยความยินดีและเบิกบานใจในพระวิญญาณ เราทั้งหมดได้เปล่งเสียงสรรเสริญพระราชกิจอัน
มหัศจรรย์ของพระเจ้า

ในวันนั้นเราได้เช่ารถคันหนึ่งเดินทางไปยังตำบลเลียงวาน ซึ่งอยู่ชานเมือง เพื่อจะไปเยี่ยมพี่
น้องหญิง คูรา ยู เธอตกใจมากเมื่อเห็นข้าพเจ้าเดินเข้าไป เพราะว่าเธอเพิ่งได้รับข่าวอยู่หยก ๆ ว่าข้าพเจ้า
ใกล้ตายเต็มทนแล้ว ดังนั้นเมื่อข้าพเจ้าปรากฏกายแก่เธอเช่นนี้ จึงคล้ายกับว่าข้าพเจ้าเหมือนเพิ่งฟื้น
ขึ้นมาจากตาย ในที่นั้นจึงเต็มไปด้วยความสุขและการขอบพระคุณพระเจ้า รวมทั้งการสรรเสริญต่อพระ
พักตร์พระเจ้าอีกวาระหนึ่ง ในวันอาทิตย์นั้นข้าพเจ้าได้เทศนานานถึง 3 ชั่วโมงเต็ม

เมื่อ 4 ปีก่อน คือปี ค.ศ. 1932 ข้าพเจ้าได้อ่านพบประกาศในหนังสือพิมพ์ว่า มีการเลหลังเด็ก
แห่งหนึ่งรวมทั้งเครื่องเรือน และของใช้ต่าง ๆ ที่เป็นของแพทย์ชาวเยอรมันผู้มีชื่อเสียง ซึ่งเป็นผู้ถ่าย
เอ็กซ์เรย์ข้าพเจ้า และถึงแก่กรรมแล้ว ข้าพเจ้าจึงกัมสิริษะสรรเสริญพระเจ้าโดยกล่าวว่า “นายแพทย์ผู้นี้

ได้ถึงแก่กรรมเสียแล้ว ท่านเคยตรวจโรคของข้าพเจ้า และได้บอกข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าจะต้องตายในไม่ช้า แต่เดี๋ยวนี้ตัวท่านเองตายเสียแล้ว ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระกรุณาธิคุณยิ่งใหญ่ของพระองค์เอง ให้ปรากฏแก่ข้าพเจ้า” ภายใต้พระโลหิตของพระองค์ ข้าพเจ้าสามารถกล่าวได้ว่า “แพทย์ผู้นี้ซึ่งมีร่างกายแข็งแรงกว่าข้าพเจ้าได้ตายเสียแล้ว แต่ข้าพเจ้าได้รับการรักษาโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าและยังมีชีวิตอยู่!” ดังนั้นในวันนั้นข้าพเจ้าจึงชื่อของบางอย่างไว้เป็นที่ระลึก

กิจการงานที่พระเจ้าทรงมอบหมาย

ตั้งแต่ที่ข้าพเจ้านอนชมอยู่บนเตียง จนถึงตอนที่ข้าพเจ้าได้รับการรักษาจากพระเจ้า ข้าพเจ้าได้รับการสำแดงจากพระเจ้าอย่างชัดเจน เกี่ยวกับงานที่พระเจ้าทรงต้องการให้ข้าพเจ้ากระทำ งานนั้นมีดังนี้ คือ

(1) งานด้านบรรณสาร

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะป่วยลง ข้าพเจ้าไม่เพียงแต่ไปเยี่ยมสถานที่ต่าง ๆ เพื่อนำการประชุมพิเศษเท่านั้น แต่ยังมีความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะเขียนหนังสือซึ่งเป็นบทบรรยายพระคัมภีร์ที่เที่ยงตรงและละเอียดขึ้นเล่มหนึ่ง ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะอุทิศทั้งกำลัง เวลา และเงินทอง เพื่อเขียนหนังสือเล่มนี้ ซึ่งประกอบด้วยบทความประมาณร้อยบท แต่หลังจากเขียนหนังสือเรื่อง “มนุษย์ฝ่ายวิญญาณ” จบแล้ว ข้าพเจ้าก็ทราบความจริงว่า งานเกี่ยวกับการบรรยายพระคัมภีร์ไม่ใช่หน้าที่ของข้าพเจ้า แต่ต่อมาภายหลังข้าพเจ้าก็ต้องพบการทดลอง เพราะข้าพเจ้ายังไม่ยินยอมที่จะเลิกความตั้งใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ หลังจากข้าพเจ้าหายป่วยแล้ว พระเจ้าได้ทรงแสดงให้ข้าพเจ้าเห็นว่า พระประสงค์เบื้องต้นที่ทรงมอบหมายแก่ข้าพเจ้านั้น ไม่ใช่เพื่อจะบรรยายพระคัมภีร์ หรือเทศนาประกาศพระกิตติคุณ หรือบรรยายคำพยากรณ์ แต่เพื่อจะเน้นหนักถึงการประกาศข่าวประเสริฐแห่งชีวิตที่เป็นอยู่ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรู้สึกว่าการจะเริ่มพิมพ์วารสารฟื้นฟูขึ้นใหม่ เพื่อช่วยบุตรทั้งหลายของพระเจ้าในด้านการดำเนินชีวิตและการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณ

ในแต่ละยุคย่อมมีหลักกรรมแห่งความจริงอันเป็นความต้องการพิเศษ ดังนั้นพวกเราซึ่งอยู่ในยุคสุดปลายนี้ก็ต้องมีหลักความจริงซึ่งเราต้องการเป็นพิเศษเช่นเดียวกัน หนังสือวารสารยุคฟื้นฟูฉบับใหม่นี้มีขึ้นเพื่อเปิดเผยคำพยากรณ์เกี่ยวกับหลักความจริงของยุคปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า ปัจจุบันเป็นวาระแห่งการเตรียม บุตรของพระเจ้าจะถูกเก็บเกี่ยว แต่เขาทั้งหลายต้องสุกเสียก่อน (มาระโก บทที่ 4 ข้อ 29) เวลาสำหรับพวกเราที่จะทำกรณนั้นถึงแล้ว เขาทั้งหลายจะถูกรับขึ้นไป แต่คริสตจักรจะพร้อมหรือไม่นั้นเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด พระประสงค์ของพระเจ้าในทุกวันนี้ ก็เพื่อจะก่อสร้างพระกายของพระบุตรขึ้น คือ คริสตจักร ดังที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “เพื่อจะได้ทรงกันคริสตจักรนั้นไว้ โดยที่ได้

ทรงชำระด้วยน้ำและพระคำ เพื่อพระองค์จะได้คริสตจักรซึ่งมีสง่าราศีไม่มีตำหนิ รอยย่น หรือมลทินอื่น ๆ อย่างหนึ่งอย่างใดเลย แต่บริสุทธิ์และปราศจากตำหนิ” เอเฟซัส บทที่ 5 ข้อ 26-27 แล้วศัตรูจะถูกทำลาย และอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้ถูกนำมา ข้าพเจ้ามีความหวังใจด้วยความถ่อมต้วว่า ข้าพเจ้าอาจมีส่วนเล็กน้อยในงานรุ่งโรจน์นี้ ซึ่งทำในอุ้งพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า สิ่งที่ข้าพเจ้าเขียนไปทั้งหมดนี้ ก็มีจุดประสงค์เพียงอย่างเดียวเท่านั้นคือ ผู้อ่านทั้งหลายที่ได้ถูกสร้างขึ้นใหม่ จะได้มอบถวายตัวเขาเองแก่พระเจ้าอย่างหมดสิ้น และเป็นบุคคลที่มีประโยชน์ในพระหัตถ์ของพระองค์ โดยจิตใจอันบริสุทธิ์ ข้าพเจ้าขอถวายงานเขียนของข้าพเจ้า ผู้อ่านของข้าพเจ้าและตัวข้าพเจ้าเองแก่พระเจ้า ผู้ซึ่งจะทรงปกป้องรักษาเราทั้งหลายไว้ชั่วกาลนาน ด้วยสุดจิตสุดใจของข้าพเจ้า และหวังว่าพระวิญญูณบริสุทธิ์ของพระองค์จะทรงนำเราทั้งหลายเข้าสู่ความจริงทั้งหมดของพระองค์

(2) การประชุมแห่งชัยชนะ

พระเจ้าทรงเปิดตาของข้าพเจ้าให้เห็นคริสตจักรในที่ต่าง ๆ ได้ถูกฟื้นฟูขึ้น มีบุคคลกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีชัยชนะเพื่อเป็นพยานแก่พระองค์ (วิวรณ์ บทที่ 2 และบทที่ 3 ได้กล่าวถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกบุคคลผู้มีชัย) ดังนั้นในทุกปีจึงมีการประชุมสำหรับผู้มีชัยชนะครั้งหนึ่ง ซึ่งในการประชุมนั้น ข้าพเจ้าจะประกาศข่าวประเสริฐที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าด้วยความสัตย์ซื่อ

(3) การเสริมสร้างคริสตจักรท้องถิ่น

พระเจ้าทรงเรียกข้าพเจ้าให้รับใช้พระองค์ จุดประสงค์ไม่ใช่เพื่อให้มีการประชุมพื้นใจ แล้วให้คนได้ฟังคำเทศนาจากพระคัมภีร์ หรือเพื่อจะให้ข้าพเจ้าเป็นนักประกาศกิตติคุณที่ยิ่งใหญ่ พระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า พระองค์ทรงต้องการจะสร้างคริสตจักรของพระองค์ขึ้นในท้องถิ่นต่าง ๆ เพื่อสำแดงพระองค์ และเป็นพยานถึงความเป็นหนึ่งของคริสตจักรในแต่ละท้องถิ่น เพื่อสิทธิชนจะสามารถมีหน้าที่การงานในคริสตจักร และดำเนินชีวิตแบบคริสตจักร พระเจ้าไม่เพียงแต่ทรงประสงค์ให้ส่วนบุคคลที่จะเป็นผู้มีชัยชนะ หรืออยู่ฝ่ายวิญญูณแต่ผู้เดียว แต่ต้องการคริสตจักรที่รุ่งโรจน์ซึ่งเป็นส่วนรวมที่จะมอบให้แก่พระองค์

(4) การฝึกฝนอนุชน

ถ้าการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับลำช้าไปอีก ก็จำเป็นที่จะต้องมือนุชนจำนวนหนึ่งสืบต่อกำพยาน และงานในรุ่นต่อไป มีพี่น้องผู้ร่วมงานเป็นจำนวนมากได้อธิษฐานสำหรับเรื่องนี้ โดยหวังว่าจะสามารถจัดเตรียมสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการฝึกฝนความคิดเห็นของข้าพเจ้าไม่ใช่เพื่อที่จะก่อตั้งมหาวิทยาลัยพระคริสต์ธรรม หรือโรงเรียนฝึกสอนพระคริสต์ธรรม แต่เพื่อให้กลุ่มอนุชนใช้ชีวิต

ร่วมกัน และฝึกฝนชีวิตทางฝ่ายวิญญาณ นั่นคือรับการฝึกฝนอบรมเรียนรู้ในการอ่านพระคำของพระเจ้า และการอธิษฐานเพื่อที่จะสร้างนิสัยอันดีงามในด้านการงานของพระเจ้า และฝึกฝนในการที่จะต่อสู้ความบาปต่อโลกต่อเนื้อหนัง ต่อชีวิตธรรมชาติและอื่น ๆ เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม พวกเขา ก็จะกลับไปสู่คริสตจักรของตัวเอง อยู่ร่วมกับสิทธิชนอื่น ๆ เพื่อรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าในคริสตจักร ข้าพเจ้าได้ซื้อที่ 10 เอเคอร์ที่เอลเรนจู ซึ่งอยู่ที่ซานเมืองเซียงไฮ้ และกำลังดำเนินในการก่อสร้างอยู่ และอีกไม่ช้าอนุชนก็จะสามารถไปฝึกฝนที่นั่น

ในอนาคต ภาระส่วนตัวของข้าพเจ้าและงานจะประกอบด้วยหลักใหญ่ 4 ประการนี้ ขอให้สง่าราศีจงมีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เราเองไม่มีอะไรเลยแม้ว่าจะได้ทำบางสิ่งบางอย่างไป แต่เราก็คงเป็นผู้รับใช้ที่ไร้ความสามารถนั่นเอง

คำพยานของ วอท์ซแมน นิ

ตอนที่ 4 ชีวิตแห่งความเชื่อ

ชีวิตแห่งความเชื่อนี้ เป็นคำพยานที่พี่น้องวอท์ซแมน นิ ได้เปิดเผยในที่ประชุมพี่น้องผู้ร่วมงาน ณ เมืองกู่ล่างอิ มณฑลชกเกี้ยน เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม ค.ศ. 1936

ข้อพระคัมภีร์ กิจการ บทที่ 26 ข้อ 29

หลังจากได้กล่าวคำพยานในที่นี้ 2 ครั้งแล้ว ข้าพเจ้าไม่คิดกล่าวคำพยานอื่น ๆ อีก แต่ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานนั้น คล้ายกับว่าพระเจ้าทรงต้องการให้ข้าพเจ้ากล่าวคำพยานอีกครั้งหนึ่ง ผู้ที่รู้จักข้าพเจ้าก็คงรู้ว่าข้าพเจ้าไม่ค่อยให้คำพยานเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวบ่อยนัก ข้าพเจ้าสังเกตเห็นบ่อย ๆ ว่า คนส่วนมากมักจะใช้คำพยานของผู้อื่นในทางที่ผิด หรือนำไปเล่าสู่กันฟังเหมือนเป็นข่าวเล่าลือ ข้าพเจ้าพิจารณาเห็นว่าคำพยานบางอย่างไม่ได้ช่วยในการเสริมสร้างวิญญาณจิตมากนัก คำพยานเช่นที่อัครทูตเปาโลได้ประสบบนสวรรค์ชั้นที่ 3 ก็ไม่ได้เปิดเผยแก่ปวงชนเป็นเวลานานถึง 14 ปี ดังนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าคำพยานทางฝ่ายจิตวิญญาณบางอย่างกว่าจะสำแดงให้ผู้อื่นรู้ต้องใช้เวลาานพอสมควรทีเดียว แต่ไม่ใช่หมายความว่า คำพยานทั้งหมดจะต้องเก็บเป็นความลับไว้นาน ๆ

พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงเป็นผู้เลี้ยงดู

ข้าพเจ้าขอกล่าวถึงปัญหาการเงินซึ่งอาจจัดเป็นปัญหาใหญ่หรือเล็กก็ได้สักเล็กน้อย เมื่อข้าพเจ้าเริ่มค้นรับใช้พระเจ้า รู้สึกค่อนข้างจะเป็นห่วงปัญหาในการดำเนินชีวิต ถ้าข้าพเจ้าเป็นนักเทศน์ในองค์การ หรือคณะ ก็จะได้รับเงินเดือนที่แน่นอนทุกเดือน แต่เพราะข้าพเจ้าต้องดำเนินในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงสามารถพึ่งเพียงพระองค์เท่านั้นเป็นผู้เลี้ยงดูและเจือจุน ไม่สามารถพึ่งในเงินเดือนประจำ ในปี ค.ศ. 1921-1922 ในประเทศจีนมีนักเทศน์จำนวนน้อยมากที่พึ่งในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเดียว จะหาสัก 2-3 คนก็ยากเต็มทน เพราะว่าคนส่วนใหญ่มีชีวิตโดยอาศัยเงินเดือน เวลานั้นนักเทศน์ส่วนมากไม่กล้าที่จะอุทิศเวลาทั้งหมด เพื่อรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าเขาไม่อาจคาดได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ในเมื่อเขาไม่มีเงินเดือนแน่นอน แม้แต่ข้าพเจ้าเองก็คิดเช่นนั้น ในปี ค.ศ. 1936 มีพี่น้องชายหญิงมาร่วมกันกับเราประมาณ 50 คน เขามีชีวิตอยู่โดยพึ่งและวางใจในพระเจ้าเท่านั้น ซึ่งสภาพเช่นนี้จะพบเห็นได้ในปัจจุบันมากกว่า เมื่อปี ค.ศ. 1922 ด้วยว่าทุกวันนี้พี่น้องชายหญิงในที่ต่าง ๆ มีความสนใจในความเป็นอยู่ของนักเทศน์มากกว่าแต่ก่อน ข้าพเจ้าคิดว่าอีกสิบปีข้างหน้า พี่น้องชายหญิงจะมี

ความสัมพันธ์และเกี่ยวข้องในความต้องการของผู้รับใช้ของพระเจ้ามากขึ้น ซึ่งในสิบปีก่อน เราไม่ค่อยได้พบเห็นเหตุการณ์เช่นนี้บ่อยนัก

ฝึกฝนฟังในพระเจ้าเท่านั้น

หลังจากข้าพเจ้าได้รับความรอด ข้าพเจ้ายังคงศึกษาอยู่ในโรงเรียน ขณะเดียวกันก็ทำงานเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย บ่ายวันหนึ่งข้าพเจ้าได้พูดคุยกับบิดาของข้าพเจ้าถึงการได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากท่านว่า “หลังจากได้อธิษฐานมาหลายวัน ผมขอขอบคุณที่คุณพ่อได้ใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมากสำหรับผม นี่ก็เพราะหน้าที่ของความเป็นพ่อ และคุณพ่อก็คงหวังว่า ในอนาคตผมจะสามารถหาเงินมาเลี้ยงดูคุณพ่อเป็นการตอบแทน แต่ผมขอเรียนคุณพ่อล่วงหน้าว่า เนื่องจากผมจะเป็นนักเทศน์ ฉะนั้นในอนาคตผมจึงไม่สามารถทดแทนคุณพ่อได้ ไม่ว่าจะเงินต้นหรือดอกเบี้ยก็ตาม แม้ว่าผมยังไม่จบการศึกษา แต่ผมจะเรียนรู้ที่จะเชื่อมั่นในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น” ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้นท่านก็คิดว่าข้าพเจ้าล้อเล่น แต่ข้าพเจ้าได้พูดด้วยความจริงใจ

หลังจากข้าพเจ้าพูดเช่นนั้น มารก็เข้ามาทดลองข้าพเจ้า โดยกล่าวว่า “การกระทำเช่นนั้นอันตรายมาก ถ้าเจ้าไม่สามารถที่จะเลี้ยงดูตัวเองได้ต่อไป เจ้าคงรู้สึกอับอายแน่ถ้าต้องกลับไปขอเงินพ่อ แม่อีก เจ้าพูดเรื่องนี้กับพ่อเร็วเกินไป เจ้าควรจะรอจนกว่าเจ้ามีความก้าวหน้าในการเงิน มีคนจำนวนมากได้รับความรอด และมีเพื่อนหลายคนคอยช่วยเหลือเจ้า แล้วจึงมาเริ่มต้นดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ” แต่ขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้า ตั้งแต่ข้าพเจ้าได้บอกถึงการตัดสินใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เคยได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากท่านอีกเลย บางครั้งมารดาของข้าพเจ้าได้ให้เงินแก่ข้าพเจ้า 5 เหรียญ หรือ 10 เหรียญ ท่านได้ใส่ซองจดหมาย และเขียนบนซองว่า “แต่พี่น้องวอท์ซแมน นี่” เป็นการแสดงว่ามีใจให้ลูกแต่ให้กับพี่น้อง

ปรนนิบัติพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์

ท่ามกลางบุคคลที่ข้าพเจ้ารู้จัก มีพี่น้องหญิง คูรา ยู ที่เป็นนักเทศน์ที่ไม่ได้รับเงินเดือน แต่พึ่งเพียงพระเจ้าในการดำรงชีวิต ท่านเป็นพี่น้องอาวุโสทางฝ่ายวิญญาณของข้าพเจ้า และเราก็สนิทสนมกันดี ท่านมีเพื่อนทั้งชาวจีนและชาวต่างประเทศมากมาย และมีขอบเขตการงานกว้างขวาง เพราะท่านไปเทศนาทุกหนทุกแห่ง ส่วนข้าพเจ้านั้นตรงกันข้ามกับท่าน มีคนจำนวนน้อยที่สนใจข้าพเจ้า ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงรู้สึกมาก่อนข้างจะลำบาก เมื่อข้าพเจ้าคอยท่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ก็ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “ถ้าเจ้าไม่สามารถชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ เจ้าก็ไม่สามารถที่จะทำงานเพื่อเรา” ดังนั้นข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าต้องการพระคำที่ประกอบด้วยชีวิตและความเชื่ออันอมตะในการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงพระ

ชนม้อย ครั้งหนึ่งข้าพเจ้ามีเงินอยู่ในกระเป๋าสตางค์เพียง 10 เหรียญ ก็เริ่มมีความกังวลด้วยรู้ว่าจะต้องใช้จ่ายเงินหมดในไม่ช้า ข้าพเจ้าก็คิดถึงหญิงม่ายที่เมืองซารีบตา ผู้ซึ่งมีอาหารคือแป้งหมีเพียงกำมือเดียวในหม้อ และมีน้ำนมเพียงเล็กน้อยในขวด แต่พระเจ้าได้ทรงเลี้ยงดูเธอ (1 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 17 ข้อ 12) แต่สิ่งที่ข้าพเจ้ามีอยู่ในขณะนี้มากกว่าหนึ่งกำมือมากกว่าหนึ่งหยด แม้ข้าพเจ้าจะไม่ทราบว่า พระองค์ทรงเลี้ยงดูเธอด้วยวิธีใดแต่ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงเป็นผู้จัดเตรียมทุกสิ่งแก่เธอ

ฝึกฝนตอนต้น

ครั้งหนึ่งในปี ค.ศ. 1922 ข้าพเจ้ากับผู้ร่วมงาน 2 คน ได้ไปยังสถานที่แห่งหนึ่งในมณฑลฮกเกี้ยน เพื่อเทศนาและตั้งใจจะไปยังที่อื่น ๆ อีก ในกระเป๋าของข้าพเจ้ามีเงินอยู่เพียง 4 เหรียญ ซึ่งไม่พอสำหรับซื้อตั๋วรถประจำทางถึง 3 ใบ แต่ขอบพระคุณพระเจ้าที่พี่น้องคนหนึ่งได้ให้ตั๋ว 3 ใบแก่ข้าพเจ้า อีกครั้งหนึ่งที่เมือง กู ลอง ชู ซึ่งอยู่ทางใต้ของมณฑลฮกเกี้ยน เงินในกระเป๋าของข้าพเจ้าถูกขโมย ข้าพเจ้าจึงไม่มีเงินพอที่จะกลับบ้าน ตอนนั้นเราพักอยู่ที่บ้านคนอื่นและเทศน์ที่โบสถ์เล็ก ๆ วันละครั้ง เมื่อเทศน์ที่นั่นเสร็จแล้วเราก็ก้าวไป ในการนี้เราต่างใช้เงินโดยไม่ปนกัน ผู้ร่วมงานของข้าพเจ้าต่างได้รับเงินเพื่อกลับบ้านแล้ว แต่ข้าพเจ้าไม่ได้รับเงินเลย เขาทั้งสองบอกว่าเราจะกลับในวันพรุ่งนี้ เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเช่นนั้นรู้สึกอับอายมากและไม่ต้องการที่จะยืมเงินจากพวกเขาในบ่ายวันนั้นข้าพเจ้าได้อุทิศตัวในการอธิษฐานขอพระเจ้าทรงจัดเตรียมเงินจำนวนที่ต้องการโดยไม่มีใครรู้เรื่องนี้ ในบ่ายวันต่อมามีคนมาพูดเรื่องพระวอนะของพระเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่มีอารมณ์ที่สนทนาเลย ในตอนนี้มารก็มาทดลองข้าพเจ้าอีกเพื่อที่จะสั่นคลอนความเชื่อของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ายึดมั่นในความเชื่อที่ว่า พระเจ้าจะไม่ทรงละทิ้งข้าพเจ้า พระองค์ไม่ทรงผิดพลาด ในตอนนั้นข้าพเจ้าเป็นเพียงชายหนุ่มที่เริ่มรับใช้พระเจ้าโดยความเชื่อ และไม่เคยเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้า ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระองค์อย่างไม่หยุดยั้งตลอดบ่ายโดยคิดว่า ข้าพเจ้าอาจจะทำอะไรที่ผิด มารได้บอกว่า “ท่านสามารถที่จะขอร้องให้คนอื่นซื้อตั๋วรถประจำทางแก่ท่าน และคืนเงินเงินแก่เขาเมื่อไปถึงตัวเมือง” แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมรับคำแนะนำนี้และมุ่งไปที่พระเจ้าผู้เดียวอย่างมั่นคง เมื่อถึงเวลาที่จะเดินทางก็ยังไม่มียังเงินในมือ แต่ข้าพเจ้าก็จัดกระเป๋าตามปรกติและว่าจ้างรถลาก 3 คัน ขณะนั้นข้าพเจ้าได้นึกถึงคำพยานของพี่น้องคนหนึ่งว่า ครั้งหนึ่งเขาอยู่ในรถไฟซึ่งรถใกล้จะถึงเวลาออกแล้วแต่เขายังไม่มีเงินซื้อตั๋ว ในขณะที่รถจะออกจากสถานี พระเจ้าได้ทรงใช้คน ๆ หนึ่งนำตั๋วรถไฟมามอบให้โบหนึ่ง ดังนั้นเมื่อจัดเตรียมเรียบร้อยแล้ว เราก็จีนรถลาก 3 คันนั้น ข้าพเจ้านั่งคันสุดท้าย เราไปได้แค่ 40 หลา ก็มีคนแก่คนหนึ่งตามหลังเรามา ใส่เสื้อยาว และตะโกนว่า “คุณ นิ กรุณาหยุดหน่อย” ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คนลากรถหยุดรถ ชายผู้นั้นได้มอบอาหารแก่ข้าพเจ้าห่อหนึ่งและของอีกโบหนึ่งแล้วก็จากไป ขณะนั้นข้าพเจ้ารู้สึกขอบพระคุณพระเจ้ามากจนน้ำตาเอ่อล้นทั้งสองตา เมื่อข้าพเจ้าเปิดช่องออกก็พบว่ามียังเงินอยู่ข้างใน 4 เหรียญ ซึ่งพอดีสำหรับค่ารถ มารก็ยังรบเร้าและพูด

ต่อไปว่า “ดูซิ เจ้าดูซิว่าอันตรายแค่ไหน” ข้าพเจ้าตอบกลับว่า “แม้ข้าพเจ้าค่อนข้างจะกระวนกระวายถึงเรื่องนี้ก็จริงอยู่ แต่ไม่เห็นว่าเป็นอันตรายที่ตรงไหน เพราะว่าพระเจ้าทรงสนองความต้องการของข้าพเจ้าได้ทันเวลา” เมื่อมาถึงเมืองแอมอย มีพี่น้องอีกคนหนึ่งได้ให้ตัวรถจากลับแก่ข้าพเจ้า

จงให้เขาแล้วจะมีผู้ให้เจ้าด้วย

ในปี ค.ศ. 1923 พี่น้อง กวาง ซี เวย์ ได้นำจดหมายข้าพเจ้าไปเทศนาที่เมืองเคียนอัน ซึ่งอยู่ทางเหนือของมณฑลชกเกี้ยน ข้าพเจ้ามีเงินอยู่ 15 เหรียญ ซึ่งเป็นเพียง 1 ใน 3 ของเงินที่ต้องใช้จ่ายในการเดินทาง ข้าพเจ้าตั้งใจจะออกเดินทางในเย็นวันศุกร์ และได้อธิษฐานในวันพุธและวันพฤหัสบดี ไม่เพียงแต่เงินยังไม่มา แต่ข้าพเจ้ายังมีความรู้สึกภายในว่า ควรให้เงิน 5 เหรียญแก่เพื่อนร่วมงาน ข้าพเจ้าจำได้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “จงให้เขาแล้วเราจะให้แก่ท่าน” ข้าพเจ้าไม่เคยเป็นคนที่รักเงินมาก่อน แต่ในวันนั้นรู้สึกรักเงินเสียจริง ๆ ทั้งยังรู้สึกว่าหากที่จะควักกระเป๋าออกมา จึงอธิษฐานต่อพระเจ้าอีกครั้งหนึ่งว่า “ข้าแต่พระเจ้า ถ้าพระองค์ประสงค์ ให้ข้าพเจ้าสละเงิน 5 เหรียญนี้จริง ๆ ข้าพเจ้าก็จะยินดีทำตาม” แต่โดยใจจริงแล้ว ข้าพเจ้าไม่เต็มใจเลย ซาตานได้ลวงข้าพเจ้าให้คิดว่า หลังจากอธิษฐานแล้วไม่จำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องให้เงิน 5 เหรียญนั้นออกไป ครั้งนั้นเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ข้าพเจ้าต้องเสียน้ำตาเพราะเงิน แต่ในที่สุดข้าพเจ้าก็เชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า และให้เงินจำนวนนี้แก่เพื่อนร่วมงานคนหนึ่งด้วยความสุขอันเปี่ยมล้นจากเบื้องบน เมื่อเพื่อนร่วมงานถามข้าพเจ้าว่า ทำไมจึงให้เงินจำนวนนั้น ข้าพเจ้าตอบว่า “คุณไม่ควรถามในตอนนี แต่จะรู้สึกดีในภายหลัง”

ข้าพเจ้าเตรียมตัวออกเดินทางในเย็นวันศุกร์ และทูลต่อพระเจ้าว่า “15 เหรียญไม่เพียงพออยู่แล้ว แต่พระองค์ต้องการให้ข้าพเจ้าให้เพื่อนไป 5 เหรียญ แล้วนี่ไม่ยั้งน้อยไปหรือ?” ในขณะที่นั้นข้าพเจ้าไม่รู้จะอธิษฐานอย่างไร แต่ได้ตัดสินใจที่จะเดินทางไปยังเมืองชุกเกา โดยเรือยนต์ แล้วต่อไปยังเมืองเคียนอันโดยเรือแจว ข้าพเจ้าใช้เงินเพียงเล็กน้อยในการเดินทางไปยังเมืองชุกเกา เมื่อเรือยนต์ใกล้จะถึงท่า ข้าพเจ้าก็คิดว่าไม่ควรจะอธิษฐานตามความคิดเห็นของตัวเอง เพราะถ้าข้าพเจ้าไม่ทำเช่นนั้นผลที่ได้คงจะดีกว่า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะอธิษฐานอย่างไร ขอพระองค์ทรงโปรดกระทำแทนข้าพเจ้าเถิด และถ้าพระองค์ไม่ทรงให้เงินแก่ข้าพเจ้า ก็ขอให้พระองค์ทรงจัดเตรียมเรือที่คิดค่าโดยสารถูกพิเศษ” เมื่อข้าพเจ้ามาถึงเมืองชุกเกา คนเรือหลายคนได้เชิญให้ลงเรือของเขา และมีคนหนึ่งขอค่าโดยสารเพียง 7 เหรียญ ซึ่งน้อยกว่าที่ข้าพเจ้าคาดไว้มาก เพราะค่าโดยสารที่แท้จริงนั้นมากกว่านี้หลายเท่า ข้าพเจ้าถามคนเรือว่าทำไม จึงเรียกค่าโดยสารเพียงเท่านี้ เขาตอบว่า “เรื่อนี้เจ้าหน้าที่ของอำเภอได้เช่าไว้แล้ว แต่เขาอนุญาตให้รับผู้โดยสารได้อีกหนึ่งคน ฉะนั้นผมจึงไม่สนใจว่าจะได้ค่าโดยสารมากน้อยเพียงไร แต่คุณต้องจัดเตรียมอาหารไปเองนะ” ตอนแรกข้าพเจ้ามีเงิน

อยู่เพียง 15 เหรียญ หลังจากที่ให้เพื่อนร่วมงานไป 5 เหรียญ ใช้จ่ายบนเรือยนต์ไม่กี่เซ็นต์ และใช้เป็นค่าโดยสารเรือบรรทุก 7 เหรียญ อีก 1 เหรียญสำหรับอาหารเบ็ดเตล็ด เมื่อไปถึงเมืองเกียนอัน ข้าพเจ้ายังมีเงินเหลืออีก 1 เหรียญ 30 เซนต์ ขอบพระคุณและสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าการจัดเตรียมของพระองค์นั้นดีเสมอ

หลังจากทำงานที่เมืองเกียนอันเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าต้องกลับไปยังเมืองฟูโจว แต่ก็ยังมีปัญหาอีกว่า ข้าพเจ้ามีเงินไม่พอสำหรับเดินทางกลับ ตอนนั้นข้าพเจ้าได้ตัดสินใจว่าจะออกเดินทางในวันจันทร์หน้า และได้อธิษฐานจนถึงวันเสาร์ เมื่อมีความมั่นใจและระลึกได้ว่าก่อนจากฟูโจวมาพระเจ้าทรงต้องการให้ข้าพเจ้าให้เงินแก่เพื่อนร่วมงาน 5 เหรียญ ในตอนนั้นข้าพเจ้าได้กักฟันให้ไปด้วยความเสียดาย แต่เมื่อข้าพเจ้าอ่านพระคัมภีร์ ลูกา บทที่ 6 ข้อ 38 ที่บอกไว้ว่า **“จงแจกปันให้เขา และเขาจะแจกปันให้ท่านด้วย”** ข้าพเจ้าจึงยึดมั่นในประโยคนี้และทูลต่อพระเจ้าว่า **“เพราะว่าพระองค์ตรัสดังนี้ ข้าพเจ้าจึงขอให้พระองค์ทรงจัดเตรียมเงินเพื่อใช้ในการเดินทางตามพระสัญญาของพระองค์”** ในเย็นวันอาทิตย์ ศาสนาจารย์ชาวอังกฤษ ชื่อ ฟิลิป ซึ่งเป็นพี่น้องที่ได้รับความรอดด้วยความมั่นใจและรักพระเจ้ามากได้ขอร้องพี่น้องเวย์ และข้าพเจ้าไปร่วมรับประทานอาหารเย็นกับท่าน และได้บอกข้าพเจ้าว่า ท่านและคริสตจักรของท่านได้รับความช่วยเหลือจากการประกาศข่าวสารของข้าพเจ้าอย่างมาก ท่านจึงเสนอที่จะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปกลับของข้าพเจ้าทั้งหมด ข้าพเจ้าตอบว่า **มีคนที่จะรับผิดชอบเรื่องนี้อยู่แล้ว** ซึ่งข้าพเจ้าหมายถึง พระเจ้าและท่านก็พูดอีกว่า **“เมื่อท่านกลับไป ฟูโจว ข้าพเจ้าจะให้หนังสือเล่มหนึ่ง ชื่อ “พลังแห่งการรับใช้”** ซึ่งเขียนโดย พี วิลเนส นักประกาศกิตติคุณคนหนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้มากในประเทศญี่ปุ่น ภายหลังจากข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณได้พลาดโอกาสอันงามไป เพราะว่าคุณที่ข้าพเจ้าต้องการในขณะนั้นคือเงินค่าใช้จ่าย และหนังสือก็ไม่มีประโยชน์อะไร ข้าพเจ้ารู้สึกค่อนข้างเสียใจที่ไม่ได้รับข้อเสนอของเขา หลังอาหารพี่น้อง เวย์ และข้าพเจ้าก็เดินทางกลับบ้าน ที่ข้าพเจ้าปฏิเสธข้อเสนอของพี่น้อง ฟิลิป ก็เพียงเพื่อจะฟังความช่วยเหลือจากพระเจ้าเท่านั้น ข้าพเจ้าจึงมีความยินดีและสันติสุขภายในจิตใจ ส่วนพี่น้อง เวย์ นั้นไม่ค่อยสนใจหรือรู้เรื่องการเงินของข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามีความคิดอยู่รำไรว่าจะขอยืมเงินจากเขาแล้วคืนให้เมื่อกลับไปฟูโจวแต่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้ข้าพเจ้ากระทำเช่นนั้น

ข้าพเจ้ามีความมั่นใจอย่างแน่วแน่ว่า **พระเจ้าบนสวรรค์ทรงเป็นที่พึ่งได้เสมอ** ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเฝ้าคอยอยู่อย่างตั้งใจว่า พระองค์จะทรงจัดเตรียมให้แก่ข้าพเจ้าอย่างไร

วันต่อมาข้าพเจ้าก็ออกเดินทางโดยมีเงินอยู่ในกระเป๋าเพียงไม่กี่เซ็นต์ มีพี่น้องชายหญิงมาส่งข้าพเจ้าหลายคน ขณะที่เดินอยู่ ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า **“พระองค์คงไม่นำข้าพเจ้ามาที่นั่นแล้ว ไม่นำข้าพเจ้ากลับเป็นแน่”** เมื่อมาได้ครึ่งทาง คนนำสารของพี่น้องฟิลิป ก็กระหืดกระหอบมาและส่ง

จดหมายให้ข้าพเจ้าหนึ่งฉบับ จดหมายนั้นเขียนว่า “แม้ว่าจะมีคนอื่นรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของท่านแล้วก็ตาม แต่ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าคุณควรจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับต่องานของท่านในครั้งนี้ด้วย เป็นไปไม่ได้หรือที่จะให้ข้าพเจ้าเป็นผู้เป็นพี่น้องสูงอายุคนหนึ่งมีส่วนร่วมด้วย? กรุณารับเงินจำนวนเล็กน้อยนี้ไว้โดยเหตุผลดังกล่าวเถิด”

หลังจากอ่านจดหมายนั้นแล้วข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าคุณควรจะได้รับเงินนั้นไว้และข้าพเจ้าก็ได้รับไว้จริง เงินจำนวนนั้นไม่เพียงแต่พอสำหรับค่าเดินทางกลับฟูโจวเท่านั้น แต่ยังมีพอที่จะพิมพ์วารสาร “ฟื้นฟู” ได้อีกด้วย

เมื่อกลับถึงฟูโจว ภรรยาของผู้ร่วมงานที่ได้รับเงินไปจากข้าพเจ้า 5 เหรียญได้พูดว่า “ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อท่านจะจากเมืองฟูโจวไป ท่านก็คงมีเงินไม่เพียงพอสำหรับตัวเองแล้ว ทำไมจึงได้ให้เงิน 5 เหรียญแก่สามีของข้าพเจ้า?” ข้าพเจ้าถามเธอว่า เกิดอะไรขึ้นกับเงิน 5 เหรียญนั้นหรือ? เธอตอบว่า “ในวันพุธเรามีเงินเหลืออยู่ในบ้านเพียงเหรียญเดียว และได้ใช้จ่ายไปแล้วในวันศุกร์ ในวันเสาร์ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเจ้าทั้งวัน หลังจากนั้นสามีของข้าพเจ้ารู้สึกว่าเขาควรจะออกไปเดินเล่น เขาจึงพบท่าน และได้เงิน 5 เหรียญนั้นจากท่าน เงิน 5 เหรียญนี้ใช้ได้อีก 5 วัน หลังจากนั้นพระเจ้าทรงให้เราอีกจากแหล่งอื่น” และพูดต่อไปด้วยน้ำตานองหน้าว่า “วันนั้นถ้าท่านไม่ให้เงิน 5 เหรียญนั้นแก่เราเราจะหิวแน่ แต่เราจะหิวหรืออดอยากนั้นเป็นเรื่องเล็ก สำคัญที่ว่าคำสั่งญาของพระเจ้าคืออะไร?” เมื่อข้าพเจ้าได้ยินคำพยาน ก็เต็มไปด้วยความสุข เพราะพระเจ้าได้ทรงทำงานผ่านข้าพเจ้าโดยเงิน 5 เหรียญนั้น เพื่อสนองความต้องการของพี่น้องผู้ร่วมงาน พระคำของพระเจ้าช่างศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ “จงแจกปันให้เขา และเขาจะแจกปันให้ท่านด้วย” (ลูคา บทที่ 6 ข้อ 38) เป็นบทเรียนที่ดีที่สุดในชีวิตที่ข้าพเจ้าได้รับ

บัดนี้ข้าพเจ้ามีประสบการณ์เช่นนี้ว่า ยังมีเงินน้อยในกระเป๋าเท่าไรพระเจ้าก็ทรงให้เงินแก่ข้าพเจ้ามากขึ้นเท่านั้น ทางนี้เป็นทางที่เดินได้ยาก เพราะจำต้องมีความเชื่อที่ปราศจากความสะทกสะท้านมีหลายคนรู้สึกว่าตัวเองสามารถที่จะเดินทางแห่งความเชื่อนี้ได้ แต่เมื่อการทดลองมาถึง เขาก็กลัว ถ้าเราไม่เชื่อพระเจ้าเที่ยงแท้ และทรงพระชนม์อยู่ ข้าพเจ้าก็จะไม่แนะนำผู้ใดให้เดินทางนี้ ทุกวันนี้ข้าพเจ้าสามารถเป็นพยานได้ว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ให้ การมีชีวิตอยู่โดยอีกาช่วยนำอาหารมาให้ เช่นในสมัยเอลิยาห์นั้น ยังเป็นไปได้ในทุกวันนี้ ข้าพเจ้าอยากจะบอกสิ่งหนึ่งซึ่งอาจเชื่อยากสักหน่อยสำหรับท่าน แต่สิ่งนั้นมักจะเกิดขึ้นจริง นั่นคือ ความเกื้อหนุนเจือจุนจากพระเจ้าจะมาถึงเมื่อข้าพเจ้าใช้เงินเหรียญสุดท้ายแล้ว ข้าพเจ้ามีประสบการณ์เช่นนี้มาถึง 14 ปี และแต่ละครั้งพระเจ้าทรงต้องการสำแดงสง่าราศีสำหรับพระองค์เอง พระเจ้าได้ทรงเกื้อหนุนความต้องการของข้าพเจ้าทุกอย่าง และไม่เคยทรงทำให้ข้าพเจ้าผิดหวังเลยแม้แต่ครั้งเดียว ผู้ที่เคยให้มาก่อนอาจจะไม่ให้ตอนนี้ มนุษย์เรามักเปลี่ยนแปลง

จากสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่งเสมอ แต่ก็หามีความหมายสำคัญอะไรไม่ เพราะว่าพระเจ้าผู้ทรงอยู่ในที่สูง เป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และไม่เปลี่ยนแปลง

เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าจำต้องกล่าวถึงสิ่งนี้ เพื่อว่าท่านจะสามารถมุ่งตรงต่อไปบนหนทางแห่งการมีชีวิตโดยความเชื่อ ยังมีเรื่องในอดีตอีกหลายเรื่องซึ่งหากจะนำมากล่าวในที่นี้ก็คงกล่าวไม่จบ

สำหรับปัญหาของการถวายเงิน ท่านทั้งหลายควรจะต้องจัดเตรียมเงินจำนวนแน่นอนไว้ ไม่ว่าท่านจะถวาย 1 ใน 10 หรือ 1 ใน 2 ก็ตาม โดยธรรมชาติแล้ว หญิงม่ายที่ถวายเงิน 2 สตางค์นั้น อาจจะต้องกัดฟันถวาย แต่เธอก็ได้รับการสรรเสริญจากพระเจ้า เราควรจะเป็นแบบอย่างแก่คนอื่น ไม่ควรกลัว เพราะว่าพระเจ้าจะไม่ทรงให้เราผิดหวัง เราจะเรียนรู้ที่จะรักพระเจ้า เชื่อในพระองค์และรับใช้พระองค์ตามสมควร เราต้องขอบพระคุณและสรรเสริญพระองค์ เพราะว่า พระองค์ทรงมีพระกรุณาธิคุณต่อเราอย่างเหลือล้น อามน

พระเจ้าทรงจัดเตรียมงานด้านบรรณสาร

ข้าพเจ้าเริ่มพิมพ์ใบประกาศกิตติคุณเมื่อปี ค.ศ. 1922 เพราะมีบางคนไม่ยอมไปยังสถานที่ประชุมเพื่อฟังกิตติคุณ แต่พระกิตติคุณจะต้องส่งออกไปถึงคนเหล่านั้น ดังนั้นทุกครั้งที่ข้าพเจ้าเสร็จจากการเขียนบทความ ข้าพเจ้าจะอธิษฐานขอพระองค์ทรงเตรียมค่าใช้จ่ายในการพิมพ์และแจกจ่าย ครั้งหนึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “ถ้าเจ้าประสงค์จะให้เราตอบคำอธิษฐาน เจ้าต้องกำจัดสิ่งกีดขวางทุกอย่างก่อน” ในวันอาทิตย์ต่อมาข้าพเจ้าจึงใช้คำว่า “กำจัดสิ่งกีดขวางทุกอย่าง” เป็นหัวข้อเทศนาของข้าพเจ้า วันนั้นภรรยาเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งซึ่งก็เป็นผู้รับเชื่อในพระเจ้าเช่นกัน กำลังยืนอยู่ที่ประตู ปกติมีคนมากมายพากันวิพากษ์วิจารณ์เธอไปต่าง ๆ นานา ในขณะที่ข้าพเจ้าเดินเข้าสู่ที่ประชุม ข้าพเจ้ามองไปที่เธอและดิบดีอยู่ในใจ ด้วยเข้าใจว่าคำวิจารณ์ของคนอื่นเป็นจริง ภายหลังจากเทศนาจบแล้วข้าพเจ้าก็ออกมาและทักทายกับเธออีกครั้งหนึ่ง ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าพูดต่อพระเจ้าเรื่องค่าใช้จ่ายในการพิมพ์ว่า ข้าพเจ้าได้ละทิ้งและกำจัดสิ่งกีดขวางทั้งหมดแล้ว แต่พระองค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “เจ้าให้คำเทศนาอะไรเล่า เจ้าได้ดิบดีบนพื้นของตนภายใน แต่ภายนอกเจ้าได้ทักทายพี่น้องด้วยดี นั่นเป็นสิ่งกีดขวางการอธิษฐานของเจ้า เจ้าต้องชำระเรื่องนี้ให้สิ้นเสียก่อน และต้องไปสารภาพความผิดต่อหน้าเธอ” ข้าพเจ้าพูดตอบว่า “ไม่จำเป็นที่จะต้องสารภาพความบาปที่อยู่ในใจของเราต่อผู้อื่น” พระเจ้าตรัสว่า “ใช่! ถูกแล้ว แต่กรณีของเจ้านั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง” ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจ และพยายามจะสารภาพกับเธอ แต่เมื่อเผชิญหน้ากัน ข้าพเจ้าได้แต่ลังเลใจ เป็นดังนี้ถึง 5 ครั้ง แม้ข้าพเจ้าปรารถนาจะสารภาพต่อเธอก็ตาม ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าเธอมีความนิยมชมชอบข้าพเจ้ามาเป็นเวลานานแล้ว หากข้าพเจ้าสารภาพ

ความจริงกับเธอ จะทำให้เธอเกลียดและดูถูกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทูลพระองค์อีกว่า “ถ้าพระองค์สั่งให้ข้าพเจ้าทำสิ่งอื่น ข้าพเจ้าจะยอมทุกสิ่ง แต่สำหรับเรื่องนี้ข้าพเจ้าไม่อาจสารภาพต่อเธอได้” ข้าพเจ้ายังคงทูลต่อพระองค์เกี่ยวกับเงินที่จะใช้ในการพิมพ์ แต่พระองค์มิได้ทรงฟังเหตุผลของข้าพเจ้า และยื่นกรานที่จะให้ข้าพเจ้าไปสารภาพผิด ครั้งที่ 6 ด้วยพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าได้สารภาพผิดต่อเธอ เราต่างสารภาพความผิดของกันและกันด้วยน้ำตา อภัยให้กันและกันและเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี ทั้งให้ความรักซึ่งกันและกันในองค์พระผู้เป็นเจ้ามากยิ่งขึ้น หลังจากนั้นไม่นานบรูซไปรษณีย์ได้นำจดหมายฉบับหนึ่งมาส่ง ภายในมีเงิน 15 เหรียญ และจดหมายนั้นมีความว่า “ฉันขอรับการแจกใบประกาศกิตติคุณ และรู้สึกว่าเป็นที่จะต้องช่วยท่านในการพิมพ์ใบประกาศนี้ ขอท่านได้กรุณารับเงินนี้ไว้ด้วย” สรรเสริญและขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงตอบคำอธิษฐานของข้าพเจ้าในทันทีที่ข้าพเจ้าได้ขจัดสิ่งกีดขวางทั้งหมด นับเป็นประสบการณ์ครั้งแรกที่พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของข้าพเจ้าเกี่ยวกับการพิมพ์หนังสือ ในวันหนึ่ง ๆ เราได้แจกใบประกาศกิตติคุณมากกว่าพันใบ และได้พิมพ์ออกมาถึงสองสามล้านฉบับ โดยแจกจ่ายไปยังคริสตจักรต่าง ๆ ทุกปี ตั้งแต่งานด้านบรรณสารได้เริ่มต้น จนกระทั่งผ่านมาหลายปี พระเจ้าได้ทรงตอบคำอธิษฐานของข้าพเจ้า และทรงเกื้อหนุนเราเสมอทุกอย่าง

ข่าวสารต่าง ๆ แจกโดยไม่คิดเงิน

ต่อมาไม่นานองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการให้ข้าพเจ้าพิมพ์ “วารสารฟื้นฟู” เพื่อแจกฟรี ในขณะที่วารสารทางด้านจิตวิญญาณทุกฉบับในประเทศจีนล้วนแต่พิมพ์ขึ้นเพื่อขายทั้งสิ้น มีเพียงวารสารที่ข้าพเจ้าพิมพ์ขึ้นเท่านั้นที่แจกฟรี ห้องบรรณาธิการของข้าพเจ้าเป็นห้องเล็ก ๆ ซึ่งข้าพเจ้ามักใช้เป็นที่พักผ่อนเพื่อส่งไปพิมพ์ เมื่อไม่มีทุนในการพิมพ์ ข้าพเจ้าก็อธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้า และพระองค์ทรงจัดเตรียมเงินทุกสตางค์ที่ต้องการได้ทันเวลาทุกครั้ง ข้าพเจ้าไม่เคยร้องขอความช่วยเหลือจากผู้ใดเลย และบางครั้งยังมีคนมาขอร้องให้ข้าพเจ้ารับเงินด้วย แต่ข้าพเจ้าหวังพึ่งในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงผู้เดียวเท่านั้น

รับเงินแทนพระคริสต์

ถ้าผู้ใดบกพร่องเกี่ยวกับเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ แล้ว เขาก็จะล้มเหลวในด้านอื่น ๆ ด้วยอย่างแน่นอน เราจำต้องมีจิตใจที่คอยทำพระเจ้าอย่างมั่นคง และไม่ทำสิ่งที่เสื่อมเสียพระเกียรติขององค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อใครให้เงินแก่เรา ๆ ก็รับไว้แทนพระคริสต์ และเราต้องไม่ไปร้องขอผู้ใด ขอบพระคุณพระเจ้า หลังจากที่ข้าพเจ้าได้บอกกับบิดามารดาว่า ข้าพเจ้าจะไม่ใช้เงินของท่านอีกต่อไป ข้าพเจ้ายังสามารถเรียนหนังสือในโรงเรียนได้นานถึงสองปี แม้ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะได้เงินยังชีพมาจากไหน แต่เมื่อมี

ความต้องการ พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมให้อย่างแน่นอน บางครั้งแม้จะตกที่นั่งลำบาก แต่พระเจ้าไม่ทรงทำให้ข้าพเจ้าผิดหวัง เรามักฝากความหวังไว้กับคนอื่น แต่พระเจ้าไม่ทรงให้เราทำเช่นนั้น เราจำเป็นต้องเรียนรู้บทเรียนบทหนึ่ง คือ “ใช้เมื่อเราได้รับ” และอย่าเป็นเหมือน “ทะเลตาย” ซึ่งมีแต่ทางเข้า แต่ไม่มีทางออกเลย เราควรจะเหมือนแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งเข้ามาทางหนึ่งและไหลออกสู่ผู้อื่นอีกทางหนึ่งพวกเลวีในพระคัมภีร์เดิมเป็นผู้ที่อุทิศตนในการรับใช้พระเจ้า และยังได้ถวายสิบลดหนึ่งด้วยเช่นกัน

จดหมายหนึ่งฉบับ

ข้อความที่ท่านจะอ่านต่อไปนี้เป็นจดหมายฉบับหนึ่งที่พี่น้อง วอซซ์แมน นี้ เขียนถึงพี่น้องผู้ร่วมงานคนหนึ่งของท่านชื่อ กวาง ซี เวย์ ได้พูดถึงคุณสมบัติอันดีงาม 13 ประการ ที่ผู้รับใช้พระเจ้า หรือผู้นำฝ่ายวิญญาณพึงมี ถึงแม้เป็นจดหมายส่วนตัว แต่เนื้อหาและความหมายของจดหมายนี้ประกอบไปด้วยความรู้สึกลึกทางฝ่ายวิญญาณ

ฉะนั้น จึงเชื่อมั่นว่าการนำจดหมายฉบับนี้มาเปิดเผย เป็นเพราะพระวิญญาณทรงพอใจและเป็นที่ยอมรับของพระทัยของพระเจ้า เพื่อหนุนใจพี่น้อง

ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอวยพระพร อาเมน.

จดหมายของพี่น้อง นี้ ถึงผู้ร่วมงาน

10 มีนาคม ค.ศ. 1950

พี่น้องเวย์ ที่รัก

ข้าพเจ้าจะเขียนถึงท่านเป็นเวลานานแล้ว แต่ได้ผลัดเรื่อยมาเพราะข้าพเจ้าเกรงว่าความคิดของข้าพเจ้านั้นจะไม่เจริญพอ อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าคิดว่า ตอนนี้เป็นโอกาสที่ดีแล้ว จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะมอบสิ่งนี้ ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าด้วยความถ่อมใจ

ข้าพเจ้าเกรงว่าความยุ่งยากที่เกิดขึ้นในคริสตจักรในฮ่องกงและกวางตุ้งจะค่อนข้างมาก กล่าวคือ (ก) ในหมู่คนงานด้วยกันและ (ข) ในคริสตจักรข้าพเจ้าเชื่อว่า โดยอาศัยพระคุณของพระเจ้า สิ่งที่ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงต่อไปนี้จะสามารถเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ที่นั่นได้

(1) ผู้ที่เป็นผู้นำควรฝึกฝนที่จะรักผู้อื่น คำนึงถึงผู้อื่นและช่วยเหลือผู้อื่น ปฏิเสธตนเองเพื่อเห็นแก่ผู้อื่น และให้ทุกสิ่งเท่าที่มีอยู่แก่ผู้อื่น ถ้าเรายังไม่สามารถจะปฏิเสธตนเอง โดยให้แก่ผู้อื่น ก็เป็นไปได้ที่จะนำคนอื่นให้เดินทางแห่งวิญญาณได้ จงรู้จักให้สิ่งที่ตนมีอยู่แก่ผู้อื่น ขณะเดียวกันยังต้องเรียนรู้ที่จะให้แก่ผู้อื่นทั้งที่เราไม่มีอะไร แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเริ่มเทพะพรให้แก่เรา

(2) พลังภายในของคนงานควรจะทำเทียมกับกิจการงานภายนอกไม่ควรทำอะไรเกินกำลังและเกินความสามารถ โดยความไม่สบายใจและเคร่งเครียดขาดการไหลลื่น หรือใช้แผนการณ์ของมนุษย์กระทำการนำหน้าพระเจ้า เหล่านี้ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา ถ้าคนใดคนหนึ่งมีความสมบูรณ์ภายใน สิ่งที่เหลือไหลออกจากตัวเขาก็เหมือนกับลำธาร เขาไม่จำเป็นต้องฝืนใจจนเกินไป เราต้องเป็นคนฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริง และไม่เพียงแสดงว่าเป็นคนฝ่ายวิญญาณเท่านั้น

(3) จงฝึกฝนในการฟังผู้อื่นถึงงานของเราเอง คำสอนในกิจการบทที่ 15 ก็คือให้เราฟัง นั่นคือฟังความเห็นของพี่น้องทุกคน เพราะว่ามันอาจเป็นเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย ควรจะมีจิตใจที่เกรง

ขาม หากเราไม่ฟังเสียงของพี่น้อง เราอาจไม่ได้ยินเสียงพระวิญญาณเช่นกัน คนงานและผู้มีอาวุโสทุกคนต้องนั่งลงรับฟังและปล่อยให้คนอื่นมีโอกาสพูด จงอ่อนสุภาพและขอมแตกหัก

(4) ความยากลำบากที่เป็นอุปสรรคต่อหลายคน คือการที่เขาไม่ยอมแตกหัก พวกเขาอาจจะเคยได้ยินเกี่ยวกับการแตกหัก แต่ความสำคัญของสิ่งนี้ยังไม่ชัดเจนต่อพวกเขา ถ้าใครได้ผ่านการแตกหักแล้ว เขาจะไม่พยายามตัดสินอะไรด้วยตนเอง ทั้งด้านธุรกิจและหลักธรรม และไม่พยายามเข้าใจว่าตนเองดีกว่า ทั้งต่อตัวบุคคลและเรื่องราวที่กระทำ ไม่วางอำนาจต่อคนอื่นและไม่ใช้เสรีภาพพิเศษที่พี่น้อง หรือสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยใช้อำนาจบาติใหญ่พี่น้องที่ได้รับการแตกหักแล้ว จะไม่พยายามป้องกันตนเองและไม่มีสิ่งใดที่จำเป็นต้องหันกลับไปมองอีก

(5) ไม่ควรจะมีความเคร่งเครียดในที่ประชุมหรือในคริสตจักรจนเกินไป ทั้งเรื่องเกี่ยวกับธุรกิจของคริสตจักร จงฝึกฝนที่จะไม่ทำสิ่งใดด้วยตนเองมากเกินไป จงแจกจ่ายงานแก่คนอื่น ๆ และเรียนรู้ที่จะริเริ่มด้วยตนเอง รู้จักวินิจฉัยและตัดสินใจด้วยตนเอง ควรที่จะพูดกับพวกเขาอย่างสั้น ๆ แต่ชัดเจน เริ่มถึงหลักการพื้นฐานเบื้องต้น ภายหลังให้ติดตามว่าพวกเขากระทำตามเช่นนั้นหรือไม่ เป็นการคิดอย่างมากที่เราจะทำอะไร ๆ เองมากเกินไป จงหลีกเลี่ยงในการแสดงตัวเองมากเกินไปในที่ประชุม โดยเกรงว่าพี่น้องอื่น ๆ จะรู้สึกว่ารากุมอำนาจอยู่คนเดียว จงเรียนรู้ที่จะวางใจในพี่น้องและแบ่งงานให้แก่เขา

(6) พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าไม่สามารถนำมาใช้บังคับกันในคริสตจักร เราต้องขอมงานต่อพระองค์ มิฉะนั้นถ้าพระองค์ทรงหยุดชโลมเราแล้ว คริสตจักรจะอ่อนเปลี้ยและพบกับภาวะที่น่าเบื่อที่เดียว ถ้าวิญญาณของท่านเข้มแข็งก็จะมีชัยต่อผู้ฟัง โดยใช้เวลาเพียงไม่ถึงสิบนาที แต่ถ้าวิญญาณนั้นอ่อนกำลังไม่ว่าท่านจะตะโกนคำขู่วาญหรือใช้เวลานานเท่าไร ก็ไม่ได้ผล ทั้งยังอันตรายด้วย

(7) ในการเทศนาสั่งสอน อย่าเย็นเยี่ยดยาว และละเอียดลออจนเกินไป มิฉะนั้นวิญญาณของสิทธิชนจะมีแนวโน้มไปในทางรู้สึกเบื่อ อย่างนำความคิดชนิดผิวเผิน หรือเหตุผลพื้น ๆ ที่พบบ่อย ๆ จนคนทั่วไปถือว่าเป็นของเด็กเล่นมาพูด จงหัดพูดในสิ่งที่จำเป็นและสำคัญให้จบภายในครึ่งชั่วโมง และอย่าสำคัญผิดว่าเมื่อเราสนุกกับคำเทศนาของเราแล้ว คำเหล่านั้นจำเป็นต้องมาจากพระเจ้าเสมอ

(8) การทดลองซึ่งจะต้องพบในขณะที่ประชุมอธิษฐาน คือการเทศนาและพูดยาว การประชุมอธิษฐานก็ควรที่จะอุทิศให้แก่การอธิษฐาน ถ้าเราพูดกันมากเกินไปจะทำให้จิตหนักอึ้ง ผลก็คือการประชุมล้มเหลว

(9) การฝึกฝนอบรมที่เมืองกูลิง ในปี ค.ศ. 1948 เป็นกรณีพิเศษ คนงานของพระเจ้าควรเรียนรู้หลายสิ่งก่อนที่จะเข้าสู่ตำแหน่งที่ต้องเผชิญกับปัญหาและบุคคลอื่น ถ้าเรียนรู้ไม่เพียงพอแตกหักไม่พอ

และตัดสินใจเป็นที่เชื่อถือไม่ได้ ผู้นั้นไม่สามารถที่จะเผชิญกับคนอื่นได้ อย่างกระโดดเข้าสู่การสรุปง่าย ๆ แม้ว่าขณะที่เราจะทำสิ่งหนึ่งอยู่แล้ว เราควรทำด้วยการกลัวเกรง อย่าถือเอาเรื่องทางวิญญาณเป็นเรื่องเล็ก และจงเรียนรู้ในจิตใจ

(10) จงเรียนรู้ที่จะไม่เชื่อมั่นในการตัดสินใจของตนเองเท่านั้น เพราะสิ่งที่เราคิดว่าถูกต้องแล้ว อาจจะไม่เป็นดังที่คิด สิ่งที่ดีว่าผิดก็อาจไม่ผิด ถ้าเราตั้งใจที่จะเรียนรู้ด้วยความถ่อมตน ก็ต้องใช้เวลาอย่างน้อย 2-3 ปี ก่อนที่จะเจนนับ ดังนั้นในปัจจุบันท่านจะต้องไม่มีความเชื่อมั่นในตัวเองเกินไป หรือจำกัดทุกสิ่งตามแนวความคิดของตนเองเท่านั้น

(11) เป็นการอันตรายมากที่จะให้คนอื่นในคริสตจักรติดตามการตัดสินใจของเรา ก่อนที่เราเอง จะเจริญเติบโตเต็มที่ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทำงานในตัวเรา เข้าเกี่ยวข้องกับความคิดและทำลายตัวบุคคลของเรา ก่อนที่เราจะเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์ และเป็นผู้มีอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์ อำนาจและสิทธิ์ขาดนี้ขึ้นกับพื้นฐานทางความรู้ที่เรามีต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า ที่ใดก็ตามที่น้ำพระทัยและพระประสงค์ของพระเจ้า ไม่ได้รับการสำแดง ที่นั่นไม่มีสิทธิ์อำนาจ

(12) ชีวิตจิตใจของผู้รับใช้ของพระเจ้าต้องได้รับการขยายให้กว้างขวางมากขึ้นอย่างสม่ำเสมอ โดยพระองค์เอง ข้าพเจ้าคิดว่าพระองค์ทรงกระทำเดี๋ยวนี้ ดังนั้นเราจึงไม่จำเป็นต้องสังเกตสภาพภายใน เพราะจะทำให้เราเสียกำลังใจ พระเจ้าอาจหวังให้เราเป็นผู้รับผิดชอบในฐานะผู้นำ สำหรับงานที่ส่งออกไปได้ และอาจมีพี่น้องบางคนได้รับการทรงนำให้มาร่วมด้วย ข้าพเจ้าคิดว่าเราควรต้องยุติเรื่องราวเหล่านี้ไว้แล้ว

ในองค์พระผู้เป็นเจ้า

(วอท์ซแมน นี)

จดหมายฉบับนี้อาจจะยืดยาวไปหน่อย แต่ขอให้เราได้อ่านและพิจารณาโดยละเอียดต่อพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า แม้ข้อความเหล่านี้จะง่ายแก่การเรียนรู้และเข้าใจ แต่ข้าพเจ้าหวังให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแตกหักเรา เพื่อเราจะได้เป็นบุคคลที่พระเจ้าทรงใช้ได้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ขอให้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่ด้วย อาเมน.

หนังสืออื่น ๆ ของ วอทัชแมน นี

ชื่อหนังสือ	ผู้เรียบเรียง
The Normal Christian Life	Watchman Nee
คริสเตียนที่ปกติ	วอทัชแมน นี
บรรณกิจระยะแรกของวอทัชแมน นี	ห้องสมุดกิตติคุณกรุงเทพฯ
Sit, Walk, Stand	Watchman Nee
ธรรมเนียมะทางทำ	วอทัชแมน นี
พระวิญญาณบริสุทธิ์และความจริง	วอทัชแมน นี
The Normal Christian Church Life	Watchman Nee
ชีวิตคริสตจักรของคริสเตียนที่ปกติ	วอทัชแมน นี
Love Not The World	Watchman Nee
อย่ารักโลก	วอทัชแมน นี
The Normal Christian Worker	Watchman Nee
What Shall This Man Do?	Watchman Nee
Twelve Baskets Full Vol. 1	Watchman Nee
Twelve Baskets Full Vol. 2	Watchman Nee
Twelve Baskets Full Vol. 3	Watchman Nee
Twelve Baskets Full Vol. 4	Watchman Nee
Song of Song	Watchman Nee
The Glorious Church	Watchman Nee

พิมพ์ที่โรงพิมพ์แสงศิลป์ 120/1 ถนนบุญศิริ ศาลเจ้าพ่อเสือ กรุงเทพฯ 2 โทร. 222-2526
น.ส.จิรพรรณ อึ้งสุประเสริฐ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2520